

ПРОРОЧЕСТВАТА В КНИГАТА НА

ДАНАИЛ

И ИСТОРИЯТА НА СВЕТА

Урия Смит

ПРОРОЧЕСТВАТА
В КНИГАТА НА ДАНАИЛ
И ИСТОРИЯТА НА СВЕТА

Автор: Урия Смит

„И това да знаете преди всичко, че никое пророчество в Писанието не е собствено разяснение на пророка, защото никога не е идвало пророчество по човешка воля, а светите човеци са говорили от Бога, движени от Светия Дух. (2Петрово 1:20,21).

Автор: Урия Смит

Редактор: Васил Долев

Християнска печатница: „Манта принт”

София, 2012 г.

Отзвукът от историята
върху
пророчествата в книгата
Данаил

СЪДЪРЖАНИЕ:

ВЪВЕДЕНИЕ	/6
ПЪРВА ГЛАВА: ДАНАИЛ И НЕГОВИТЕ ДРУГАРИ ОТВЕДЕНИ ВЪВ ВАВИЛОН	/9
ВТОРА ГЛАВА: СЪНЯТ НА НАВУХОДОНОСОР И ГОЛЕМИЯТ ОБРАЗ ЗА ЧЕТИРИТЕ СВЕТОВНИ ИМПЕРИИ	/16
ТРЕТА ГЛАВА: ЗЛАТНИЯТ ОБРАЗ НА ЦАР НАВУХОДОНОСОР И ОГНЕНОТО ИЗПИТАНИЕ НА ТРИМАТА ЕВРЕИ	/45
ЧЕТВЪРТА ГЛАВА: ЗАПОВЕДТА НА ЦАР НАВУХОДОНОСОР ИЗПИТАНИЕТО МУ И НЕГОВОТО ОБРЪЩАНЕ КЪМ НЕБЕСНИЯ БОГ	/52
ПЕТА ГЛАВА: ВАЛТАСАРОВИЯТ ПИР И КРАЯТ НА ВАВИЛОНСКОТО ЦАРСТВО	/61
ШЕСТА ГЛАВА: ДАНАИЛ В ЯМАТА НА ЛЪВОВЕТЕ	/67
СЕДМА ГЛАВА: ЧЕТИРИТЕ ЗВЯРА	/75
ОСМА ГЛАВА: ВИДЕНИЕТО ЗА ОВЕНА, КОЗЕЛА И МАЛКИЯ РОГ; И ПРОРОЧЕСТВОТО ОТ 2300 ДЕНОНОЩИЯ (ГОДИНИ)	/102
ДЕВЕТА ГЛАВА: СЕДЕМДЕСЕТТЕ СЕДМИЦИ- 490 ГОДИНИ БЛАГОДАТНО ВРЕМЕ ЗА ЕВРЕИТЕ	/125
ДЕСЕТА ГЛАВА: ПОСЛЕДНОТО ВИДЕНИЕ НА ДАНАИЛ	/144
ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА: ЕДНО БУКВАЛНО ПРОРОЧЕСТВО	/152
ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА: ПОСЛЕДНИТЕ СЦЕНИ НА ЧОВЕШКАТА ИСТОРИЯ	/213
АВТОБИОГРАФИЯ НА УРИЯ СМИТ	/231
ПРИЛОЖЕНИЕ: ТАЙНАТА НА ЧИСЛОТО 666 И БЕЛЕГЪТ НА ЗВЯРА	/232
ТРОЙНАТА АНГЕЛСКА ВЕСТ - (ОТКР. 14:6-12) И ПОСЛЕДНОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ НА БОГА КЪМ СВЕТА ПРЕДИ ИЗЛИВАНЕТО НА СЕДЕМТЕ ЯЗВИ - (ОТКР. 16 ГЛАВА)	/236

Предисловие:
Специално внимание за изучаване на книгите
„Данаил” и „Откровение”

„Има нужда от още по-задълбочено изучаване на Божието Слово, като особено внимание трябва да се обърне на книгите „Данаил” и „Откровение”. Светлината дадена на Данаил от Бога е предназначена за тези последни дни. Нека четем и изучаваме Данаил 12 глава. Там се намира предупреждението, което всички трябва да разберем, преди да дойде краят.

Последната книга на Новия завет - Откровението, е изпълнена с Божествени истини, които трябва да знаем. Откровението трябва да се изучава със старание и прилежност от Божиите чада и да бъде ясно разбирано. Истината не бива да бъде прикривана, защото тя ни представя какво ще бъде бъдещето. Тържествените вести, които са дадени по реда си в книгата „Откровение” имат за цел да завладеят вниманието и умовете на Божия народ.”

Ако Данаиловите видения бяха разбирани, народът би могъл да разбере по-добре и виденията на Йоан. Но в определеното време, Бог подежда в избрания Си служител Вилхелм Милер, който чрез яснота и чрез силата на Светия Дух, разтълкува пророчествата и показва хармонията между Данаиловите и Йоановите видения и другите части на Библията, и се опитваше да внуши в сърцата на народа - светите, страшни предупреждения на Словото, за да се приготви той за Христовото идване.

В Откровението се срещат и завършват всички Библейски книги. То е допълнение към книгата на Данаил. Книгата на пророк Данаил се разпечатва в Откровението и то ни довежда до последните сцени на човешката история.

Елена Вайт

ВЪВЕДЕНИЕ:

Приема се, без основание за съмнение, че книгата „Данаил” е била написана от същото онова лице, чието име тя носи. Свидетелството, което дава вдъхновеният от Бога пророк Езекиил - един Данаилов съвременник, изтъква особено ясно неговото благочестие и искреност и го поставя наравно с Ной и Йов: „Или ако нанесех мор върху оная земя, и излеех яростта Си върху нея с кръв, та да отсека от нея човек и животно, пак, заклевам се в живота Си, казва Господ Йеова, ако бяха всред нея Ной, Данаил и Йов, те не щяха да избегнат нито син, нито дъщеря, но щяха да избегнат само своите си души чрез правдата си.” (Езекиил 14:19,20). Господ му заповяда да отпрати тези думи към Тирския цар: „Ето ти се считаш помъдър от Данаил; няма тайна скрита от тебе” (Езекиил 28:3).

А сам нашият Спасител го призна пред всички като Божий пророк, като каза на учениците Си да внимават на предсказанията, които бяха написани чрез него за доброто на Божиите чада: „Затова, когато видите мерзостта, която докарва запустение, за която говори пророк Данаил, стояща на светото място, (който чете, нека разбира), тогава ония, които се намират в Юдея нека бягат по планините.” (Матей 24:15).

Макар че неговите юношески години са описани по-подробно, отколкото тези на който и да е друг пророк, все пак за неговото рождение и произход не се знае нищо, освен това, че е бил от царско потекло; вероятно той е бил един от потомците на Давидовия род, които по онова време бяха твърде многобройни. За пръв път той се явява като едно от пленените господарски деца на Юдея, в първата година на Навуходоносор, вавилонския цар, в началото на седемдесет годишното пленничество, в 606 г. пр. Хр.

По онова време все още се чуваше гласът на пророците Еремия и Авакум. Наскоро след това се яви и Езекиил, който бе последван от Авдия; последните двама, обаче, приключиха

делото си много години преди завършека на дългото и блестящо поприще на Данаил. След него се явиха само още трима пророци. Двама от тях - Агей и Захария, извършиха делото си в същото време, от 520 до 518 г. пр. Хр., докато Малахия, последният от старозаветните пророци, извърши публична дейност само за кратко време - около 397 г. пр. Хр. През всичкото време на седемдесет годишното робство Данаил беше във вавилонския дворец, повече в почест и благополучие, като пръв министър на онова най-първо и най-славно от всички земни царства - Вавилон. Неговият живот съдържа една извънредно важна поука за това, колко важно и от какво предимство е, още от младост да се спазва строга чистота относно божествените неща, и същевременно е забележителен пример за един човек, който едновременно с най-сериозните служебни задължения, които постоянно му се възлагаха, и при най-тежките времена и отговорности, които можеха да бъдат стоварени на един смъртен на тази земя, винаги показваше високо благочестие, както и вярно изпълнение на всичките си задължения спрямо Бога. Какъв упрек е този живот за мнозина наши съвременници, които без да носят нито една стотна част от тежестите и отговорностите, които поглъщаха времето и вниманието на Данаил, за почти пълното си пренебрегване на християнските си задължения се извиняват с това, че нямали никакво време за тях! Но какво ли ще каже на такива Данаиловият Бог, когато дойде да възнагради безпристрастно всекиго според мярката на неговата верност? Бог казва: „Проклет да бъде оня, който върши делото Господно небрежно;” (Еремия 48:10).

Данаиловата връзка с Халдейското царство, най-хубавото между тогавашните царства, съвсем не беше единствената или дори най-главната причина, за да се увековечи и покрие със слава името му. Той видя онова царство да пада от върха на славата си и най-последно да преминава в други ръце. Периодът на неговия голям разцвет продължи само един човешки род. Толкова кратко беше попрището на тази

нация, и така преходна беше неговата слава! А на самия Данаил бе отдадена много по-трайна слава. Обикнат и високо почитан от вавилонските князе и големци, той се радваше и на благословението да бъде любимец на Бога и на Неговите ангели, на когото беше дадено да познае планове на Всевишния - една безкрайно висока почест. В много отношения неговото пророчество е най-забележителното в цялото Свещено Писание. То е и първото пророчество, което дава едно свързано описание на историята на света от онова време до края на дните. По-голяма част от неговите пророчества са дадени в точно определени пророчески периоди, макар и за много столетия напред в бъдещето. Първото хронологично обещание посочва идването на Месия. В него събдването на това събитие е така точно определено, че евреите винаги са проклинали оня, който се е заемал да тълкува времето за неговото изпълнение, понеже чрез това те биха останали без извинение за отхвърлянето на Христос. Личната история на Данаил ни въвежда във времето малко след завладяването на Вавилонското царство от мидийците и персите. Приема се, че той е умрял в Суза, Персия, около 530 г. пр. Хр., в дълбока старост, на около 94 г. Вероятно старостта му е била причината, поради която той не се е върнал обратно в Юдея заедно с другите еврейски пленници, на които това беше разрешено чрез указ от цар Кир (Ездра 1:1-3) в 536 г. пр. Хр., с което се сложи край на седемдесетгодишното пленничество.

ПЪРВА ГЛАВА

ДАНАИЛ И НЕГОВИТЕ ДРУГАРИ ОТВЕДЕНИ ВЪВ ВАВИЛОН

Данаил 1:1 - „В третата година от царуването на Юдовия цар Йоаким дойде Вавилонският цар Навуходоносор в Ерусалим и го обсади. **2.** И Господ предаде в ръката му Юдовия цар Йоаким и част от съдовете на Божия дом; и той ги занесе в земята Сенаар, в капището на своя бог, и съдовете внесе в съкровищницата на своя бог.”

Данаил пристъпва към темата си веднага, с една прямота, присъща на всички боговдъхновени писатели. Той започва с прост, исторически стил и продължава в същия до седмата глава, от която всъщност започва пророческата част на тази книга, като се вземе и една част от втората глава. Съзнавайки, че изговаря само добре познати истини, той привежда направо различни точки, с които могат да бъдат проверени лесно неговите твърдения. В горечитираните стихове той споменава пет различни точки като исторически факти, и то такива, каквито никой писател не би привел:

1. Че Йоаким е бил цар на Юда;
2. Че Навуходоносор бил цар на Вавилон и че той предприел поход срещу юдеите;
3. Че това е станало в третата година от царуването на Йоаким;
4. Че Йоаким бил предаден в ръцете на Навуходоносор, който взел част от свещените съдове от храма в Ерусалим и ги отнесъл в страната Сенаар (Бит. 10:10), във Вавилонското царство. Там той ги поставил в съкровищницата на своя езически бог.

Останалите части на тази книга съдържат също много подобни исторически факти.

Това поражение на Ерусалим и пленяването на юдеите беше предсказано от пророк Еремия и скоро след това, в 606 г. пр. Хр. бе изпълнено (Еремия 25:8-11). Еремия предава, че това е станало в четвъртата година от царуването на Йоаким. Йоаким бе окован във вериги, за да бъде така отведен във Вавилон; но понеже той се смири, позволено му бе да остане в Ерусалим като подвластен на вавилонския цар, задължен да му плаща данъци. Това беше първото завладяване на Ерусалим от Навуходоносор. Градът е бил завладяван от същия цар два пъти, като е възставал, и всеки път участта му е била все по-жестока. От тези две последователни поражения първото беше през времето на Йоахин, син на Йоаким, в 599 г. пр. Хр. Тогава всички свещени съдове бяха или плячкосани или унищожени, и най-видните жители заедно с царя си бяха отведени в плен. По такъв начин се изпълни словото на пророк Езекиил, че Седекия ще бъде отведен във Вавилон и ще умре там, без да може да види страната. (Езекиил 12:13). Градът и храмът бяха напълно разрушени, а жителите на Ерусалим и Юдея, с изключение на някои земеделци, които бяха оставени, бяха отведени като пленници във Вавилон, в 588 г. пр. Хр.

По този начин Бог наказва греха. Това не стана, защото халдеите бяха покровителствани от небето; Господ само ги използва като оръдия, за да накаже престъпленията на народа Си. Ако израилтяните бяха останали верни на Бога и бяха пазили верно Неговата събота, Ерусалим би си стоял и до днес (Еремия 17:24-27). Но те се отвърнаха от Него, затова и Той ги остави. Най-напред те оскверниха свещените съдове, като поставиха върху тях идоли; Тогава Той, чрез Своите съдби, допусна те да бъдат отнесени като трофеи в езическите храмове.

Докато Ерусалим се намираше в такова бедствие, Данаил със своите другари се намираше на прехрана и обучение в царския палат във Вавилон. Макар че бяха пленници и се намираха в чужда страна, в някои отношения те, все пак, бяха по-добре, отколкото биха били в отечеството си.

Дан. 1:3 - „И царят заповяда на началника на скопците си Асфеназ да доведе някои от израилтяните, сиреч, от царския род и от благородните, **4.** юноши без никакъв недостатък, красиви наглед, които проумяваха всякаква мъдрост, вещи във всякакво знание, такива, които владееха науките и бяха достойни да стоят в царския палат, та да ги учи на учението и езика на халдейците. **5.** И царят им определи за всеки ден дял от царските изрядни ястия и от виното, което той пиеше, с които да ги хранят три години, за да стоят пред царя след изтичането на това време.”

В тези стихове е отбелязано очевидното изпълнение на онова предсказание за едно бъдещо наказание, което пророк Исаия беше отправил към цар Езекия преди повече от сто години. А именно, след като суетния Езекия беше показал на пратеника на вавилонския цар всичките богатства и съкровища на дома си и на царството си, на него му бе съобщено, че от всички тези ценности не щеше да остане нищо, но всичко щеше да бъде пренесено във Вавилон като плячка, а и децата му и потомците му щяха да бъдат отведени в плен, за да служат като скопци (евнуси) в палата на вавилонския цар (4 Царе 20:14-18).

В този доклад се казва, че тези юноши били много разсъдливи, мъдри и способни, за да могат да служат в царския палат. Те бяха получили вече висше образование и познание, физическите и умствените им заложи бяха толкова развити, че всеки човек с по-проницателен ум би могъл да прецени правилно техните способности. От начина, по който се отнасяха с тези пленени евреи, ние можем да видим, както държавническата мъдрост, така и сърдечната доброта на младия и въздигащ се цар Навуходоносор: Вместо да си вземе, както са правили много царе след него, девици за задоволяване на плътските страсти, той си избра младежи, които заповяда да бъдат обучени във всичко необходимо за доброто на царството му. Царят направи това, за да получи необходимата помощ за нуждите на държавата. Той сам

нареди да им се дава храна от неговата трапеза, вместо да им определи оскъдна храна.

Този свободен начин на възпитание продължи три години. Така те се ползваха с всички привилегии, каквито царството можеше да им даде. Макар и пленници, те бяха от царски произход и бяха обучавани от халдейския цар, съобразно положението им.

Все пак може да се повдигне интересния въпрос: защо тъкмо тези младежи бяха избрани, за да вземат, след нужната подготовка, участие в държавните работи? Нямаше ли достатъчно вавилонски синове, които да могат да заемат такива важни постове? Това можеше да стане само, защото царят добре знаеше, че вавилонските младежи стояха много по-назад от Израилевите младежи - в таланти, мъдрост и възприемчивост, както и във всички други физически и умствени качества, нужни за такъв пост.

Дан. 1:6 - „А между тях бяха, от юдеите, Данаил, Анания, Мисаил и Азария, **7.** които началникът на скопците преименува, като нарече Данаил - Валтасасар, Анания-Седрах, Мисаил - Мисах и Азария - Авденаго.”

Промяната на тези имена стана вероятно поради значението, което те имаха. Така на еврейски Данаил означаваше „Бог е мой съдия”, Анания - „Дар Господен”, Мисаил - „Този, на който е силен Бог” и Азария - „Помощ Господня”. Тези имена, всяко от които сочеше на истинския Бог и показваше известно отношение към служенето на Него, бяха променени в такива, които се отнасяха също така към халдейските богове и поклонението на тях. Валтасасар, даденото на Данаил име, означаваше „Пазител на съкровищата на Ваал”, Седрах - „Вдъхновение на слънцето” (на което халдеите се кланяха), Мисах - „Вдъхновен от богинята Саха” (под чието име се кланяха на Венера) и Авденаго - „Слуга на светещия огън” (на който също се покланяха).

Дан. 1:8- „Но Данаил реши в сърцето си да не се оскверни от изрядните ястия на царя, нито от виното, което той пиеше; затова помоли началника на скопците да се не оскверни. **9.** А Бог направи така, че Данаил да придобие благоволение и милост пред началника на скопците; **10.** И началникът на скопците рече на Данаил: Аз се боя от господаря си царя, който определи ястието ви и питието ви, да не би да види, че лицата ви са по-малко поправени от лицата на юношите, вашите връстници, и така да турите главата ми в опасност пред царя. **11.** Тогава Данаил рече на надзирателя, когото началникът на скопците беше поставил над Данаила, Анания, Мисаила и Азария: **12.** Опитай, моля, слугите си десет дни, през което време да ни се даде зеленчук да ядем и вода да прием; **13.** После нека се прегледат пред тебе нашите лица и лицата на юношите, които ядат от изрядните ястия на царя; и според каквото видиш постъпи със слугите си. **14.** И той ги послуша в това нещо и ги опита десет дни. **15.** И на края на десетте дни техните лица изглеждаха по-красиви и по-пълни, отколкото лицата на всичките юноши, които ядяха от изрядните ястия на царя. **16.** И тъй, надзирателят отнемаше от тях изрядното ястие и виното, което трябваше да пият, и им даваше зеленчук.”

Този доклад ни представя Навуходоносор като човек напълно свободен от всякакъв фанатизъм във вярата. И изглежда, че той не е направил нищо, за да застави царските пленници да променят вярата си. За него беше достатъчно да знае, че те си имаха една религия, без значение дали тя беше неговата, или не. И макар и имената да им бяха променени, за да напомнят донякъде за езическата религия, това може да е било направено по-скоро поради обичая да се избягват еврейските имена между халдеите, отколкото да се предизвика чрез това една промяна в чувствата или постъпките на онези, на които те бяха дадени.

Данаил реши да не се осквернява нито с ястията, нито с виното на царя. За да постъпи така, той имаше и други причини,

освен здравословни съображения, макар че в това отношение, той би имал голяма полза. Обикновено езическите князе и царе бяха едновременно и първосвещеници в религията си. Като такива, те първо принасяха месото, което щяха да ядат, в жертва на идолите си, а също и от виното преливаха пред тях като възлияния, и само след това ги приемаха като храна. Освен това те ядяха известни видове месо, които бяха обявени от еврейския закон за нечисти. И понеже всичко това не беше в съгласие с Данаиловата религия, той не можеше да яде от тази храна; неговата съвест не му позволяваше да се оскверни с това. Затова той помоли разпоредителя да ги освободи от предписаната храна и да им дава вместо нея зеленчуци и вода. Но понеже сам царят беше определил храната, началникът на скопците се боеше да изпълни тази молба.

Данаил поиска за храна на себе си и на своите другари зеленчуци и вода. Зеленчуците (според някои преводи овошки, плодове, сочива и други), за които става дума тук, бяха известна растителна храна, принадлежаща към бобовите растения, като грах, боб и други. Вагстер казва: „Зероим” означава всички видове бобови растения, които не се жънат, а се пречупват или берат, и които, макар и полезни за човека, не го правят да затлъстява повече, отколкото от други храни.”

След като десетдневния опит с тази храна даде благоприятни резултати, на пленниците бе позволено да спазват тази диета през всичкото време на подготовката им. Това, че младежите след онази проба изглеждаха по-красиви и по-добре телесно от ония, които ядяха от царската храна, може трудно да се обясни като естествена последица от техния режим, защото в едно толкова кратко време не можеше да се получи такъв добър резултат. Не би ли било по-право да приемем благоприятния резултат като дължащ се на особената Божия намеса, в знак, че Той одобряваше тяхното поведение, което, ако те продължаваха, би ги довело до същия резултат чрез естественото действие на физическите закони?

Дан. 1:17 - „А на тия четири юноши Бог даде знание и разум във всяко учение и мъдрост; и Данаил можеше да проумява всички видения и сънища. **18.** И на края на дните, когато царят бе заповядал да ги въведат, началникът на скопците ги въведе пред Навуходоносор. **19.** И като разговаря с тях царят, между всички тях не се намери подобен на Данаил, Анания, Мисаил и Азария; затова те стояха пред царя. **20.** И във всяко дело, което изискваше мъдрост и проумяване, за което царят ги попита, намери ги десет пъти по-добри от всичките врачове и вражари, които бяха в цялото му царство. **21.** И Данаил остана до първата година на цар Кир.”

Само Данаил получи разбиране на виденията и сънищата. Обаче това, че Бог отличи по такъв начин Данаил, съвсем не показва, че останалите Му бяха по-малко угодни. Ние имаме поразителен пример, който явно доказва, че Бог се е грижел за тях с необикновена милост и любов. Това стана, когато те бяха запазени в огнената пещ без всяка повреда, и дори без да имат миризмата на опърлено. Данаил вероятно е имал естествени наклонности, които го правеха още по-способен за тази особена работа. Царят продължаваше да проявява към пленниците същия интерес, който показа и в началото. След изтичането на трите години, царят ги повика за личен разговор. Той искаше сам да се убеди, как са се чувствали и как са се развили. При тази среща се откри, че царят беше добре запознат с всичките изкуства и науки на халдеите. Ако не беше така, на него биха му липсвали необходимите познания за проверка на другите в тези неща. Без да обръща внимание на религия или народност, имайки предвид само способността, той заяви направо, че ги намира десет пъти по-умни от когото и да е в царството му.

В Библията се споменава, че Данаил е живял до първата година на цар Кир.

ВТОРА ГЛАВА

СЪНЯТ НА НАВУХОДОНОСОР И ГОЛЕМИЯТ ОБРАЗ ЗА ЧЕТИРИТЕ СВЕТОВНИ ИМПЕРИИ

Данаил 2:1 - „И във втората година от царуването на Навуходоносор, Навуходоносор видя сънища, от които духът му се смути и сънят побегна от него.”

Данаил бе отведен в плен в първата година от царуването на Навуходоносор. Три години той беше поставен под надзора на възпитатели, през което време, разбира се, той не можеше да се счита като един от мъдреците на царството му, нито да участва в обществените работи. И все пак събитията, записани в тази глава, станаха във втората година от царуването на Навуходоносор. Как тогава е било възможно за Данаил да се яви пред царя и да тълкува съня му още през втората година от неговото царуване? Обяснение на това намираме във факта, че Навуходоносор е царувал две години заедно с баща си Набополасар. Евреите са смятали от тази точка за начало на годината, докато халдеите - от времето, когато той започнал да царува сам, след смъртта на баща си; следователно, споменатата тук година е била втората според халдеите, а според евреите, четвъртата от неговото царуване. Значи още на следващата година, след като беше завършил предписаната тригодишна подготовка, за да участва в работите на Халдейското царство, Данаил е станал, чрез Божието провидение, прочут в цялото царство.

Дан. 2:2 - „Тогавя царят заповяда да повикат врачовете и вражарите, омаятелите и халдейците, за да явят на царя сънищата му. И тъй, те влязоха и застагнаха пред царя.”

Тайноведците бяха мъже, които твърдяха, че могат да предсказват бъдещето по звездите. Гаданието по звездите бе много на почит всред древните източни народи. Гледачите бяха такива, които правеха магии, (т.е. които предсказваха бъдещето), като претендираха, че имат власт над здраве и болести, и др. такива. Магьосниците бяха тези, които привидно поддържаха общение с мъртвите. И в този смисъл, вярваме, че е употребявана винаги тази дума в Священото Писание. Модерният спиритизъм не е нищо друго освен едно подновяване на старото езическо магьосничество. Халдеите, които се споменават тук, бяха свещениците на вавилонците, които бяха почти единствените притежатели на научни познания за народа си; те се занимаваха основно с физика и астрономия. И те, като тайноведците и гледачите, предсказваха бъдещето. Имаше множество такива тайноведци, гледачи и магьосници във Вавилон. Затова царят заповяда всички да дойдат при него. Той беше много разтревожен и работата беше от голямо значение за него, затова той привлече цялата мъдрост на царството си за разгадаване на този сън.

Дан. 2:3 - „И царят им рече: Видях сън; и духът ми се смуцава, за да разбере съня. **4.** Тогава халдейците говореха на царя на сирийски, казвайки: Царю, да си жив до веки! Кажете съня на слугите си, и ние ще явим значението му.”

Каквито и недостатъци да са имали, изглежда че древните тайноведци и гледачи бяха добре обучени в изкуството да се снабдяват с достатъчно опорни точки, за да имат основание за хитрите си пресмятания, или за да могат да нагласят отговорите си така, че да бъдат еднакво подходящи, какъвто и да бъде изходът.

В този случай, верни на лукавите си инстинкти, те поискаха от царя да им каже съня. Ако можеха да получат точни подробности по него, те лесно щяха да нагласят едно обяснение, което не би компрометирало името им. Те

говореха на царя на арамейски, понеже този език се говореше в образованите класи. Тук ще забележим, че от това място до края на седмата глава, всичко е написано на халдейски език.

Дан. 2:5 - „В отговор царят рече на халдейците: Указ излезе от мене; ако не ми явите съня и значението му, ще бъдете разсечени, и къщите ви ще се обърнат на бунища; **6.** но, ако явите съня и значението му, ще получите от мене подаръци, награди и голяма чест. Явете ми, прочее, съня и значението му. **7.** Те отговаряйки втори път рекоха: Нека каже царят съня на слугите си, и ние ще явим значението му. **8.** В отговор царят рече: Зная добре, че вие искате да печелите време, понеже виждате, че указът излезе от мене. **9.** Обаче, ако не ми явите съня, има само това решение за вас; защото сте се наговорили да говорите лъжливи и празни думи пред мене, докато се измени решението ми. Кажете ми, прочее, съня, и аз ще узная, че можете да ми явите и значението му. **10.** Халдейците, отговаряйки пред царя рекоха: Няма човек на света, който да може да яви тази царска работа, защото няма цар, господар, или управител, който да е изискал такова нещо от врач или вражар или халдеец. **11.** Това нещо, което царят изисква е мъчно; и няма друг, който би могъл да го яви пред царя, освен боговете, чието жилище не е между хората. **12.** Затова царят се разгневи много и се разяри, и заповяда да погубят всичките вавилонски мъдреци. **13.** И тъй като излезе указа да се умъртвят мъдреците, потърсиха Данаил и другарите му.”

Тези стихове описват отчаяните старания и затруднението на т.нар. мъдреци пред царя. Те търсеха някакъв изход, понеже виждаха, че бяха хванати в собствената им примка; а царят решително настояваше да му открият съня. И когато те заявиха (ст. 11), че никой, „освен боговете, чието жилище не е между хората”, не можеше да каже на царя онова, което той изискваше, това беше вече едно мълчаливо признание, че те нямаха никаква връзка с такива богове и че те не можеха

да разкрият нищо, което лежи въвн от човешките познания. Затова царят се разгневи много. Навуходоносор видя, че той и целият му народ бяха жертва на измама. В ст. 8 царят ги обвинява, че те се бавеха, „за да печелят време”.

Освен това вавилонските мъдреци съставляваха образованите и учени класи по онова време; обаче царят не беше така привързан към своята фалшива религия, че да ги пощади поради всички тези важни основания. Щом системата почиваше върху измама и лъжа, колкото многобройни и силни да бяха поддръжниците ѝ, и колкото и много от тях да бяха замесени в този случай, царят не искаше да бъде съучастник в нечестието и измамата им.

Дан. 2:14 - „Тогава Данаил отговори с благоразумие и мъдрост на началника на царските телохранители, Ариох, който беше излязъл да убие вавилонските мъдреци, **15**. Отговаряйки той рече на царския началник Ариох: Защо е този царски указ тъй прибързан? Тогава Ариох яви работата на Данаил. **16**. И Данаил влезе и помоли царя да му даде време, за да яви на царя значението на съня. **17**. Тогава Данаил отиде в къщата си и яви това нещо на другарите си - Анания, Мисаил и Азария, **18**. за да просят милост от небесния Бог относно тази тайна, тъй щото да не погинат Данаил и другарите му с другите вавилонски мъдреци.”

В този доклад личи Божието провидение в няколко забележителни подробности:

1. Сам Бог беше подействал така, че сънят да направи толкова силно впечатление на царя; и той да бъде обзет от голям страх, без да може да си спомни за причината му. Това стана причина да се изобличи фалшивата система на мъдреците и на другите езически учители; понеже щом бяха поставени на проба чрез искането да открият съня, стана явно, че те бяха неспособни да вършат онова, което тяхната професия налагаше като дълг.

2. Забележително е, че Данаил и неговите другари, за които царят беше казал, че бяха десет пъти по-добри от всичките негови мъдречи и астролози, не бяха повикани за съвет порано, или дори, че те въобще не бяха потърсени за съвет в този случай. Но тъкмо това беше дело на Божието providение. Също така, както сънят беше изтръгнат от паметта на царя, така той по необясним начин беше възпрян да се обърне към Данаил, за да му разкрие този сън. Защото, ако царят още в началото се беше обърнал към Данаил и той веднага беше му обяснил всичко, мъдреците не биха били изпитани, но Бог даде този случай на езическата система на халдеите. Той искаше те да бъдат изпитани, посрамени и да признаят своята немощ, дори под страх от смъртно наказание, за да бъдат по-добре подготвени да признаят Неговата десница, когато Той после щеше да я простре заради Своите пленени служители и за слава на името Си.

3. Изглежда, че Данаил узна за случая едва от онези, които бяха дошли да го хванат. Неговият живот стоеше на карта, и това го накара да се обърне към Бога от все сърце и да проси избавление. Царят послуша неговата молба да му даде време да размисли,- една милост, която вероятно не би проявил към никого от мъдреците, тъй като той вече ги беше обвинил, че те се приготвяха за лъжи и затова само искаха да спечелят време, за да го измамят. Данаил веднага отиде при тримата си другари и ги помоли да се присъединят към него в молитва относно тази тайна. Той можеше и сам да се помоли, и сигурно щеше да бъде послушан; но, както сега, така и тогава се криеше голяма сила в обединението на Божия народ, и дадено ни е обещание, че винаги ще бъде изпълнена молитвата на двама или трима, които се съединят в едно да се молят за нещо, което е според Божията воля. „Защото, където са събрани двама или трима в Мое име, там съм и Аз посред тях.”(Мат. 18:19,20).

Дан. 2:19 - „Тогава се откри тайната на Данаил в нощно видение. Тогава Данаил, като благослови Небесния Бог, про-

говори. **20.** Данаил рече: Да бъде благословено името Божие от века и до века; защото мъдростта и силата са Негови. **21.** Той изменява времената и годините; сваля царе и поставя царе; Той е, Който дава мъдрост на мъдрите и знание на разумните. **22.** Той открива дълбоките и скрити неща; Той познава онова, което е в тъмнината; и светлината обитава с Него. **23.** На Тебе, Боже на бащите ми, благодаря, и Тебе славословя, Който си ми дал мъдрост и сила, като си ми открил онова, което попросих от Тебе, защото си ни открил делото на царя.”

Матей Хенри приема за по-вероятно, че „както сънят, така и обяснението му, бяха показани на Данаил, за негова голяма радост, от един ангел, докато той беше още буден и в молитва”. Думите „нощно видение” могат да се отнесат за нещо, видяно или на сън, или във видение.

Данаил, веднага след това, благослови и прослави Бога заради проявената към тях милост. Бог бива прославен, когато ние Го славословим за оказаната ни от Него милост, както и когато чрез молитва признаваме нашата нужда от Неговата помощ. Данаиловата молитва би трябвало да ни служи за пример в това отношение. Нека да принасяме на Бога дължимата Му благодарност и хвала за всяка оказана ни от Него милост и благословение!

Исус каза на един от прокажените: „Не се ли очистиха десетте? А къде са останалите девет?” (Лука 17:17).

Макар че тайната беше открита на Данаил, той не се похвали, че това беше постигнато само чрез неговата молитва, а призна, че това беше отговор на молитвата на неговите другари и на него самия, като каза: „като си ми открил онова, което попросих от Тебе, защото си ни открил делото на царя.”

Дан. 2:24 - „И тъй, Данаил влезе при Ариох, когото царят бе назначил да погуби вавилонските мъдреци, и като влезе рече му така: Недей погубва вавилонските мъдреци. Въведи ме пред царя, и аз ще явя на царя значението на съня.”

Първата молба на Данаил беше заради вавилонските мъдреци. „Недей погубва вавилонските мъдреци, защото аз ще разкрия на царя значението на съня.” Сънят беше разтълкуван и те бяха достойни за наказание, както по-рано; обаче тяхното признание за безсилието им в тази работа беше вече достатъчно унижение за тях. Затова Данаил пожела да получат и те част от оказаната му милост, като бъде пощаден живота им. Така те бяха спасени, защото сред тях се намираше един Божий човек. И така е било винаги. Заради ап. Павел и Сила всички затворници бяха освободени (Деян. 16:26). Пак, заради ап. Павел, беше спасен живота на всички, които бяха с него на кораба (Деян. 27:24). Какво спасява света и днес от унищожавания и справедлив Божий гняв? Не малцината ли праведни, които още се намират в него? Вземете ги от него, и колко дълго ще бъде позволено на безбожните да ходят по греховните си пътища? Не по-дълго, отколкото на ония, които живееха преди потопа, след като Ной влезе в ковчега, или отколкото на содомците, след като Лот ги напусна. И все пак безбожните потискат и презират ония, поради които те могат още да се радват на живота с всичките му благословения.

Дан. 2:25 - „Тогава Ариох побърза да въведе Данаил пред царя и му каза така: Намерих човек от юдейските пленници, който ще яви на царя значението му. **26.** Царят, проговаряйки рече на Данаила, чието име бе Валтасасар: Можеш ли да ми откриеш съня, който видях и значението му? **27.** В отговор Данаил рече на царя: Тайната, която царят изисква, не могат да явят на царя ни мъдреци, ни вражари, ни врачове, ни астролози. **28.** Но има Бог на небеса, Който открива тайни; и Той явява на цар Навуходоносор онова, което има да стане в последните дни. Ето сънят ти, и това, което си видял в главата си на леглото си.”

Данаил, който беше още толкова млад и неопитен, беше в състояние да разгадае една тайна, в която се беше напълно провалило дори изкуството на опитните мъдреци и астролози.

Данаил заяви ясно, че мъдрци, магьосници, тайноведци и гледачи не биха могли да разкрият тази тайна. Това не беше в тяхната власт. Затова царят не трябваше да се сърди на тях, нито пък да вярва повече на техните празни суеверия. Тогава той изяви истинския Бог, Който царува на небето и единствен може да открива тайни. „И Той е, Който разкрива на цар Навуходоносор онова, което има да стане в последните дни.”, каза Данаил.

Дан. 2:29 - „Царю, размишленията ти дойдоха в ума ти на леглото ти за онова, което има да стане по-после; и Оня, Който открива тайни, ти е явил онова, което има да стане. **30.** Но колкото за мене, тази тайна не ми се откри чрез някоя мъдрост, която имам аз повече от всичките живи, но за да се открие на царя значението на съня, и за да разбереш размишленията на сърцето си.”

Тук ни се представя друга достойна за подражание характерна черта на Навуходоносор. Той не прекарваше времето си, както толкова много съвременни владетели, в глупости и разточителство, без да мисли за бъдещето. Напротив, той искаше да знае бъдещите събития, за да може да използва настоящето по-мъдро. Затова Бог му изпрати този сън, който ние трябва да приемем като знак на Неговото благоволение към този цар, тъй като имаше много други пътища за изявяването на съдържащите се в неговия сън истини, които също така бяха допринесли за прослава на Божието име и за полза на Неговия тогавашен народ, както и за доброто на бъдещите поколения. Все пак, Бог не желаше да направи за царя нищо, което да не е във връзка с Неговия народ. Затова Той даде на царя съня, но тълкуванието изпрати чрез един от Своите признати служители. Данаил се отказа от своята лична почест и похвала в този случай, но пак каза на царя, че Небесният Бог го беше намерил достоен за вниманието Си, че Бог му беше изпратил тълкуванието не само заради него, но и заради ония, чрез които бе дадено.

Колко многообхватно беше делото Божие в този случай! Откривайки чрез Данаил съня на царя, Бог извърши следното:

1. Откри на царя онова, което той искаше да знае.
2. Избави служителите Си, които се уповаваха на Него.
3. Запозна вавилонците по най-убедителен начин с истинния Бог.
4. Изобличи фалшивата система на мъдреците и тайноведците с позор и презрение.
5. Прослави Собственото Си име и издигна служителите Си в очите на вавилонците.

Дан. 2:31 - „Ти, царю, си видял, и ето голям образ. Тоя образ, който е бил велик, и чийто блясък е бил превъзходен, е стоял пред тебе; и изгледът му е бил страшен. **32.** Главата на този образ е била от чисто злато, гърдите му и мишците му от сребро, коремът му и бедрата му от мед, **33.** краката му от желязо, нозете му отчасти от желязо, а отчасти от кал. **34.** Ти си гледал, догдето се е отсекъл камък, не с ръце, който е ударил образа в нозете му, които са били от желязо и кал, и ги е строшил. **35.** Тогава желязото, калта, медта, среброто и златото са се строшили изведнъж, и са станали като прах по гумното лете; вятърът ги е отнесъл, и за тях не се е намерило никакво място. А камъкът, който е ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил целия свят.”

Навуходоносор беше идолопоклонник, и затова един образ можеше лесно да плени вниманието му. Освен това, земните царства, които бяха представени чрез този образ, бяха високо оценени в неговите очи. Непросветлен от откровението на съня, той гледаше на земните блага, земната слава и земната власт не в тяхната истинска светлина. Затова е и очевидната хармония между неговия начин на мислене относно тези неща и предметите, чрез които те му бяха представени. А сега това беше именно чрез фигурата на един голям образ. Как чудно подходяща бе тази илюстрация, за да се внуши

на Навуходоносор една велика истина! Освен че представи прогресивното развитие на събитията през всички времена, като водещи само към доброто на Неговия народ, Бог искаше да покаже на царя цялата празнота и безсмислие на земното великолепие и земната слава. А как би могло това да се представи по-поразително, отколкото чрез представата на един образ, състоящ се от различни метали, и то така, че, започвайки с най-скъпия метал, да се понижава постепенно стойността му във все по-нискокачествен, докато в края се достигне до най-грубия - желязото смесено с глина! Тогава той бива разтрошен и направен като суха плява; - и най-последен отвян от вятъра така, че да не остане нищо от него.

Чрез това Бог искаше да покаже на човеците, че земното величие и земната слава щяха да изчезнат като сапунен мехур, и че на мястото, заемано толкова дълго от тях, щеше да се възстанови Божието царство, и всеки който искаше, щеше да намери прибежище в него от сега и до-веки.

Данаил 2:36 - „Това е сънят; и ще кажем пред царя значението му. **37.** Царю, ти си цар на царете, на когото Небесният Бог даде царство и сила, могъщество и слава; **38.** и където и да живеят човеците, горските зверове и небесните птици, Той ги е дал в твоята ръка, и те е поставил господар над всички тях. Ти си оная златна глава.”

Тук започва една от най-великите глави на човешката история. Данаил показва на царя по заобиколен начин, че за всичко това Навуходоносор беше длъжен да благодари само на Небесния Бог, тъй като Той му беше дал царството и го беше направил владетел над всичко. Това трябваше да го възпира да не се превъзнася гордо и да не мисли, че той е постигнал положението си чрез собствената си сила и мъдрост, а също така да предизвика в него и благодарност към истинския Бог.

ПЪРВОТО СВЕТОВНО ЦАРСТВО - ВАВИЛОН (608 - 538 г. пр. Хр.)

Вавилонското царство, тази златна глава, беше основана от Нимрод, правнук на Ной, преди повече от две хиляди години преди Христос (Бит. 10:8-10).

Следното описание на историята за Вавилон, която намираме в „Универс“, енциклопедия на Джонсон, статията „Вавилон“, е в съгласие с най-видните авторитети по този въпрос:

„Около 1270 г. пр. Хр. Асирийските царе станаха господари на Халдея или Вавилония, чиято столица бе Вавилон. Тази страна по-късно се управляваше от една Асирийска династия царе, които царуваха във Вавилон.

Около 720 г. пр. Хр. Меродах-Валадан стана цар на Вавилония и изпрати вестители до Езекия, Юдовия цар. (Виж 4 Царе 20 гл. и Исаия 39 гл.).

Няколко години по-късно Саргон, асирийският цар, покори и свали от престола Меродах-Валадан. Сенахирим довърши покоряването на Вавилон като го присъедини към Асирийското царство около 690 г. пр. Хр.

Ерусалим беше завладян от Навуходоносор в първата година от царуването му, а в третата от царуването на Йоаким, Юдиния цар (Дан.1:1), в 606 г. пр. Хр., Навуходоносор царува две години заедно с баща си Набополасар. Евреите смятат началото на неговото царуване още от това време, а халдеите - от датата на неговото самостоятелно царуване, 604 г. пр. Хр., както се споменава по-горе.

Той умря в 561 г. пр. Хр., и на престола му се качи неговият син Евил - Меродах, който царува само две години. Набонид, който се възцари в 555 г. пр. Хр., се съюзи с Крес против великия Кир. Изглежда, че той е споделял царската власт със сина си Валтасар, чиято майка беше дъщеря на Навуходоносор. Кир превзе Вавилон чрез военна хитрост в 538 г. пр. Хр., и след смъртта на Валтасар, когото персите убиха, Вавилонското царство престана да съществува.

В 606 г. пр. Хр. Вавилонското царство дойде в съприкосновение с Божия народ чрез пленяването на Манасия, царя на Юда, и затова тъкмо по това време то се споменава в пророчеството, в края на еврейската теокрация.

Характерът на това царство е показан чрез онази част от образа, който символично го представяше чрез златната глава. Това беше златното царство на един златен век. Вавилон, неговата столица, далеч надминаваше всички свои по-късни съперници. Разположен в градината на Изтока, върху един четириъгълник, обхващащ точно 60 англ. мили, от всяка страна дълъг по 15 мили; заобиколен от крепостен окоп и от един зид, висок 350 стъпки и широк 87 стъпки; разпределен на 676 четириъгълника, всеки обхващащ по 2,5 англ. мили, славещ се със своите 50 улици, всяка от които е била 150 стъпки широка, всички пресичащи се под прав ъгъл, и от които всеки 25 са отивали в една посока, прави и равни, и дълги 15 мили; този град с неговото 225 кв. мили укрепено пространство, разпределено по описания начин и украсено с великолепни увеселителни градини и грандиозни здания; с неговия 60 мили дълъг окоп и със също толкова дългия си крепостен зид, с дългия си 30 мили речен канал, пресичащ града през средата, със 150-те си железни градски порти, с висящите си градини, издигащи се, тераса над тераса, до височината на крепостния зид, със своя Ваалов храм, обхващащ 3 мили; с двата си царски палата, обиколката на единия - 3,5 мили, а на другия - 8 мили; с прохода, свързващ двата палата и минаващ под реката Ефрат; с всичките си приспособления за удобства, украса и защита, и с неограничените си източници на помощ-този град, който съдържаше толкова много неща, всяко от които беше едно световно чудо, беше сам по себе си и друго едно и много по-грандиозно световно чудо. Дори перото на Божественото пророчество му отделя подобаващо място сред своите страници като го описва със следните думи: „Славата на царствата, красивият град на халдейците.” (Исаия 13:19). Това беше една столица подходяща за царството, представено чрез златната глава на този голям исторически образ.

Такъв беше Вавилон, с младия, смел, силен и образован Навуходоносор на неговия трон, когато Данаил влезе в неговите непревземаеми стени, за да служи седемдесет години там като роб в неговите величествени палати.

И тогава за Божиите чада започна робство в много по-широк смисъл, защото от онова време Божият народ винаги е бил подчинен на земни сили, повече или по-малко угнетяван от тях. И така ще бъде винаги, докато земните сили отстъпят място на Този, Който единствен има правото да владее - Бог. И ето, денят на избавлението приближава бързо.

Дан. 2:39 - „И подир тебе ще се издигне друго царство, по-долно от твоето, и друго трето царство от мед, което ще завладее целия свят.”

Почти с чувство на съжаление гледаме на Вавилон, който се беше въздигнал до тази висота на великолепиe с толкова много грижи, усилия и труд, и още повече, когато мислим за неговото разорение и опустошение. Но трябва да си спомним, че халдеите бяха потисници на Божия народ и се бяха провинили в толкова много грехове, които изискваха отплатата на Всевишния, за което казва и Господ чрез пророка: „И когато се изпълнят седемдесетте години, Аз ще накажа вавилонския цар и оня народ за тяхното нечестие, казва Господ, също и халдейската земя, и ще я направя вечна пустиня.” (Еремия 25:12).

Навуходоносор царува 43 години. Само две години след смъртта му, избухна онази фатална война между Вавилон и Мидия, която имаше за резултат пълното поражение на Вавилонското царство. Сиаксар - царят на мидийците, който в Дан. 5:31 е наречен Дарий, поканва за свой съюзник племенника си Кир от Персийската страна, с който заедно да нападнат Вавилон. Войната беше водена с непрекъснати успехи за персите и мидийците. Докато в осемнадесетата година на Набунид, (третата година на сина му Валтасар), Кир предприе постоянна обсада над Вавилон - единственият град в целия Изток, който до сега му беше устоял.

Вавилонците, които се бяха оттеглили зад непревземаните си стени с изобилни припаси за двадесет години и с достатъчно земя отвътре стените, за да може да дава на жителите и на гарнизона достатъчно храна за неопределено време, са се подигравали на Кир от високите зидове на града и са осмивали неговите видимо безполезни усилия, за да ги завладее. Но тъкмо в чувството на тяхната сигурност се е криел и източникът на тяхната опасност. Кир решил да постигне чрез военна хитрост онова, което не е могъл да постигне чрез сила. А именно - той чул за приближаването на един техен (халдейски) годишен празник, през който целия град щял да се отдаде на веселие и гуляи. Затова и определил този ден за провеждане на своя план. За него нямало никакъв друг вход за влизане в града, освен онзи, по който реката Ефрат влизала в него. Затова той решил да използва речното корито за вход в крепостта на своя враг. За тази цел трябвало да бъде отклонена реката от старото ѝ корито, минаващо през града. За да осъществи това, вечерта пред споменатия празник, той изпратил три отделения войници срещу Вавилон. Първото от тях трябвало в определеното време да отведе реката в едно огромно изкуствено езеро, разположено малко над града, другата трябвало да заеме позиция там, където реката се вливала в града. А третата - трябвало да пази там, където реката изтичала извън пределите на града. Двете последни отделения имали заповед, щом видят реката проходима, да проследят в нощната тъмнина под стените нейния път, веднага да навлязат в канала, да се втурнат към палатите, където ще се срещнат, да нападнат палатите, да избият стражата и да пленят царя, или да го убият. И когато реката била отведена в споменатото езеро, коритото ѝ скоро станало проходимо и пратените от Кир войници могли да проникнат до сърцето на Вавилон. Все пак, всички тези усилия щяха да са напразни, ако през онази фатална нощ, целият град не се беше отдал на пълно безгрижие и разпуснатост - нещо, на което Кир разчиташе най-много за успешното провеждане на плановете си, защото от всяка страна на реката, през течението

й по целия град, са били издигнати огромни и високи зидове, със същата дебелина като външните. На тези стени имало големи медни врати, които, когато били затворени и вардени, правели абсолютно навъзможен достъпа до 25-те улици, които са пресичали реката. Ако по това време те са били така затворени, войниците на Кир са щяли да преминат само по коритото на реката и пак да излезнат от другия ѝ край на града, но поради пияната разюзданост на народа в онази фатална нощ, всички врати били оставени отворени и проникването на персийските войници останало незабелязано.

Ето това тяхно поведение в онази нощ, им е коствало загубата на царството и свободата им. Те отишли на своите пиршества като поданици на вавилонския цар, а се събудили като роби на персийския цар.

Войниците на Кир изявили присъствието си в града най-напред чрез това, като нападнали царската стража и влезли в предверието на царския палат. Валтасар веднага разбрал причината за смута и припаднал, напразно опитвайки се да спаси изложения си на опасност живот.

Този Валтасаров пир е описан в петата глава на Данаиловата книга, и сцената там завършва с думите: „В тази същата нощ Валтасар, халдейският цар, бе убит, и Дарий, мидянинът, който бе на около на 62 години, превзе царството.”

Ето така премина първата част на големия образ. Друго едно царство се издигна, както пророкът беше предсказал, и първата част на пророческия сън беше изпълнена.

Естествено, би трябвало да се очаква, че победителят, притежавайки такъв великолепен град, който далече надминаваше по красота всички други градове в света, щеше да го направи столица на своето владичество и да го запази в първоначалния му блясък. Но Бог беше казал, че този град трябваше да се превърне в куп развалини и жилище на диви зверове. „Но диви котки ще почиват там; Къщите им ще бъдат пълни с виещи животни; Камилоптици ще живеят там, и пръчове ще скачат там; Хиени ще вият в замъците

им, и чакали в увеселителните им палати;” (Исаия 13:19-22). За да стане това, той трябваше да бъде най-напред опразнен. Кир премести царската столица в Суза - един прочут град в областта Елам, източно от Вавилон, до бреговете на реката Тигър. Чрез това гордостта на вавилонците беше особено предизвикана. Те веднага се разбунтуваха, и цялата персийска мощ се опълчи срещу тях, в петата година от царуването на Дарий Хистасп, 517 г. пр. Хр. Градът бе отново завладян чрез военна хитрост. Един от главните пълководци на Дарий, след като си изрязал носа и ушите и си осакатил тялото с бичове, в това положение преминал при победените, заявявайки, че идва с горещото желание да си отмъсти на Дарий, който му бил наложил тези ужасни мъчения, които го били така осакатили. По такъв начин той спечелил доверието на вавилонците, докато най-после те го направили главен водач на техните войски; тогава, обаче, той предал града в ръцете на своя господар. И за да не могат вавилонците отново да възстанат против него, Дарий заповядал да избият на кол всички ония, които са били взели най-голямо участие в бунта.

Медните врати били премахнати, а височината на зидовете била намалена от 200 на 50 стъпки. Това било началото на неговото разрушение. По такъв начин той бил изложен на опустошенията и плячкосванията на всеки неприятел. Когато Ксеркс се върнал обратно от Гърция, той ограбил неизброими съкровища от храма на Ваала, и тогава превърнал величествената постройка в пепелище. Александър Велики искал да го издигне наново, но след като за два месеца бил употребил 10 000 мъже за разчистване на развалините, той умрял по време на един пиянски гуляй, и делото му останало недовършено.

А днес от онези развалини не е останало дори толкова, че да може да се разпознае къде някога се е намирал най-големият, най-богатият и най-гордият град, какъвто земята е виждала. Така погиването на Вавилон ни показва как точно изпълва Бог Своето слово, и отпечатва на челото на съмняващия се позорния печат на доброволната слепота.

ВТОРОТО СВЕТОВНО ЦАРСТВО - МИДО-ПЕРСИЯ (538 - 331 г. пр. Хр.)

„След тебе ще се издигне друго царство, по-долно от твоето.” Употребата тук на думата „царство” показва, че царства, а не известни царе са представени чрез различните части на образа. Затова, когато на Навуходоносор беше казано: „Ти си тази златна глава”, подразбираше се, въпреки употребеното лично местоимение, царството, а не царят.

Следващото царство – Мидо-Персийското, отговаря на гърдите и ръцете от сребро. То щеше да бъде по-долно от предишното. Но в какво отношение? Сигурно не по отношение на силата – нали то именно завладя Вавилонското царство! Също не и по разпространение, тъй като Кир подчини целия Изток, от Егейско море до реката Инд и основа такова царство, каквото по обширност дотогава светът още никога не беше виждал. Но то беше по-долно по богатство, лукс и великолепие. Разглеждано от становището на Свещеното Писание, пленяването на Израилевия народ беше най-важното събитие по време на вавилонското царство; също така и завръщането им в тяхната страна, беше най-важното събитие при Мидо-Персийското царство. При завладяването на Вавилон, през 538 г. пр. Хр., Кир, като победител, отстъпи от учтивост първото място в царството си на своя вуйчо - Дарий. Две години по-късно Дарий умря. В същата година - 536 г. пр. Хр., умря и Камбиз - царят на персийците, бащата на Кир. Така Кир стана единствен владетел на цялото царство. В тази година, последната от Израилевото седемдесетгодишно пленничество, Кир издаде онзи познат декрет, който разрешаваше на юдеите да се върнат в отечеството си и да съградят отново храма. Това беше първата част от издадения голям декрет относно възстановяването и повторното съграждане на Ерусалим (Ездра 6:14), който бе завършен в седмата година от царуването на Артаксеркс в 457 г. пр. Хр., и отбелязва началото на 2300 денонощия (години) от Дан.

8:14 - най-дългият и най-важният период в Божието Слово.

След седемгодишно царуване Кир отстъпи царството си на своя син - Камбиз. Той управлява седем години и пет месеца, т.е. до 522 г. пр. Хр.

Годината 335 е установена като първата година от управлението на Дарий Кодоман, последният от древните персийски царе, стъпил на трона. Той, както Придо съобщава, е бил човек с благородна и красива външност, с голяма лична храброст и с нежна и благородна душа.

Но неговата зла участ беше, че трябваше да се бори с един, който беше инструмент при изпълнението на пророчествата; затова никакви добри качества, нито природни, нито придобити, можеха да му дадат успех в нещастната борба. Той едва се бе закрепил на трона, когато неговият страшен противник, Александър, се готвеше да го нападне начело на своите Гръко-Македонски войски.

Не е нужно да проследяваме причините и подробностите в тази война. Ние предоставяме това на ония историци, които се занимават специално с тези неща. Достатъчно е да кажем, че военните действия бяха доведени до решителен край, и в сражението при Арабела, 331 г. пр. Хр., в която гърците и македонците, макар сравнени с персите по число, да бяха само един срещу двадесет, все пак спечелиха пълна победа. Така Александър стана неограничен владетел на Персийското царство във всичките му предели.

ТРЕТОТО СВЕТОВНО ЦАРСТВО - ГРЪКО-МАКЕДОНСКОТО (331- 168 г. пр. Хр.)

„И след това ще се издигне друго царство, медно, което ще владее над цялата земя”, беше казал пророкът. Така малко и кратки са думите на пророчеството, което в изпълнението си обхваща историята за световните владетели. В онзи постоянно въртящ се и сменящ се политически калейдоскоп,

сега в исторически план се явява Гърция, за да стане, с течение на времето, център, надминаващ всичко и привличащ всеобщото внимание, като трето световно царство на земята. След фаталното сражение, което реши участието на Мидо-Персийското царство, Дарий все още се опитваше да окуражи разнебитените останки от армията си, и още веднъж се бори за царство и право. Със събраната наново многобройна войска, той намери за благоразумно още веднъж да мери силите си с победителите гърци. Александър го преследваше с крилата на вятъра. Дарий едва успяваше да избегне от своя бърз враг. Най-после двамата предатели, Бес и Набарцан, хванаха нещастния цар, поставиха го в една закрыта кола и се отправиха с него като със свой пленник към Бактрия. Те направиха това, предполагайки, че ще осигурят живота си по този начин, като предадат своя цар, в случай, че Александър ги преследва. Когато Александър чу в каква опасност се намираше Дарий, в ръцете на предателите, веднага се втурна да ги преследва с най-леката част от армията си. След дългодневен усилен поход той настигна предателите. Те накараха Дарий да се качи на кон, за да могат да избягат по-бързо. Но тъй като той отказваше да направи това, те му нанесоха няколко смъртоносни рани и го оставиха умиращ в колата му, а те се качиха на конете си и побегнаха.

При пристигането на Александър животът на царя беше вече изгаснал. Гледайки трупа, той би могъл да си извлече полезна поука за непостоянството на човешкото щастие. Тук лежеше един мъж, който, притежаващ много от най-хубавите качества, едва преди няколко месеца седеше на трона на едно световно царство. Нещастieto го сполетя с един удар, и той бе внезапно изоставен. Царството му бе завладяно, съкровищата му отвлечени и семейството му пленено. И сега той лежеше тук, безмилостно убит от ръката на предатели, като един окървавен труп. При вида на тази печална гледка, даже и от очите на Александър потекоха сълзи, колкото и да

бе привикнал на всички ужасни бедствия и кървави сцени на войната. Като хвърли мантията си върху трупа, Александър заповяда той да бъде отнесен в Суза, при пленените роднини на царя, а сам той отпусна средства за едно царско погребение. Заради тази великодушна постъпка нека му отдадем нашата похвала!

Когато Дарий падна, Александър видя полето свободно от последния заплашващ го неприятел. Сега той можеше да прекарва времето си както си искаше, радвайки се на почивка и на удоволствия, или предприемайки малки завоевания. Той предприе една експедиция към Индия, тъй като според гръцката митология, Бакхус и Херкулес, двама синове на Юпитер, за чийто син се считаше и сам той, били направили същото. Той завладя всичко и с презрителна надменност изискваше да му се отдават почести като на божество. Завладените градове той предоставяше свободно и без контрол на безграничните произволи на своите кръвожадни и разюздани войници. Сам той, в много случаи, убиваше своите приятели и любимци в пияно състояние.

По настояването на една отвратителна и пияна жена той, заедно със своите придворни, всички в пияно състояние, реши с горещи факли в ръце да подпалят града Персеполис и палата, един от най-красивите на света.

Най-накрая, веднъж, след едно продължително пиянско пиршество, той бе веднага поканен на едно друго такова, на което, след като в знак на особена почест, изпразнил по два пъти бокала (голяма чаша, която събира около 1,5 л.), той изгубил съзнание. (Така твърди историята, колкото и невероятно да ни се вижда това.) По-късно го обхванала силна треска, в следствие на която след няколко дни умрял (през май или юни 323 г. пр. Хр.), току-що навлязъл в своята зряла възраст, на 32 години.

ЧЕТВЪРТТО СВЕТОВНО ЦАРСТВО - РИМСКОТО (168 - 476 г. сл. Хр.)

Дан. 2:40 - „Ще се издигне и четвърто царство, яко като желязо, понеже желязото строшава и сдробява всичко; и то ще строшава и стрива както желязото, което строшава всичко.”

Гибон казва: „Царството на римляните изпълни света; и когато това царство падна в ръцете на една личност, светът стана един сигурен и мрачен затвор на неговите врагове. Да му се противостои беше фатално, да му се избяга - невъзможно.”

Нека се забележи, че царството е описано в началото яко като желязо. И това беше периодът на неговата крепост, през който то е сравнено с един мощен колос, който крачи над народите, завладява всичко и заповядва на света. Но това не щеше да продължи много дълго.

РАЗПАДАНЕТО НА РИМСКАТА ИМПЕРИЯ НА ДЕСЕТ ЦАРСТВА

Дан. 2:41 - „А понеже си видял нозете и пръстите отчасти от грънчарска кал и отчасти от желязо, това ще бъде едно разделено царство; но в него ще има нещо от силата на желязото, понеже си видял желязото смесено с глинена кал.”

Слабият елемент, който е представен чрез глината, се простира равномерно по нозете и пръстите. Рим, преди разпадането си на десет царства, изгуби своята крепост, която притежаваше в голяма степен през първите столетия на съществуването си. Лукс, заедно с упадък и израждане, разрушител на нации, както и на отделни личности, започна да разяжда стоманените сухожилия на Рим и да подготвя почвата за разпадането му на десетте царства, което стана не след много време. Железните

бедрата, според естественото им устройство, се продължават в нозете и пръсти. Нашето внимание бива обърнато на пръстите, десет на брой, които са особено споменати в пророчеството; и царството, символизирано с онази част на образа, към която принадлежаша десетте пръста, в последствие действително се разпадна на десет части. Поради това се повдига съвсем естествено въпросът: Представяват ли десетте пръста на образа окончателното разделение на Римската империя на десет царства? Всеки, който искрено държи за едно правилно и точно обяснение на Божието Слово, за истинност и хармония, се учудва, че въобще може да се повдига въпрос върху това. Предположението, че десетте пръста на нозетите представляват десетте царства, на които се разпада Римската империя, ни се вижда така приемливо, логично и естествено, че са нужни големи усилия, за да се даде друго обяснение.

Тук ни се представя едно разделение. А как е представено то нагледно? Чрез нищо друго освен чрез пръстите на нозетите на образа. Ако не е така, тогава ние сме оставени в пълен мрак относно естеството и границите на разделиението, което е станало, както пророчеството казва.

Това разделение стана между 351 и 476 г. сл. Хр. То обхващаше един период от 125 години, започващ към средата на четвъртия век, до последната четвърт на петия. Никои известни историци не поставят под съмнение началото на това разпадане на Римската империя по-рано от 351 г. сл. Хр.; а и относно неговото завършване в 476 г. сл. Хр., всички са съгласни. По отношение на точните дати на появяването на отделните царства съществуват малки различия в мненията на историците. Но това не трябва да ни се вижда странно, понеже онази епоха беше време на големи бъркотии, и картата на Римската империя претърпяваше внезапни и големи изменения, а и пътищата на враждебните народи, които нападаха нейната територия, се кръстосваха и прекръстосваха в един хаотичен лабиринт. Но всички историци са съгласни с това, че от територията на Западната Римска империя най-

накрая се издигнаха десет царства, и ние със сигурност можем да припишем появяването им на времето между гореспоменатите дати, а именно - между 351 и 476 г. сл. Хр.

Десетте народи, които бяха най-вече виновни за разпадането на Римската империя и които през известно време на тяхната история владееха по отделно части от римската територия като отделни и независими царства (без оглед на времето на тяхното появяване), могат да бъдат изброени така: хуни, остготи, вестготи, франки, вандали, свеви, бургунди, херули, англосакси и ломбарди. Свръзката между тези и някои от новите народи на Европа все още може да се проследи в имената, като Англия, Бургундия, Ломбардия, Франция и други. Авторитети като Калмет, Фабер, Лойд, Хейлс, Скот, Барнес и други са съгласни по гореизложеното. (Виж заключителните бележки на Барнес върху Данаил 7 глава).

Дан. 2:42 - „И както пръстите на нозете са били отчасти от желязо и отчасти от кал, така и царството ще бъде отчасти яко и отчасти крехко. **43.** И както си видял желязото смесено с глинена кал, така ще се размесят с потомците на други родове човечи; но няма да се слоят един с друг, както желязото не се смесва с калта.”

С Рим падна последното световно царство, което светът трябваше да види в настоящето му състояние.

Подтиснат под бремето на своите собствени големи задължения, той се раздробил на парчета, за да не бъде никога вече обединен. Желязото бе размесено с глина. Неговите елементи нямаха способността да се сплотяват, и никой човек или никой съюз не може отново да ги обедини. Тази точка е ясно обяснена от един друг тълкувател:

„Чрез това раздробено състояние изчезна първата сила на царството, но с него не стана така, както с другите. Никое друго царство не трябваше да го последва, тъй като първите три бяха вече преди него. То трябваше да си остане в това

десеторно разделение, докато царството на Камъка (Христос) го удари в нозете, раздроби го на парчета и ги разпръсне, както вятърът на гумното лете отвява плявата. И все пак, след всичко това, една част от силата му трябваше да остане. И както пророкът казва: „Както пръстите на нозете бяха отчасти от желязо и отчасти от глина, така и царството ще бъде отчасти яко и отчасти крехко” (ст. 42),- така и стана. Как иначе биха могли да се обяснят тези факти така сполучливо? Това десеторно разделение е просъществувало повече от 1400 години. Много пъти различни хора са мечтали за възстановяването на една мощна империя върху тази територия. Карл Велики се е опитвал. Карл V направи опит, Лудвиг XIV се опита, Наполеон I се опита. Но никой от тях нямаше успех. Един единствен стих от пророчеството беше по-силен от всичките техни опити да се възстанови отново Римската империя. Тяхната собствена сила беше разсипана, отблъсната и сломена. И десетте царства не можаха да бъдат обединени в едно. „Отчасти яко и отчасти крехко” - така гласеше пророческото описание. И това беше историческата действителност по отношение на тези царства. „Но тогава”, би могло да се каже, „остава един друг план. Ако силата не помага, то дипломатията и разумът може би са в състояние да извършат обединението.” Обаче и това се отхвърля от пророчеството, което гласи: „Те ще се размесят с потомците на други родове човеци; но няма да се слоят един с друг, както желязото не се смесва с калта” - т.е. ще се сключват бракове с надежда чрез това да се обединят силите и най-после да превърнат тези обединени царства в едно. Но ще успее ли и този план? Не. Пророкът отговаря: „Но няма да се слоят един с друг, както желязото не се смесва с калта.”

И все пак, ние не бива да се учудваме, ако тяхното число, в следствие от брачни връзки и други причини, бива понякога променяно. Точно това гласи и пророчеството. Желязото бе „смесено с калта”, но те не трябваше да останат така. „Няма да се слоят един с друг.” Самото естество на съставните части, от една страна, им попречи за това, а от друга страна,

и словото на пророчеството е против него. Въпреки това, трябваше да се направи опит да се слоят, но този опит трябваше да претърпи неуспех.

И как характерен е изразът, с който историята потвърждава това обяснение на Словото Божие!

ИЗДИГАНЕТО НА БОЖИЕТО ЦАРСТВО

Дан. 2:44 - „И в дните на ония царе, Небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши, и владичеството над което няма да премине към други люде; но то ще строши и довърши всички тия царства, а само то ще пребъде до века.

45. Както си видял, че камъкът се е отсякъл от планината, не с ръце (т.е. не с човешка намеса), и че е разтрил желязото, медта, калта, среброто и златото, Великият Бог открива на царя онова, което има да стане по-после. Сънят е истинен и тълкуванието му вярно.”

Тук ние достигаме върха на това удивително пророчество; и когато времето в постоянния си летеж ни доведе до величествената сцена, която е пророкувана тук, тогава ние ще сме стигнали в края на човешката история. Царството Божие! Чудесно бъдеще на едно благословено небесно състояние! Великият и ощастливяващ праведните край на печалния, изроден и променлив житейски път на този настоящ свят! Възхитително преминаване на всички праведни от тъмнина в светлина, от борба в мир, от грях в святост, от смърт в живот, от тирания и угнетение в блажена свобода и блажени привилегии на едно небесно царство! Чудесен преход от слабост в сила, от променливост и тленност в непроменливост и вечност!

Но кога трябва да бъде въздигнато това царство? Можем ли да се надяваме за отговор на един въпрос от такова голямо значение за нашата раса? Това са също въпроси, по които Словото Божие не ни оставя в незнание, и в това се вижда

извънредно голямата ценност на тази небесна дарба. Все пак дадена ни е такава сполучлива приблизителност, че поколението, което ще преживее наставането на Божието царство, сигурно ще забележи неговото приближаване и ще вземе всички подготвителни мерки, които ще го направят годно да вкуси от всичките негови славни привилегии.

Ние имаме ясни библейски изявления, за да можем да установим следните твърдения:

- Че Божието царство лежеше още в бъдещето по времето на последната тайна вечеря на нашия Господ (Матей 26:29).

- Че Христос не го основа преди възнесението Си (Деян. 1:6).

- Че то е предмет на обещание на апостолите и на всички ония, които обичат Бога (Яков 2:5).

- Че то е обещано на „малкото стадо” (Лука 12:32) за в бъдеще.

- Че светиите ще влязат в него с много страдания (Деян. 14:22).

- Че това ще стане, когато Христос дойде в славата Си, и всички Негови свети ангели с Него (Мат. 25:31-34).

Както вече обяснихме, чрез стиховете 41-43 ние вече преминахме към разделението на Римската империя на десет царства; това разделение стана между 351-476 г. сл. Хр. Царете или царствата, в чиито дни Бог ще възстанови Своето царство, са очевидно ония царства, които произлязоха от Римската империя.

Десетте европейски царства, които някога са били под римския скиптър, са устояли 1260 години. Ако някои от тях са променили имената си, за да задоволят волята на оня, който ги е завладявал, това променяне на името не е унищожавало тяхното съществуване. И ако други са оставали да бъдат изменени териториалните им граници, тяхната народност, въпреки това, продължава да съществува. Ако някои падаха, докато техни наследници се настаняваха на тяхно място, десетте рога все пак си оставаха. Ако през няколко години в течение на едно хилядолетие е имало повече от десет; ако

някоя временна сила издигне глава, претендирайки за място с останалите, но изчезвайки скоро след това - това не става причина звярът да има по-малко или повече от десет рога.”

Скот пише: „Сигурно е, че Римската империя бе разделена на десет царства, макар и понякога да са ставали повече, понякога по-малко, те все пак, са били известни под името „Десетте царства на Западната империя”.

Времето е развило напълно този голям образ във всички негови части. Още по-сполучливо представя той важните политически събития, които беше определен да символизира. Той чака само да бъде ударен в нозете от камъка, който бива откъснат без ръце от планината, а именно от царството на Исус Христос. Това ще стане, когато Господ се яви в огнени пламъци, за да въздаде според делата на ония, които не признават Бога и на ония, които не са послушни на Евангелието на нашия Господ Исус Христос; Ние сме в дните на тези царе; и според това пророчество най-близкото събитие, което предстои, е основаването на Божието вечно царство. Пророчествата и безброй знамения говорят ясно за неговата непосредствена близост. Идващото царство! Това би трябвало да бъде най-важният въпрос за съвременното поколение. Читатели, готови ли сте вие за това време? Оня, който ще влезе в това царство, ще влезе в него, за да се наслаждава на всичките му привилегии и благословения и за да участва в славата му завинаги, тъй като това царство не ще премине в други ръце. Ние пак питаме: Готови ли сте? Условиата за наследяване са много леки: „Ако пък сте Христови, тогава сте Авраамово потомство и наследници по обещание.” (Гал. 3:29). Сприятелени ли сте с Христос, Идващия Цар? Обичате ли Неговия характер? Стараете ли се да вървите със смирение по Неговите стъпки и да изпълнявате съвестно Неговите учения? Блажени са тия, на които Истинският Владетел, Всевладеещият Цар ще каже тогава: „Елате вие, благословени от Моя Отец, за да наследите царството, приготвено за вас от създанието на света!” (Матей 25:34).

Дан. 2:46 - „Тогава цар Навуходоносор падна на лице, та се поклони на Данаил и заповяда да му принесат принос и кадения. **47.** Царят, отговаряйки на Данаил, рече: Наистина вашият Бог е Бог на боговете и Господар на царете и откривател на тайни, тъй като ти можа да откриеш тази тайна. **48.** Тогава царят възвеличи Данаил, даде му много и големи подаръци и го постави управител над цялата Вавилонска област и началник на управителите над всичките Вавилонски мъдреци. **49.** И Данаил измоли от царя, и той постави Седрах, Мисах и Авденаго над работите на Вавилонската област; а Данаил беше в царския дворец.”

Ние се спряхме доста подробно върху тълкуванието на съня, което Данаил даде на вавилонския цар. Сега ще трябва да се върнем обратно в палата на Навуходоносор и при Данаил, стоящ пред царя, след като му разказа съня и му го изтъкува, докато дворцовите хора и посрамените мъдреци и астролози в мълчалив страх и удивление стояха наоколо и чакаха. Би могло да се помисли, че един млад цар, поставен на най-високия земен трон и отбелязал непрекъснати успехи, едва ли би останал доволен, като му кажат, че царството му, което, според неговото вярване и най-съкровена надежда, беше определено да съществува вечно, трябваше да бъде унищожено от друг народ. Въпреки това, Данаил съобщи тази истина на царя открито и смело, и царят, неоскърбен ни най-малко, падна пред пророка на лицето си и му принесе почести и поклонение. Данаил, без съмнение, се е противопоставил на заповедите, които царят бе издал относно отдаваните му почести. Това, че Данаил поддържаше разговор с царя, което тук не се споменава, се вижда от ст. 47: „И отговори царят на Данаил” и т.н. И по-нататък може да се приеме, че Данаил се е постарал след това да отклони почестите, които царят отдаваше на неговата личност, върху Небесния Бог, тъй като царят отговори: „Наистина, вашият Бог е Бог на боговете и Господар на царете”.

„Тогава царят възвеличи Данаил.“ Две неща са, които в този живот служат специално за това да направят един човек велик, и Данаил получи тези две неща от царя:

1. Богатство. Един човек се счита за голям, когато е богат, и ние четем, че царят даде на Данаил много и големи подаръци.

2. Власт. Когато един човек притежава богатство и власт, той, естествено, се счита от хората за голям човек; а такива бяха дадени в голяма мярка. Той бе поставен като княз над цялата Вавилонска област и главен началник над всички мъдреци.

Така Данаил бе бързо и щедро възнаграден за това, че остана верен на съвестта си и на Божиите изисквания. Данаил действаше не с цел да получи подаръци, но въпреки това такива му бяха дадени в изобилие, затова че той запази праведността си пред Господа. Неговото въздигане, богатство и власт беше от голямо значение за него, тъй като това му даваше възможност да помогне на своите по-малко облагодетелствани сънародници през тяхното дълго робство.

Данаил не се възгордя, нито се опияни от своята лична победа и голямото си повишение. Той помисли най-напред за тримата му другари, които бяха съучастници в неговите страдания поради случая с царя; тъй като те му бяха помогнали чрез молитвите си, той реши, че и те трябваше да споделят с него неговите почести. По негово желание те бяха поставени над работите на Вавилонската страна, докато сам Данаил остана в царския двор. Дворът беше мястото, където се свикваха съвети и се разглеждаха въпроси от голяма важност. Историята показва ясно, че Данаил е станал главен съветник на царя.

БАВИЛОН

Златната глава и лъва (любими Вавилонски символи) представляват **вавилонското царство** (608-538 г.пр.Хр.). Крилата на орел подчертават бързите завоевания на Навуходоносор.

МИДО-ПЕРСИЯ

В 538 г.пр.Хр. се основава съюзеното царство **Мидо-Персия**. Трите кости това са покорените нации: Вавилон, Мидия и Египет. Персите са били по-силни от мидийците, а също и управлявали по-дълго (стоящата от едната страна мечка).

ГЪРЦИЯ

Необичайната бързина на завоевателните походи (4-те крила) на Александър Македонски, довежда **Гърция** до световно господство (331 г.пр.Хр.). След неговата смърт, империята е разделена от четиримата му генерали на четири части: Македония, Тракия, Сирия и Египет (4-те глави).

РИМСКАТА ИМПЕРИЯ

В 168-та г.пр.Хр. Рим основава четвъртата световна империя. И заради нетърпимостта си и жестокостта, с която се покоряват другите народи, тази империя влиза в историята, като "железният Рим" (железните крака на образа и железните зъби на звяра).

ЕВРОПА

В следствие на великото преселение на народите в периода **351-476 г.пр. Хр.**, Римската империя се разпада на **десет княжества** (10-те рога и 10-те пръста). Растящите отделно рога и не смесеното желязо с глина, от които са направени 10-те пръста, изобразяват невъзможността да се обедини Европа.

Дан. 7,4: Първият бе като лъв, и имаше орлови крила.

Дан. 7,5: Вторият, приличен на мечка, който се подигна от едната страна и имаше 3 ребра в устата си между зъбите.

Дан. 7,6: Ето друг звяр, приличен на леопард, който имаше на гърба си 4 птичи крила: тоя звяр имаше и 4 глави.

Дан.7,7: Четвъртият звяр, страшен и ужасен, имаше железни зъби, с който пояждаше и сломяваше, като стъпваше останалото с нозете си и имаше 10 рога.

Дан.7,24: Десетте рога, те са десет царе, които ще се издигнат от това царство.

„Помнете предишните дела от древността; защото Аз съм Бог - и няма друг; Аз съм Бог - и няма подобен на Мене, Който от началото изявям края и от древните времена - нестаналите още неща, и казвам: Намерението Ми ще се изпълни и ще извърша всичко, което Ми е угодно” (Исаия 46:9,10)

ОБРАЗЪТ НА ПАПСТВОТО

Какво означава този образ? Лесно е да се разбере, че образът на папството може да бъде само една религиозна власт, която заповядва папски принципи и ги прокарва с помощта на държавната власт, както правеше папството навсякъде, където бе възможно. Това развитие на образа на папството бе показано на пророка в последната част на видението от Откр.13 гл. Той видя завършеният образ и във видението бе свидетел на налагането на папския белег на хората. **“Той упражняваше всичката власт на първия звяр в неговото присъствие и принуждаваше земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла... И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби да приемат белег на десницата си или на челото си, за да не може никой да купува или да продава, освен онзи, който носи за белег името (неделята) на звяра (папството) или числото на неговото име. (666)”** (Откр. 13:12-17).

В Откровение 13:11,12 четем: **“И видях друг звяр, който излизаше от земята; и имаше два рога, като агнешки, а говореше като змей. Той упражняваше цялата власт на първия звяр в неговото присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана беше оздравяла.”**

Пророчеството сочи появата през 1898 г. на една последна световна сила - САЩ. Според Библията в близкото бъдеще между САЩ и римо-католицизма ще се създаде “образът” на първия звяр от Откр. 13:1 - папството, който властваше в света 1260 години - от 538 г. до 1898 г.

БЕЛЕГЪТ НА ПАПСКАТА ВЛАСТ

Римското папство сочи неделния празник като белег на властта и силата на църквата, да поставя църковни предания и обичаи на мястото на Божието Слово.

Затова промяната на съботата според преданието е в противовес на ясната Божия заповед да се освещава седмия ден, посочи прочутият събор в Триент, когато даде отговор на вика на реформацията: “Библията и само Библията!”

ТРЕТА ГЛАВА

ЗЛАТНИЯТ ОБРАЗ НА ЦАР НАВУХОДОНОСОР И ОГНЕНОТО ИЗПИТАНИЕ НА ТРИМАТА ЕВРЕИ

Данаил 3:1 - „Цар Навуходоносор направи златен образ, шестдесет лакти висок и шест лакти широк, и го постави на полето Дура, във Вавилонската област.”

Предполага се, че този образ е стоял в известна връзка с описания във втората глава сън на царя, тъй като беше издигнат само двадесет и три години по-късно, според посочената от Библията дата. В онзи сън главата беше от злато и представляваше царството на Навуходоносор. След него следваха метали с по-малка ценност, означаващи редица други царства. На Навуходоносор, несъмнено, му беше приятно, че неговото царство беше представено като злато, но че някога щеше да го наследи друго царство, това не му беше много угодно. Ето защо той, вместо да заповяда да направят само една глава от злато, накара да направят целия образ от главата до нозете от злато, за да покаже чрез това, че златната глава трябваше да обхване целия образ, или с други думи, че неговото царство не щеше да отстъпи на друго, а щеше да пребъдва вечно.

Дан. 3:2 - „Тогавя цар Навуходоносор прати да съберат сатрапите, наместниците, областните управители, съдиите, съкровищниците, съветниците, законодателите и всичките началници на областите да дойдат на освещението на образа, който цар Навуходоносор бе поставил. **3.** Тогавя сатрапите, намесниците, областните управители, съдиите, съкровищниците, съветниците, законоведците и всичките началници на областите се събраха на освещението на образа,

който цар Навуходоносор бе поставил; **4.** Тогава глашатай викаше със силен глас: Вам се заповядва племена, народи и езици, **5.** щото когато чуете звука на тръбата, на свирката, на арфата, на китарата, на псалтира, на гайдата и на всякакъв вид музика, да паднете та да се поклоните на златния образ, който цар Навуходоносор ви е поставил; **6.** а който не падне да се поклони, в същия час ще бъде хвърлен в сред пламенната огнена пещ. **7.** Затова, когато всичките племена чуха звука на тръбата, на свирката, на китарата, на арфата, на псалтира и на всякакъв вид музика, всичките племена, народи и езици падаха и се кланяха на златния образ, който цар Навуходоносор бе поставил.”

Освещението на този образ беше извършено с голям разкош. Видните мъже от цялото царство се събраха. (Човеците са готови винаги да полагат толкова много труд и разноски, за да проведат своята безбожна и езическа система на религиозно служене!) Предписаната церемония се извършваше с музика; и който не участваше в нея, щеше да бъде хвърлен в огнената пещ. Такива са били всякога най-силните средства, за да се заставят хората да направят нещо насила - удоволствие от една страна, и мъчение от друга.

Дан. 3:8 - „Тогавя някои халдейци се приближиха при царя, та наклеветиха юдеите. **9.** като проговориха, казвайки на цар Навуходоносор: Царю, да си жив до века! **10.** Ти царю, си издал указ, щото всеки човек, който чуе звука на тръбата, на свирката, на арфата, на китарата, на псалтира, на гайдата и на всякакъв вид музика, да падне и да се поклони на златния образ, **11.** а който не падне и не се поклони, да бъде хвърлен сред пламъците на огнената пещ. **12.** Има някои юдеи, които ти си поставил над работите на Вавилонската област, Седрах, Мисах и Авденаго, които човеци царю, не те зачетоха; на боговете ти не служат и на златния образ, който си поставил, не се кланят.”

Тези халдейски мъже, които наклеветиха юдеите, бяха вероятно от школата на философите, които бяха известни под името халдейци; те още страдаха от едно прикрито (негодувание) поради тяхното позорно компрометиране при тълкуването на съня на царя (гл. 2), което негодувание сега отново бе избухнало. Те само гледаха да могат да намерят някакъв предлог, за да наклеветят юдеите пред царя, та да ги лиши от почетните им длъжности или да ги погуби. Те повлияха на царя, като дръзко представиха работата така, като че юдеите бяха неблагодарни: „Ти постави тези хора като управители в държавните работи, а те не те уважават!” Къде е бил Данаил при този случай, не се казва. Той, вероятно, е бил в провинцията да наглежда царските работи там, където присъствието му е било необходимо.

Дан. 3:13 - „Тогава Навуходоносор с гняв и ярост заповяда да докарат Седрах, Мисах и Авденаго. И докараха тия човеци пред царя. **14.** Навуходоносор, проговаряйки им рече: Седрахе, Мисахе и Авденаго, нарочно ли не служите на моя бог, и не се кланяте на златния образ, който поставих? **15.** Сега, като чуете звука на тръбата, на свирката, на арфата, на китарата, на псалтира, на гайдата и на всякакъв вид музика, ако сте готови да паднете и да се поклоните на образа, който съм направил, добре; но ако не се поклоните, в същия час ще бъдете хвърлени сред пламенната огнена пещ; и кой е оня бог, който ще ви отърве от ръцете ми? **16.** Седрах, Мисах и Авденаго рекоха в отговор на царя: Навуходоносоре, нам не ни трябва да ти отговаряме за това нещо. **17.** Ако е така, нашият Бог, Комуто ние служим, може да ни отърве от пламенната огнена пещ; и от твоите ръце, царю, ще ни избави. **18.** Но, ако и не, пак да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим, и на златния образ, който си поставил, няма да се кланяме.”

Снизходителността на царя в този случай се вижда от това, че той беше готов да постави Седрах, Мисах и Авденаго още един път на проба, макар че те се бяха вече провинили в това,

като отказаха пълно послушание към първата му заповед. Без съмнение, слухът за това нещо се беше разпръснал навсякъде. Затова те не можаха да се извинят с незнание. Те знаеха много добре, какво искаше царят, и отказът им да му бъдат послушни беше умишлен и преднамерен. За повечето царе, само това би било достатъчно, за да се реши участието им. Обаче на тази втора покана на царя, те заявиха: „Няма нужда да ти отговаряме на това.” С това те искаха да кажат, че съвсем не беше нужно той да им оказва благоволение чрез втора проба, тъй като те щяха да останат твърди на отказа си. След това те продължават: „Ние можем да ти отговорим и сега, както и по-късно, и нашият отговор е, че не желаем да служим на твоите богове, нито да се покланяме на златния образ, който си поставил. Нашият Бог може да ни избави, ако иска; а и да не пожелае да направи това, все едно, ние познаваме Неговата воля, и ще я изпълняваме безусловно.” Техният отговор беше както искрен, така и решителен.

Дан. 3:19 - „Тогава Навуходоносор се изпълни с ярост, и изгледът на лицето му се измени против Седрах, Мисах и Авденаго, та проговаряйки заповяда да нагорещат пещта седем пъти повече, отколкото обикновено се нагорещаваше. **20.** И на някои силни мъже от войската си заповяда да вържат Седрах, Мисах и Авденаго и да ги хвърлят в пламенната огнена пещ. **21.** Тогава тия мъже бидоха възрани с шалварите си, с хитоните си, с мантиите и другите си дрехи, и бяха хвърлени всред пламенната огнена пещ. **22.** А понеже царската заповед бе настойчива, и пещта се нагорещи премного, огненият пламък уби ония мъже, които дигнаха Седрах, Мисах и Авденаго. **23.** А тия трима мъже, Седрах, Мисах и Авденаго, паднаха вързани всред пламенната огнена пещ. **24.** Тогава цар Навуходоносор ужасен, стана бърже, и като продума рече на съветниците си: Не хвърлихме ли всред огъня трима мъже вързани? Те отговаряйки рекоха на царя: Верно е, царю. **25.** В отговор той рече: Ето, виждам четирима мъже развързани,

които ходят всред огъня, без да имат някаква повреда; и по изгледа си, четвъртият е подобен на Сина Божий.”

Навуходоносор не беше напълно свободен от слабостите и безумията, в които един властен монарх изпада така лесно. Опиянен от неограничената си власт, той не можеше да търпи нито непослушание, нито противоречие. Щом някой се противопоставяше на абсолютния му авторитет, от каквито и да са добри подбуждения, той проявяваше същите слабости, които са присъщи на нашата паднала раса при подобни случаи, и се оставяше да бъде обзет от гняв. Макар владетел на света, той не можеше да овладее своя собствен дух. Дори „видът на лицето му се измени”. Вместо да се покаже спокоен, достоен и владеещ себе си господар, той се прояви в думи и дела като роб на своите необуздани страсти. Огнената пещ бе запалена седем пъти по-силно, отколкото обикновено я запалваха; тя беше нажежена до невъзможност. А тъй като евреите бяха избавени, Божието дело и Неговата истина спечелиха една славна победа, защото, колкото по-нажежена беше пещта, толкова по-поразително бе чудото на тяхното избавление от огнените пламъци. Най-силните мъже в царството бяха избрани да ги хвърлят в пещта; но огънят ги умъртви, още преди да се бяха доближили до него. А в същото време той се оказа безсилен да докосне евреите, макар че те бяха всред огнените пламъци. Явно беше, че огънят беше под контрола на една свръхестествена сила; докато за миг пояде въжетата, с които хвърлените в пещта бяха вързани така, че те можеха свободно да се движат всред пламъците, той дори не опърли дрехите им. Те не изкочиха веднага след освобождението си от огъня, а останаха там, понеже, първо, сам царят бе заповядал да ги хвърлят вътре, и затова трябваше пак той да ги повика да излязат; и второ, Един Четвърти беше с тях. А в Неговото присъствие те можеха да бъдат радостни и доволни, както в огнената пещ, така и в участието на ценностите на палата. Така и ние, щом в нашите изкушения, страдания, преследвания и трудности, имаме само образа

на Този, Четвъртия с нас, трябва да бъдем доволни. Царят каза: „Но видът на четвъртия е подобен на Сина Божий.” Приема се, че тези думи се отнасят за Христос. Обаче едва ли може да се вярва, че царят е имал някаква представа за Спасителя. Той само си е представял вида на едно неземно или божествено същество. По-късно той го нарича ангел. Какво тържествено указание за безумието и глупостта на царя трябва да е било избавлението на тези еврейски мъже от огнената пещ!

Една мощ, по-голяма от всяка земна сила, запази ония, които твърдо се противопоставяха на идолослужението, и обсипа с укор и презрение исканото от царя поклонение.

Дан. 3:26 - „Тогава Навуходоносор се приближи до вратата на пламенната огнена пещ, и проговаряйки рече: Седрахе, Мисахе и Авденаго, слуги на Всевишния Бог, излезте и дойдете тук. Тогава Седрах, Мисах и Авденаго излязоха изсред огъня. **27.** И като се събраха сатрапите, наместниците, областните управители и царските съветници, видяха, че огънят не бе имал сила над телата на тия мъже, косъм от главата им не бе изгорял, и шалварите им не бяха се изменили, нито даже миризма от огън не бе преминала на тях. **28.** Навуходоносор, продумайки рече: Благословен да бъде Бог Седрахов, Мисахов и Авденагов, Който изпрати ангела Си и избави слугите Си, които като уповаваха на Него, не послушаха думата на царя, но предадоха телата си за да не служат, нито да се покланят на друг бог, освен на своя си Бог. **29.** Затова, издавам указ, щото всеки човек, от които и да било люде, народ и език, който би казал зло против Бога на Седрах, Мисах и Авденаго, да се разсече, и къщата му да се обърне на бунице; защото друг бог няма, който може да избавя така. **30.** Тогава царят повиши Седрах, Мисах и Авденаго във Вавилонската област.”

По царската дума тези трима мъже излязоха из огъня.

Тогава той събра своите сатрапи, наместници, военачалници и съветници и им каза: „Не хвърлихме ли в сред огъня трима мъже вързани?“ - за да видят те със собствените си очи тези мъже и да се убедят в тяхното чудно избавление. Поклонението на големия образ бе останало на заден план. Целият интерес на множеството народ се беше концентрирал върху тези трима забележителни мъже. Мислите и умовете на всички бяха заети с това чудно събитие. И колко много се разпространи това нещо после, когато всеки от тях се завърна обратно в провинцията си! Какъв забележителен случай, при който Бог направи човешкия гняв да Го прослави! (Пс. 76:10).

След това царят прослави Бога на Седрах, Мисах и Авденаго, и издаде заповед никой език да не Го похува. Това халдеите несъмнено са изпълнили.

Този случай издигна Израилевият Бог над боговете на другите народи. Това показваше, че Той държеше човеците отговорни пред един високо морален закон, и че не гледаше с равнодушие на тяхното поведение спрямо Него, тъй като наказваше ония, които го нарушаваха, а благославяше тях, които се съобразяваха с него. Ако тези юдеи бяха лицемери, името на истинския Бог не би било възвеличено по такъв начин във Вавилон. От тук ясно се вижда, каква чест оказва Бог на ония, които Му остават верни.

Царят ги въздигна; това означава, че той им възвърна отново длъжностите, които те заемаха, преди да ги бяха обвинили в непослушание и предателство. Септуагинтата (гръцкият превод на Библията) завършва 30-ия стих с думите: „Тогава царят повиши Седрах, Мисах и Авденаго във Вавилонската област.“ В никакъв случай не може да се допусне, че след това царят пак е настоявал за поклонение на образа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЗАПОВЕДТА НА ЦАР НАВУХОДОНОСОР. ИЗПИТАНИЕТО МУ И НЕГОВОТО ОБРЪЩАНЕ КЪМ НЕБЕСНИЯ БОГ

(Тази глава е написана от самия цар Навуходоносор, а не от пророк Данаил, който е автор на останалите глави).

Данаил 4:1 - „Цар Навуходоносор към всички племена, народи и езици, които живеят по цял свят: Мир да ви се умножи! **2.** Видя ми се за добре да уповестя знаменията и чудесата, които ми направи Всевишният Бог. **3.** Колко са велики Неговите знамения! И колко могъщи са чудесата Му! Неговото царство е вечно царство, и Неговото владичество из род в род.”

„Тази глава се открива”, казва д-р Кларк, „с един официален декрет, и то един от най-старите, които са ни предадени.” Този декрет излезе от перото на Навуходоносор и бе публикуван по обичайния ред. Царят искаше да разгласи чудното дело, което Бог извърши над него, и то не само на малцина, а на всички народи, племена и езици. Хората са винаги готови да разказват онова, което Бог е направил за тях, когато то е било за тяхно добро и благословение. Но ние трябва да бъдем готови да разказваме и това, как Бог е действал за нас и когато ни е смирявал и наказвал. В това отношение Навуходоносор ни дава добър пример, както ще видим и от следващите части на тази глава. Той изповядва съвсем свободно суетността и високомерието на сърцето си, както и средствата, с които Бог си послужи, за да го смири. С искрени чувства на разкаяние и смирение, той намира за добре от своя добра воля да разгласи тези неща, за да бъде чрез това признато великото

владичество на Бога и Неговото име да бъде прославено. По отношение на царството, той не претендира вече, че неговото царство ще остане вечно, но безусловно се подчинява на Бога и признава Неговото царство като единствено вечно, и Неговото владичество - от поколение на поколение.

Дан. 4:4 - „Аз Навуходоносор, като бях спокоен у дома си и благополучен в палата си, **5.** видях сън, който ме уплаши; и размишленията на леглото ми и виденията на главата ми, ме смутиха. **6.** Затова издадох указ да се въведат пред мене всичките вавилонски мъдреци, за да ми явят значението на съня. **7.** Тогава влязоха врачовете, вражарите, халдейците и астролозите, и аз разказах съня си пред тях; но не можах да ми явят значението му. **8.** А най-после дойде пред мене Данаил, чието име бе Валтасасар, по името на моя бог, и в когото е духът на светите богове; и аз разказах съня пред него, като рекох: **9.** Валтасаре, началниче на врачовете, понеже узнах, че духът на светите богове е у тебе, и никаква тайна не е мъчна за тебе, обясни ми виденията на съня, който видях, и кажи ми значението му. **10.** Ето какви бяха виденията на главата ми и на леглото ми: Гледах, и ето дърво сред света, на което височината бе голяма. **11.** Това дърво стана голямо и яко, височината му стигаше до небето, и то се виждаше до краищата на целия свят. **12.** Листата му бяха хубави, плодът му изобилен, и в него имаше храна за всички; под сянката му почиваха полските животни, и на клоновете му обитаваха небесните птици, и от него се хранеше всяка твар. **13.** Видях във виденията на главата си на леглото си, и ето, един свет страж слезе от небето **14.** и извика със силен глас, казвайки така: Отсечете дървото и изсечете клоновете му; отърсете листата му и разпръснете плода му; нека бягат животните изпод него, и птиците от клоновете му; **15.** обаче оставете в земята пъна с корените му сред полската трева, и то с железен и меден обръч наоколо, и нека се мокри с небесната роса, и участта му нека бъде с животните в тревата на земята;

16. нека се измени човешкото му сърце, и нека му се даде животинско сърце; и така нека минат над него седем времена.

17. Тая присъда е по заповед от стражите, и делото на думата на светите, за да знаят живите, че Всевишният владее над царството на човеците, дава го комуто ще, и поставя над него най-нищожния измежду човеците. 18. Този сън видях аз, Навуходоносор, и ти, Валтасасаре, кажи значението му; защото ни един от мъдреците на царството ми не може да ми яви значението; а ти можеш, защото духът на светите богове е в тебе.”

В изложените тук събития се намират няколко точки, които заслужават нашето особено внимание:

1. Навуходоносор бе спокоен в дома си. Той беше завършил успешно всичките си начинания; беше подчинил Сирия, Финикия, Юдея, Египет и Арабия. Вероятно тези големи завоевания го бяха възгордяли и го бяха направили самонадеян. И тъкмо в това време, когато той, както вярваше, беше най-сигурен и спокоен и когато той в никакъв случай не би допуснал мисъл, която би нарушила и най-малко самодоволното му спокойствие - тъкмо в това време беше избрал Бог, да го обезпокои със страх и предчувствия.

2. Средствата, с които Бог извърши това. Какво ли би могло да изпълни със страх сърцето на такъв монарх като Навуходоносор? Той беше герой във войните още от младостта си. Често бе заставал безстрашно срещу опасностите на войната, ужасите на сражението и на сечта; лицето му не пребледняваше от това, нито нервите му потръпваха. А какво трябваше сега да го изпълни със страх? Никакъв враг не го заплашваше и никакъв тъмен облак не се виждаше. Също както беше избрано най-неочакваното време, за да му се внуши страх, така и приложените за това средства бяха най-невероятни - един сън! Неговите собствени мисли и видението, което му беше показано, бяха избрани да го поучат на онова, на което нищо друго не можеше да го поучи - на

зависимост и смирение. Той, който всяваше ужас у другите, и когото никой друг не можеше да го сплаши, беше направен сам за ужас на себе си.

3. Забележителното символизирано на Навуходоносоровото управление.

То е символизирано чрез едно дърво, което стои посред земята. Вавилон, където царуваше Навуходоносор, беше приблизително централната точка на тогавашния познат свят. Дървото достигаше до небето, и клоните му бяха прекрасни. На вид дървото беше чудесно и величествено. Обаче характерното за това царство беше нещо друго, което, за жалост, у много царства не е така. То притежаваше отлични качества. Неговите плодове бяха красиви и в изобилие, и всички можеха да ядат от тях. Полските зверове намираха сянка под него, и птиците небесни кацах по клоните му, и всяка твар се хранеше от него. Какво би могло да представи по-ясно управлението на Навуходоносор, което осигуряваше на всекиго, в пълния смисъл на думата, защита, подкрепа и поддръжка? Действителното постигане на това при всички обстоятелства би било най-високата точка, до която земните царства биха могли да се издигнат, и би им послужило за най-голяма слава.

4. Милостта, която Бог проявява дори и когато наказва.

Когато бе издадена заповедта да се отсече дървото, веднага бе добавено коренът да бъде оставен в земята, и да се обвърже с железен и меден обръч наоколо, за да не се разруши съвсем, а да остане в него източник на бъдещо развитие и величие. С голяма бързина приближава денят, в който безбожните ще бъдат също така отсечени, без, обаче, да им бъде оставен такъв източник на надежда. При техния съд не ще бъде показана никаква милост. Те ще бъдат унищожени без да им остане ни корен, ни клонче (Малахия 4:1).

5. Един важен ключ за пророческото обяснение. Ст. 16: „И ще преминат над него седем времена”, гласи заповедта.

Това е траело, както историкът Йосиф Флавий твърди, седем години. Следователно, едно „време“ е една година. Употребена символично в пророчеството, тази дума, естествено, би означавала символично или пророческо време. Така думата „едно време“, означава една действителна година, или, понеже един ден означава една действителна година - 360 действителни години (според Числа 14:34 и Езекиил 4:6); и според библейското летоброене, в което месецът има 30 дни, а годината 360 дни (по еврейския лунен календар).

Човекът трябва да се научи да съзнава, че не той е господар на своето щастие, но че трябва да се чувства смирен и зависим от Оня, Който се разпорежда с царствата и съдбините на хората. Един човек може да бъде успешен монарх, но той не трябва да се възгордява от това; защото ако Бог не го е поставил там, той би си останал само един от обикновените хора.

Навуходоносор признава величието на истинския Бог над всички езически оракули. Той повиква Данаил да му разтълкува съня. „А ти можеш!“, така царят изразява своето доверие към него, „защото в тебе е Духът на Светия Бог“.

Дан. 4:19 - „Тогава Данаил, чието име бе Валтасасар, остана смаян за малко, и размишленията му го смуцаваха. Царят продумайки рече: Валтасасаре, да не те смуцава сънят или значението му. Валтасасар рече в отговор: Господарю мой, сънят нека бъде върху ония, които те мразят, и това което означава, върху неприятелите ти! **20.** Дървото, което си видял, че е станало голямо и яко, чиято височина стигала до небето, и което се виждало от целия свят, **21** чиито листа били хубави и плодът му изобилен, дори достатъчна храна за всички, под което живеели полските животни и по клоновете на което се подслонявали небесните птици, **22.** това дърво си ти, царю, който си станал голям и як; защото величието ти нарастна и стигна до небето, и владичеството ти до края на света. **23.** А гдето царят е видял един свет страж да слиза от небето и да

казва: Отсечете дървото и го съборете, но оставете в земята, в полската трева, пъна с корените му, и то с железен и меден обръч наоколо, и нека се мокри от небесната роса, и нека бъде участта му с полските животни, докато така минат над него седем времена, - **24.** ето значението му, царю: Решението на Всевишния, което постигна господаря ми, царя, е **25.** да бъдеш изгонен измежду човеците, жилището ти да бъде с полските животни, да ядеш трева като говедата, и да те мокри небесната роса, и да минат над тебе седем времена, догдето познаеш, че Всевишният владее в царството на човеците и го дава комуто ще. **26.** А гдето се е заповядало да оставят пъна с корените на дървото, значи, че царството ще ти бъде утвърдено щом признаеш, че небесата владеят. **27.** Затова, царю, нека ти бъде угоден моя съвет да напуснеш греховете си чрез вършене правда и беззаконията си чрез правене благодеяния на бедните, негли се продължи благоденствието ти.”

Бавенето на Данаил, който остана за около един час слисан, съвсем не произлизаше от някаква трудност, която той изпитваше относно разгадаването на съня, а защото това беше едно много деликатно нещо. Царят винаги се беше показвал благосклонен към Данаил; затова на Данаил му беше още по-тежко да бъде вестител на едно такова ужасно заплашване на Божия съд над него, каквото се криеше в съня. Той се мъчеше да реши как да му изложи това най-добре. Както се вижда, царят очакваше нещо подобно, затова насърчи пророка да не се смуцава заради съня и значението му.

При това насърчение, Данаил се окуражи и каза: „Господарю мой, този сън нека бъде за твоите ненавистници, и значението му - за враговете ти!” В този сън се крие едно нещастие, което желаем да сполети твоите неприятели, а не тебе - това беше Данаиловата мисъл.

Навуходоносор разказа подробностите на съня си, и щом Данаил му каза, че сънят се отнася за него, явно беше, че

той бе изговорил неговата присъда. Заплашващите наказания имаха своето предназначение. Те трябваше да поучат царя, че властта царува в небесата, т.е. че това е Бог, Небесният Господар. Затова Данаил изхожда оттук, за да осведоми царя относно предстоящото наказание. Той, обаче, съвсем не го укорява строго или гневно. Оръжието, с което избра да си послужи Данаил, беше доброта и наставничество: „Нека ти бъде благоугоден моя съвет.” Така и апостол Павел умолява братята да приемат търпеливо неговото увещателно слово (Евр. 13:22). Ако царят пожелаеше да остави греховете си чрез вършене на правда и да се откаже от беззаконията си като върши благодеяния към бедните, то Бог може би щеше да продължи неговия мир. По такъв начин той би могъл да отклони наказанието, което Бог възнамеряваше да му наложи.

Дан. 4:28 - „Всичко това постига цар Навуходоносор. **29.** В края на дванадесетте месеца, като ходеше по царския палат във Вавилон, **30.** царят проговори, казвайки: Не е ли велик тоя Вавилон, който аз съградих с мощната си сила за царското жилище и за слава на величието си! **31.** Думата беше още в устата на царя, и глас дойде от небесата, който рече: На тебе се известява, царю Навуходоносоре, че царството премина от тебе; **32.** и ще бъдеш изгонен измежду човеците, между полските животни ще бъде жилището ти, и ще те хранят с трева като говедата; и седем времена ще минат над тебе, догдето признаеш, че Всевишният владее над царството на човеците, и го дава комуто ще. **33.** В същия час това се изпълни над Навуходоносор; той бе изгонен измежду човеците, ядеше трева като говедата, и тялото му се мокреше от небесната роса, до гдето космите му пораснаха като пера на орли, и ноктите му като на птици.”

Навуходоносор не се възползва от даденото му предупреждение; и все пак, Бог имаше дванадесет месеца търпение към него, преди да го накаже. А през всичкото това време, той продължаваше да храни гордост в сърцето си, и най-последно

превъзнесе до толкова, че Бог трябваше да сложи граница на по-нататъшните му полети. Царят се разхождаше из двореца във Вавилон, и като гледаше чудесата на големия град, онова чудо на света, което в Писанието е наречено: „славата на царствата” (Исаия 13:19), той забрави източника на всичката негова мощ и величие, и извика: „Не е ли това великия Вавилон, който аз съградих!” И сега вече дойде времето за неговото смирение. Един глас от небето отново му възвестява определената му присъда, и Божието провидение я въвежда веднага в изпълнение. Разсъдъкът го напусна. Когато Бог простря ръката Си против него и му отне способността да цени или да се радва на нещата, великолепието и славата на неговия голям град не го радваха вече. Той напусна човешките жилища и потърси дом и общество между зверовете на полето.

Дан. 4:34 - „А в края на тия дни аз Навуходносор повдигнах очите си към небесата; и разумът ми се възвърна като благослових Всевишния и похвалих и прославих Онзи, Който живее до века, понеже владичеството Му е вечно владичество, и царството Му из род в род; **35.** Пред Него всичките земни жители се считат като нищо; по волята Си Той действа между небесната войска и между земните жители; и никой не може да спре ръката Му, или да Му каже: Що правиш Ти? **36.** И в същото време, когато разумът ми се възвърна, възвърнаха ми се, за славата на царството ми, и величието и светлостта ми; защото съветниците ми и големците ми ме търсиха, закрепих се на царството си, и ми се притури превъзходно величие. **37.** Сега аз Навуходносор хваля, превъзнасям и славя Небесния Цар; защото всичко що върши е с верност, и пътищата Му са справедливи; а Той може да смири ония, които ходят горделиво.”

След изтичането на седемте години Бог оттегли наказващата Си десница, и на царя отново се възвърнаха разсъдъка и съзнанието. Неговата първа постъпка беше да прослави

Всевишния. По това Матей Хенри прави следната подходяща забележка:

„С право бихме могли да считаме за лишени от разсъдък всички ония, които не славят и не почитат Бога; изобщо човешките никога не употребяват разсъдъка си правилно, докато не станат религиозни, нито пък живеят, както би трябвало да живеят човешките, докато не започнат да правят това за Божия слава. Също както разсъдъкът служи за основа или средство на религията (тъй като всички неразумни същества са неспособни да бъдат религиозни), така и религията, от своя страна, е короната и славата на разума; и ние напразно имаме разсъдък, и един ден ще пожелаем никога да не сме го имали, ако не прославяме Бога с него.“

Почестта, величието и видът на Навуходоносор се върнаха, съветниците му и велможите му, го потърсиха, и той бе отново възстановен в царството си. На него му беше обещано, че царството му ще остане (стих 23,26). Вероятно синът му Евил Меродах го е замествал като регенд по време на безумието му.

Това наказание оказа предназначеният си ефект. Поуката за смирение бе научена. Щом му се възвърна благосъстоянието, той никога вече не я забрави. От сега нататък той всякога беше готов да признае, че Всевишният владее над царствата на човешките и ги дава на оня, на когото Той желае. Така царят разпрати писмен указ по всички части на царството си, в който той смиряваше гордостта си, и принасяше публично хвала и поклонение на Господа, Царя на небесата. Това е завършекът на библейските доклади на Навуходоносор, които ни са предадени. Този указ, както казва д-р Кларк, в англ. превод, е поставен в 536 г. пр. Хр., т.е. една година преди Навуходоносоровата смърт. Едно може да се приеме със сигурност, а именно, че той не се е върнал към идолослужението, а е умрял с вяра в Израилевия Бог. Така завърши житейския път на този забележителен мъж.

Не можем ли да приемем, че Бог е виждал в него, въпреки всичките изкушения, неизбежни при високото му положение като цар, все пак едно чисто сърце, искреност и чисти намерения, които Той можеше да използва за прослава на името Си? Затова са и Неговите чудни наставления, които преследваха целта да го отклонят от неговата фалшива религия и да го спечелят за служба на истинския Бог. Първо имахме неговия сън (Дан. 2 гл.) за големия образ, който съдържаше толкова ценни указания за народите на всички следващи поколения. После дойде неговата опитност със Седрах, Мисах и Авденаго (Дан. 3 гл.), със златния стълб с образа, чрез който той отново бе принуден да признае върховната власт на истинския Бог. И най-накрая, чудните събития, които намираме отбелязани в тази глава, в които се виждат неуморните старания на Бога да го доведе до едно пълно познание за Него. Ние можем да се надяваме, че най-прочутият цар на първото пророкувано царство - златната глава, в края ще има част и в онова царство, пред което всички земни царства ще се разпилеят като прах и чиято слава никога няма да премине.

ПЕТА ГЛАВА

ВАЛТАСАРОВИЯТ ПИР И КРАЯТ НА ВАВИЛОНСКОТО ЦАРСТВО

Данаил 5:1 - „Цар Валтасар направи голям пир на хиляда от големците си, и пиеше вино пред хилядата.”

Най-интересното нещо в тази глава е описанието на последната сцена на Вавилонското царство и прехода от златото към среброто, според големия образ във втората глава, и от лъва към мечката, според Данаиловото видение, в седмата глава. Този пир е описан от някои като едно празненство,

по случай годишнината от завладяването на Юдея. Кир, когато завладяваше Вавилон, знаеше кога приближаваше този празник и според това, кога и как, трябваше да нареди плановете си за нападението на града. Нашият превод казва, че Валтасар, след като поканил хиляда гости, е пил пред тях, така че освен всичките си мерзки и порочни склонности, той е притежавал и порока на пьянството.

Дан. 5:2 - „Когато пиеше виното, Валтасар заповяда да донесат златните и сребърните съдове, които дядо му Навуходоносор беше задигнал от храма, който бе в Ерусалим, за да пият от тях царя и големците му, жените и наложниците му. **3.** Тогава донесоха златните съдове, които бяха задигнати от храма на Божия дом, който бе в Ерусалим; и с тях пиеха царят и големците му, жените му и наложниците му. **4.** Пиеха вино и хвалеха златните, сребърните, медните, железните, дървените и каменните богове.”

Че този годишен празник беше по случай миналите победи над юдеите, може да се заключи от това, че царят (след като виното му се бе качило в главата), даде заповед да донесат свещените съдове, които бяха донесени от Ерусалим. Той бе изгубил всяко чувство на страхопочитание към светините, и искаше да ги използва за отпразнуване на победата, чрез която той сега ги притежаваше. Навярно никой друг цар не би достигнал дотук в безбожието си. И докато пиеха от съдовете, които бяха посветени на истинския Бог, те възхваляваха своите златни, сребърни, медни, железни, дървени и каменни богове. Вероятно, както споменахме и при обяснението на глава 3:29, те превъзнасяха силата на своите езически „богове”, по-високо от тази на еврейския Небесен Бог.

Дан. 5:5 - „В същия час се появиха пръсти на човешка ръка, които пишеха срещу светилника, по мазилката на стената на царския палат; и царят видя тази част от ръката, която пишеше. **6.** Тогава изгледът на лицето на царя се измени, и мислите му

го смущаваха, така щото ставите на кръста му се разхлабиха, и колената му се удряха едно о друго. 7. Царят извика с голям глас да въведат вражарите, халдейците и астролозите, на които вавилонски мъдречи царят, проговаряйки рече: Който прочете това писание и ми яви значението му, ще бъде облечен в багреница, златна огърлица ще се окачи върху шията му, и ще бъде един от тримата, които ще владеят царството. 8. Влязоха, прочее, всичките царски мъдречи; но не можаха да прочетат написаното, нито да явят на царя значението му. 9. Тогава цар Валтасар се смути много, изгледът на лицето му се измени, и големците му се смаяха.”

Нито светкавица на естествена светлина, нито оглушаващ гръмотевичен трясък възвести Божията намеса и прекрати тяхното безбожно пиршество. Мълчаливо се появи една ръка, която написа тайнствени знаци на стената. Тя пишеше „срещу светилника”. Присъстващите я забелязаха в светлината на собствената си лампа. Ужас обзе царя, и лицето му изгуби цвета си; защото съвестта му го изобличаваше. Макар и да не можеше да разгадае шрифта, той знаеше, че не беше вест на мир и благословение това, което беше написано със светли букви върху мазилката на стената на палата му. И описанието, с което пророкът предава ужаса на царя, е ненадминато. Той пребледнял, мислите му го ужасили така, че бедрата му отслабнали и коленете му се заудряли едно о друго. Той забравил гуляя и празненството си, забравил достойнството си и се развикал, силно изплашен, да доведат мъдречите, халдейците и астролозите, за да обяснят значението на страшното явление.

Дан. 5:10 - „От думите на царя и на големците му, овдовялата вдовица влезе в къщата на пируването; и царицата проговаряйки рече: Царю, да си жив до века! Да те не смущават мислите ти, нито да се изменява лицето ти. 11. Има човек в царството ти, в когото е духът на светите богове; и в дните на дядо ти, в него се намериха светлина, разум и мъдрост, като

мъдростта на боговете; и дядо ти, казвам, царю, - го постави началник на врачовете, на вражарите, на халдейците и на астролозите, **12.** защото превъзходен дух и знание, разум за тълкуване на сънища, изясняване на гатанки и разрешаване на недоумения се намираха в тоя Данаил, когото царят преименува Валтасар. Сега нека се повика Данаил и той ще покаже значението на написаното. **13.** Тогава Данаил бе въведен пред царя. Царят, проговаряйки рече на Данаил: Ти ли си оня Данаил, който си от пленените юдейци, които дядо ми царят доведе от Юдея? **14.** Чух за тебе, че духът на боговете бил в тебе, и че светлина, разум, и превъзходна мъдрост се намирали в тебе. **15.** И сега бяха въведени пред мене мъдреците и вражарите, за да прочетат това писание и да ми явят значението му; но не можах да покажат значението на това нещо. **16.** Но аз чух за тебе, че си могъл да тълкуваш, и да разрешаваш недоумения; прочее, ако можеш да прочетеш написаното и да ми явиш значението му, ще бъдеш облечен в багреница, златна огърлица ще се окачи върху шията ти, и ти ще бъдеш един от тримата, които ще владеят царството.”

Някога бляскавото звание на Данаил изглежда че бе отдавна заглъхнало в царския двор и в палата. Това, може би, се дължеше на неговото отсъствие от Вавилон, докато беше в Суза, в областта Елам, както се споменава в Дан. 8:1,2,27, където бе изпратен по държавна работа. Но, когато тази област беше нападната от персите, той бе принуден по-късно да се върне във Вавилон. Царицата, която влезе и съобщи на царя, че имаше такова лице в царството му, трябва да е била съпругата на умрелия цар Навуходоносор, в чиято беше още живо запазен спомена за чудесната служба на Данаил по време на царуването на нейния съпруг. Навуходоносор е наречен тук баща на Валтасар, според приетия тогава обичай. В действителност Навуходоносор беше дядо на Валтасар. Тогава доведоха Данаил пред царя, и той го попита дали той е онзи Данаил, един от пленените юдейски синове (ст. 13).

Бог допусна наказанието да се извърши тъкмо в момента, в който те празнуваха победата си над юдеите и пиеха в заграбените по онова време свещени съдове; в това време, именно, те бяха парализирани от ужас, и един от същите ония пленници трябваше да бъде доведен, за да изговори заслужената присъда над тяхната безбожна постъпка.

Дан. 5:17 - „Тогава в отговор Данаил рече пред царя: Подаръците ти нека останат за тебе, и дай на другото награди те си; все пак аз ще прочета на царя написаното, и ще му явя значението. **18.** Царю, Всевишният Бог даде на дядо ти Навуходоносор царство и величие, сила и чест; **19.** И поради величието, което му даде, всичките племена, народи и езици трепереха и се бояха пред него; когото искаше убиваше, и когото искаше, упазваше жив, когото искаше възвишаваше, и когото искаше унижаваше. **20.** Но когато се надигна сърцето му, и духът му закоравя та да постъпва гордо, той биде свален от царския си престол, славата му се отне от него, **21.** и биде изгонен измежду човеците; сърцето му стана като на животните, и жилището му бе между живите осли; хранеха го с трева като говедата, и тялото му се мокреше от небесната роса, догдето призна, че Всевишният Бог владее над царството на човеците, и когото иска поставя над него. **22.** А ти, негов внук, Валтасаре, не си смирил сърцето си, макар и да знаеше всичко това, **23.** но си се надигнал против Небесния Господ; и донесоха пред тебе съдовете на дома Му, с които пиехте вино ти и големците ти, жените и наложниците ти; и ти славослови сребърните, златните, медните, железните, дървените и каменните богове, които не виждат, нито чуват, нито разбират; а Бога, в Чиято ръка е дишането ти, и в Чиято власт са всички твои пътища, не си възвеличил. **24.** Затова, от Него е била изпратена частта от ръката, и това писание се написа.”

Данаил още от начало му даде да разбере, че съвсем не действаше от такива подбудителни причини, от каквито

действията вражарите и астролозите. Той каза: „Дай даровете си на другото!“ Той искаше да даде ясно да се разбере, че се заемаше да тълкува написаното не заради дарове и почести. Тогава той описа опитността на Навуходоносор, дядото на царя, както е предадена в предишната глава. След това упрекна царя, че макар че знаеше всичко това, не беше смирил сърцето си, а се беше повдигнал срещу Небесния Бог, и в безбожието си дори стигна до там, че оскверни свещените съдове, като славеше неразумните богове - човешки творения, а не искаше да прослави Бога, в Чийто ръце беше дишането му. По тази причина, му каза той по-нататък, му беше изпратена ръката от Онзи Бог, Когото той беше дръзко и скверно предизвикал, за да нарисува на стената тези знаци с такова ужасно, макар и прикрито значение. След това той се зае да разгадае написаното.

Дан. 5:25 - „И ето писанието, което се написа: „М’не, М’не, Т’кел, Упарсин” **26.** Ето и значението на това нещо: М’не: Бог е преброил дните на твоето царство и го е свършил; **27.** Т’кел; Претеглен си на везните, и си бил намерен недостатъчен; **28.** П’рес: раздели се царството ти и се даде на мидяните и персите. **29.** Тогава Валтасар заповяда, та облякоха Данаил в багреницата, окачиха златната огърлица, около шията му, и прогласиха за него да бъде един от тримата, които да владеят царството.”

На какъв език беше написаното, не е казано. Все пак, вижда ни се по-вероятно, че това беше едно, за всички присъстващи, непознато писмо, и че то беше открито само на Данаил от Божия Дух.

В този надпис всяка дума означаваше едно кратко изречение: М’не - преброен; Т’кел - претеглен; Упарсин (от корена перес) - разделен. Това означаваше: Бог, Когото ти похули, държи царството ти в Своите ръце и е преброил дните му, сложил е край на съществуването му, тъкмо когато ти

мислеше, че то бе достигнало върха на разцвета си. Ти, който си превъзнесъл сърцето си с гордост, като силен на земята, си претеглен и си намерен по-лек от суетата. Царството ти, за което си бленуваше, че ще съществува вечно, е разделено между враговете ти, които вече чакат плячката си пред портите ти. Въпреки тези страшни заплахи, Валтасар не забрави обещанието си, но веднага заповяда да облекат Данаил в пурпурна дреха, да му сложат златна огърлица, и да го провъзгласят за трети господар в царството.

Дан. 5:30 - „В същата нощ, царят на халдейците Валтасар, биде убит. **31.** И мидянинът Дарий, който бе на около 62 години, взе царството.”

Така сбито споменатата тук сцена е описана в Дан. 2:39. Докато Валтасар се беше забравил в безбожна разюданост, докато ръката на ангела отбелязваше по стената на палата съдбата на царството и докато Данаил разгадаваше ужасното значение на небесното писмо, персийските войски бяха проникнали по изпразненото корито на река Ефрат до сърцето на града и тичаха с извадени мечове към палата на царя. Едва ли може да се каже, че те го изненадаха, тъй като Бог току-що го беше предизвестил за бедствието му. Те го намериха и го убиха. Така с този свой най-недостоеен цар, престана да съществува и Вавилонското царство.

ШЕСТА ГЛАВА

ДАНАИЛ В ЯМАТА НА ЛЪВОВЕТЕ

Данаил 6:1 - „Видя се добре на Дария да постави над царството сто и двадесет сатрапи, които да бъдат из цялото царство, **2.** и над тях трима князе, един от които бе Данаил,

за да дават тия сатрапи сметка на тях, и тъй царят да не губи. **3.** В това време тоя Данаил се отличаваше от другите князе и сатрапите, защото имаше в него превъзходен дух; и царят намисли да го постави над цялото царство. **4.** Тогава князете и сатрапите се стараеха да намерят причина против Данаил относно делата на царството; но не можаха да намерят никаква причина или вина, защото той бе верен, и в него не се намери никаква грешка или вина. **5.** И тъй, тия човеци рекоха: Няма да намерим никаква причина против тоя Данаил, освен ако намерим нещо относно закона на неговия Бог.”

Вавилон бе превзет от персите, и Дарий мидянинът се възкачи на трона в 538 г. пр. Хр. Две години по-късно - в 536 г. пр. Хр., когато Дарий умря, Кир наследя трона. Описаното тук събитие трябва да се е случило между тези две дати.

Данаил играеше важна роля във Вавилонското царство, когато то беше достигнало върха на славата си, а от онова време, докато мидийците и персите се качиха на трона на световното царство, той беше жител на оня град и запознат с всички работи на царството. Но тук не ни се дава подробен доклад за събитията, станали по времето на това царство. Само тук там се споменава по някоя случка, с цел да се пробуди вяра, надежда и кураж в сърцата на Божия народ през всяко време, и да ги направи да бъдат устойчиви в стремежа си към правда.

Описаното в тази глава събитие, е споменато от ап. Павел в Евреи 11 глава, където той, между другото, говори за такива вярващи, които чрез вяра „затуляха устата на лъвове”. Дарий постави сто и двадесет сатрапи над цялото царство, тъй като, както се предполага, царството по онова време е било разпределено на сто и двадесет провинции, всяка от които си е имала свой княз или сатрап. След завоеванията на Камбиз, както и на Дарий Хистасп, по-късно то бе увеличено с още седем провинции (Естир 1:1). Над тези сто и двадесет сатрапи бяха поставени трима князе, от които Данаил беше първият. Той беше поставен над другите поради превъзходния дух, който имаше. След смъртта на царя, Данаиловата участ би

могла да бъде съвсем друга (като се има предвид, че беше един от силните във Вавилонското царство), Дарий - новият владетел на царството, би могъл да го счете за свой враг и да го изпрати на заточение, да го убие, или да бъде пленник на една нация, която по онова време вече беше загубила съществуването си, и по този начин да бъде пренебрегнат и унижен. Обаче с него не се отнесоха така; напротив, нека кажем за хвала на Дария, Данаил бе предпочетен над всички други. Затова и царят си мислеше да го постави над цялото царство. Това предизвика завистта на князете и сатрапите против него, и те се заеха да го премахнат от пътя си. Но Данаил беше верен, така че те не можаха да намерят никаква вина, нито престъпление в него, що се отнася до работите в царството. Тогава те си казаха, че не биха могли да намерят никакъв обвинителен предлог в този Данаил освен в онова, което се отнася до закона на неговия Бог. Така би трябвало да бъде и с нас; И какво по-хубаво от това - и ние, като този верен и предан Господен служител - Данаил, който никое изкушение не можа да го победи, да бъдем във всичко праведни и непорочни.

Дан. 6:6 - „Тогава, тия князе и сатрапи се събраха при царя и му рекоха така: Царю Дарий, да си жив до века!
7. Всичките князе на царството, наместниците и сатрапите, съветниците и управителите като се съветваха, решиха да поискат от царя да издаде указ и да обяви строга забрана, че който, до тридесет дни, би отправил някаква просба до който и да е било бог, или човек, освен до тебе, царю, той да се хвърли в рова на лъвовете. **8.** Сега, царю, утвърди забраната и подпиши писмената ѝ форма, за да не се измени, според закона на мидяните и персите, който не се изменява. **9.** Затова цар Дарий подписа писмената забрана. **10.** А Данаил, щом се научи, че била подписана писмената забрана, влезе у дома си, и като държеше прозорците на стаята си отворени към Ерусалим, падаше на коленете си три пъти на ден, молещ се и благодарящ пред своя Бог, както правеше по-напред.”

Нека да разгледаме за момент постъпката на тези нечестиви хора, целяща постигането на гибелния им план. Те отидоха заедно при царя. Отидоха, като че изведнъж се бе явила някаква много бърза работа, и те се бяха явили единодушно да му я представят. Те заявиха, че всички са единодушни в това си решение. Но това не беше истина: Данаил, който стоеше над всички тях, не беше присъствал на техния съвет. Заповедта, която те си бяха съчинили, трябваше да поласкае суетността на царя, и така по-лесно да се издейства неговото одобрение.

Затова и царят подписа, без да подозира техните лукави намерения, царската заповед, която после бе вписана в анализите на царството, като един от непроменимите закони на мидийците и персите.

Данаил предвидя резултата от това тяхно съзаклятие, обаче не предприе нищо, за да му попречи. Той просто се остави на Божията закрила, и предостави изхода на Неговото провидение. Той не напусна царството под предлог, че го заставяха работите му, и също така не започна да прави домашните си молитви по-тайно, отколкото преди това. Напротив, като узна, че заповедта беше подписана, той, както и дотогава, продължаваше да се качва по три пъти на ден в горницата си, и с лице обърнато към любимия Ерусалим, падаше на колене, молеше се, славословеше своя Бог и Му благодареше.

Дан. 6:11 - „Тогава ония човеци се събраха и намериха, че Данаил отправяше просба и се молеше пред своя Бог. **12.** Затова дойдоха и говориха пред царя за царската забрана, като рекоха: Не подписа ли ти забрана, че всеки човек, който до тридесет дни би отправил просба до който и да е било бог или човек, освен до тебе, царю, ще се хвърли в рова на лъвовете? Царят в отговор рече: Това е вярно, според закона на мидяните и персите, който не се изменява. **13.** Тогава отговаряйки те рекоха пред царя: Оня Данаил, който е от

пленените юдейци, не зачита ни тебе, царю, нито подписаната от тебе забрана, но принася молбата си три пъти на ден. **14.** Тогава царят, като чу тия думи, наскърби се много, и тури присърдце да отърве Данаила; и трудеше се до захождането на слънцето да го избави. **15.** Тогава ония човеци се събраха при царя и му рекоха: Знай, царю, че е закон на мидяните и на персите, никаква забрана или повеление, което царя постави, да не се изменява. **16.** Тогава царят заповяда, та докараха Данаил и го хвърлиха в рова на лъвовете. А царят проговаряйки рече на Данаил: Твоят Бог, Комуто ти служиш непрестанно, Той ще те отърве. **17.** После, като донесоха камък и го поставиха на устието на рова, царят го запечати със своя си печат и с печата на големците си, за да се не измени никакво намерение относно Данаил.”

Сега, след като поставиха капана, на тези мъже не им оставаше нищо друго, освен да внимават, по кой начин биха могли най-добре да вкарат плячката си в него. Затова те пак се събраха, но този път в Данаиловата къща, като че важни държавни работи ги бяха внезапно свикали да дойдат да поискат съвет от главата на първенците в страната. И ето, те го намериха, точно както предполагаша и се надяваша, когато той се молеше на своя Бог. До тук всичко им се беше отдало. Те не се забавиха да изнесат работата пред царя, и, за да се подсигурят, колкото се може повече в този случай, те го предразположиха да заяви, че неотдавна подписаната от него заповед беше още валидна. Едва тогава те представиха обвинението си срещу Данаил; и тук низостта на характера им се вижда в начина, по който те се опитаха да въздействат на царя срещу Данаил.

Тогава царят видя примката, която бяха поставили, както на Данаил, така и на него самия, и до залез слънце положи големи старания да го избави, вероятно чрез лични усилия, да застави съзаклятниците си да се откажат от обвинението си, или чрез различни аргументи да наложи премахването

на самата заповед. Но те останаха неумолими. Декретът си остана в сила; и Данаил - достойният, сериозният, правдивият и безпогрешният служител на царството, бе като най-долен престъпник хвърлен в ямата с лъвовете, за да бъде разкъсан от дивите зверове.

Дан. 6:18 - „Тогава царят отиде в палата си и пренощува гладен, и не остави да донесат пред него музикални инструменти; и сънят побегна от него. **19.** И на утринта царят стана много рано и побърза да отиде при рова на лъвовете. **20.** И като се приближи при рова, извика с плачевен глас към Данаил. Царят проговаряйки рече на Данаил: Данаиле, служителю на живия Бог, твоят Бог, комуто ти служиш непрестанно, можа ли да те отърве от лъвовете? **21.** Тогава Данаил рече на царя: Царю, да си жив до века! **22.** Моят Бог прати ангела Си да затули устата на лъвовете, та не ме повредиха, защото се намерих невинен пред Него; още и пред тебе, царю, не съм сторил никакво прегрешение. **23.** Тогава царят се зарадва много и заповяда да извадят Данаил из рова. И когато Данаил бе изваден из рова, никаква повреда не се намери на него, защото бе уповал на своя Бог. **24.** Тогава по заповед на царя, докараха ония човеци, които бяха наклеветили Данаил, и хвърлиха тях, чадата им и жените им в рова на лъвовете; и още преди да сигнат до дъното на рова, лъвовете им надвиха и счупиха всичките им кости.”

Поведението на царя, след като Данаил бе хвърлен в ямата с лъвовете, показва искрения му интерес към него, а също и тежките упреци, които той си правеше относно ролята, която беше изиграл в това дело, макар и неволно. Рано сутринта той се отправи към ямата с лъвовете, където неговият пръв министър беше прекарал нощта в компанията на гладните и настървени зверове. Данаиловият отговор на неговото първо поздравление не съдържаше нито една дума на упрек, затова, че царят се беше съгласил с ония, които го преследваха, а изразяваше само думи на уважение и почит: „Царю, да си жив до века!”

След това, обаче, той обръща вниманието на царя по начин, който трябваше напълно да го убеди, без да го накара ни най-малко да се разсърди на Данаил, върху това, че той беше невинен във всяко отношение. И поради неговата невинност Бог, Комуто той служеше ден и нощ (значи не само, когато имаше настроение, или при особени случаи, както, за жалост, мнозина правят днес), изпрати ангела Си, да го запази от устата на лъвовете.

Затова Данаил стоеше сега тук пред царя, запазен от една сила, която беше по-висока от всяка земна такава. Той беше оправдан и невинността му установена безпогрешно. Той не пострада, защото се доверяваше на своя Бог. Вярата му беше направила това; и в резултат на нея, беше станало едно чудо.

А защо клеветниците бяха доведени и хвърлени в ямата? Докладва ни се, че те обяснявали запазването на Данаил не чрез чудо, а с това, че лъвовете тогава не били гладни. „Тогава”, казал царят, „те и вас не ще нападнат, също така, както не нападнаха и Данаил. И за да проверим това най-добре, ние ще ви хвърлим вътре.” Обаче лъвовете проявиха достатъчно глад, щом се добраха до виновниците; и тези мъже бяха разкъсани на парчета, още преди да бяха стигнали до дъното на ямата. Така Данаил бе двойно оправдан. И при този случай бяха изпълнени най-добре Соломоновите думи: „Праведният се спасява от беда, а вместо него пада в нея нечестивият.” (Притчи 11:8).

Дан. 6:25 - „Тогава цар Дарий писа до всички племена, народи и езици, които живеят по целия свят: Мир да се умножи на вас! **26.** Издавам указ, щото в цялата държава, над която царувам, да треперят човеците и да се боят пред Данаиловия Бог; защото Той е живият Бог, Който е утвърден до века, и Неговото царство е царство, което няма да се разруши, и властта Му ще трае до край. **27.** Той избавя и отървава, и върши знамения и чудеса на небесата и на земята; Той е, Който отърва Данаил от силата на лъвовете. **28.** И тъй, тоя

Данаил благоденстваше в царството на Дария и в царуването на персиеца Кир.”

Като резултат от Данаиловото избавление, бе разгласена втора прокламация в чест на истинския Бог, Богът на Израил, и разпратена по всички части на царството. Всеки трябваше да се бои от Него и да Го почита. Онова, което Данаиловите врагове бяха измислили, за да го погубят, послужи само за неговото възвишение.

И в този случай, както и в оня с тримата евреи в огнената пещ, бяха запечатани с Божия печат две важни предупреждения:

1. Както при случая с тримата мъже в огнената пещ- да не се поддаваме на какъвто и да е съзнателен грях;

2. И както в настоящия случай - да не пренебрегваме нито един съзнаван дълг към Бога.

От тези два случая би трябвало да се насърчават Божиите чада през всички времена.

Прокламацията на царя представяше характера на истинския Бог:

- Той е живият Бог; всички други са мъртви.
- Той пребъдва вечно; всички други са преходни.
- Той има едно царство, защото Той създава и управлява всичко.
- Неговото царство не ще премине; а всички други ще имат край.
- Владичеството Му е без край; никоя човешка сила не може да Му противостои.
- Той избавя всички, които са в утеснение.
- Той е помощник във време на нужда за всички Негови служители, които Го призовават за помощ.
- Той върши знамения и чудеса на небето и на земята.
- И като венец на всичко това, Той избави и Данаил от лъвовете, чрез което пред собствените им очи, даде пълно

доказателство за силата и милостта Си, в избавлението на Своя служител.

Така завършва историческата част на книгата Данаил. От тук нататък следва пророческата част, която подобно на светещ фар, е хвърляла светлите си лъчи през всички столетия от тогава и до днес; и която все още продължава да осветлява пътя на църквата, до настъпването на вечното Божие царство. Амин!

СЕДМА ГЛАВА

ЧЕТИРИТЕ ЗВЯРА

(Повторение на Данаил 2 глава)

Данаил 7:1 - „В първата година на Вавилонския цар Валтасар Данаил видя сън и видения на главата си върху леглото си. Тогава написа съня и разказа същността на думите.”

Този е същият Валтасар, който се споменава в петата глава на тази книга. Затова седмата глава, що се отнася до времето, би трябвало да следва непосредствено след петата. Хронологическият ред не е спазен, за да може да бъде отделно приключена историческата част на книгата, и пророческата част, в която сега навлизаме, да не бъде прекъсвана от исторически описания.

Дан. 7:2 - „Данаил проговаряйки рече: Видях в нощното си видение, и ето, четирите небесни ветрища избухнаха върху голямото море.”

Всеки библейски израз трябва да се взема буквално, освен ако има уважителни основания да се приема, че той трябва да се вземе символично; а всичко, което е символично, трябва да се обяснява чрез онова, което е буквално. Че

употребеният тук език е символичен, може да се види от ст. 17, който гласи: „Тия големи зверове, които са четири, означават, че: „четирима царе ще се издигнат от земята.” А за да се покаже, че тук става дума за царства, а не за личности - царе, ангелът продължава: „Светиите на Всевишния ще вземат царството” и в обяснението на ст. 23 ангелът казва: „Четвъртият звяр ще бъде четвъртото царство на земята.” Ето защо тези зверове са символи на четири големи царства, а и обстоятелствата, при които се появяват, и средствата, които предизвикват тяхното появяване, са също символични. Основните символи са: четирите ветрове, морето, четири големи звяра, десет рога и един друг рог, който има очи и уста и се опълчва да се бори против Бога и Неговия народ. Сега ние трябва да се запитаме, какво трябва да означават тези символи. „Ветрове” според символичния език, означават борби, политически преврати и войни. „Така казва Господ на Силите: Ето, бедствие ще минава от народ към народ, и голям вихър ще се подигне от краищата на земята. И в оня ден избитите от Господа ще лежат от единия край на земята до другия” (Еремия 25:32,33).

Тук пророкът говори за една борба, която Господ ще води с всички народи, при която безбожните ще бъдат предадени на меч, и избитите от Господа ще лежат от единия край на земята до другия; и събитието, чрез което бива извършено това опустошение, е наречено „вихър” или „вихрушка”. Че „ветрове” означават борби или войни, се вижда ясно и от едно обяснение на самото видение, в което, като резултат от борбата на ветровете, се появяват и падат царства, а тези събития се предизвикват чрез политически преврати. Библейското значение на думата „море” или „води” е - народи, племена и езици, когато тя е употребена като символ. Като доказателство за това трябва да прочетем стихът в Откр. 17:15, където това се вижда ясно. Обяснението на символичното значение на четирите звяра е дадено на Данаил преди завършването на видението. В стих 17 се казва: „Тия

четири големи звяра, са четирима царе (царства), които ще се издигнат от земята.” С това значението на видението ни става много ясно.

ПЪРВОТО ЦАРСТВО НА ЗЕМЯТА - ВАВИЛОН

Дан. 7:4 - „Първият бе като лъв, и имаше орлови крила; а като го гледах, крилата му се изскубаха, и той се издигна от земята и биде заставен да се изправи на две нозе като човек, и даде му се човешко сърце.”

Щом като тези зверове означават четирима царе, или царства, ние се питаме: Кои са те? От къде трябва да започнем да ги броим? Тези зверове се появиха не всички едновременно, а един след друг, и затова са наречени първи, втори и т.н.; а четвъртият от зверовете съществува още, когато всички земни сцени се прекратяват чрез окончателния Божий съд. От Данаиловото време до края на световната история трябва да се издигнат само четири световни царства, както виждаме от Навуходоносоровия сън за големия образ във втората глава на тази книга. Данаил живееше още под същото царство, което той в тълкуванието си на Навуходоносоровия сън - около 65 години преди това - беше обяснил като златната глава на образа. Затова първият звяр от това видение трябваше да означава същото, което означаваше златната глава на големия образ, а именно, Вавилонското царство, а другите зверове са следващите царства, както това беше представено в оня образ.

Но ако това видение в същността си представя същата идея, която представяше образа във втората глава, тогава се явява въпросът: Защо то се дава втори път и защо видението от втората глава не беше достатъчно? Ние отговаряме: То се повтаря затова, за да изпъкнат и други особености, и да могат да се изявят и други факти и точки. Земните управления

тук са представени така, както небето гледа на тях. Техният същински характер е показан, като е символизиран чрез диви и хищни зверове.

В началото лъвът имаше крила като на орел, което трябваше да символизира бързината, с която Вавилон спечели победите си чрез Навуходоносор. В течение на видението, обаче, стана една промяна: крилата бяха изтръгнати - и той не летеше вече като орел след плячката си. Смелостта и живота на лъва бяха изчезнали.

ВТОРОТО ЦАРСТВО НА ЗЕМЯТА - МИДО-ПЕРСИЯ

Дан. 7:5 - „След това, ето друг звяр, втори, приличен на мечка, който се повдигна от едната си страна, и имаше три ребра в устата си между зъбите си; и му думаша така: Стани, изяж много месо.”

Както при образа във втората глава, така и при тази серия от символи, се забелязва едно постепенно намаляване на значението на царствата, така че всяко следващо е по-долно от предшестващото го. Гърдите и ръцете от сребро бяха по-долни от златната глава. Мечката беше по-долна от лъва. Мидо-Персия отстъпваше значително на Вавилон по отношение на богатства и великолепие, и по блестящото си състояние. И сега ние идваме към разкриването на повече подробности относно тази сила.

„Мечката се повдигна от едната си страна”. Това царство бе съставено от две народности, а именно, от мидийци и перси. Същият факт е представен и чрез двата рога на овена в осмата глава, за която се казва, че онзи, който се бе появил по-късно, стана по-голям от първия. Това представя същото нещо, както повдигането на мечката от едната си страна, а именно, че персийският елемент се яви по-късно, но достигна по-голяма мощ, като пое върховното управление в двете царства. (Виж Дан. 8:3).

Трите ребра означават вероятно трите области - Вавилон, Лидия и Египет, които бяха подчинени и особено угнетявани от тази сила. Това показват и думите: „Стани, изяж много месо!” - и във всеки случай трябва да се разбират тяхните по-нататъшни големи завоевания; установено е също, че мидийците и персите са били много жестоки и хищни, и са ограбвали и съсипвали подчиняваните народи. Завоеванията започваха, според обяснението на втората глава, с нападението на Вавилон от Кир, в 538 г. пр. Хр., и свършиха с битката при Арабела, в 331 г. пр. Хр., с Александър Велики.

Така че периодът на Персийското владичество продължи 207 години.

ТРЕТОТО ЦАРСТВО НА ЗЕМЯТА - ГРЪКО-МАКЕДОНСКОТО

Дан. 7:6 - „Подир това, като погледнах, ето друг звяр, приличен на леопард, който имаше на гърба си четири птичи крила: тоя звяр имаше и четири глави; и даде му се власт.”

Третото царство, Гръко-Македонското, е представено чрез символа в цитирания стих. Щом крилата на лъва означаваха бързи победи, същото е и в този случай.

Леопардът е бързоходо животно. Но изглежда, че това не е достатъчно, за да се представи в това видение бързината на този народ, тъй като на звяра са дадени и крила; и то не две, както на лъва, а четири. Тези крила трябваше да означават несравнима бързина в движението на този звяр - едно обстоятелство, което характеризираше Гръцкото царство, и което може да се докаже исторически. Завоеванията на Гърция, особено при Александър, по отношение на бързината и успехите си, още не са имали подобни, отбелязани в анализите на историята.

Ролин, в съчинението си „Древна история”, кн. 15, част 2, дава следното кратко описание на Александровите походи: „От Македония до реката Ганг, която Александър почти

стигна, се смятат около 1100 км. Александър Македонски, в по-малко от осем години, е извървял в походи с армията си повече от осем хил. км., без да се смята връщането му във Вавилон.”

Разпадането на Александровата империя на четири царства в 308 г.пр. Хр.

„Този звяр имаше и четири глави.” Гръцкото царство запази единството си само през времето на Александър. Едва няколко години, след като бляскавото му поприще завърши при едно пианско пиршество, царството му бе разделено между неговите четири главни генерали. Касандър получи Македония и Гърция в Западното царство; Лизимах получи Тракия и ония части от Азия, които лежах в Хелеспонд и Босфора, на север; Птоломей получи Египет, Лидия, Арабия, Палестина и Кьоле - Сирия, на юг; а Селевкий получи Сирия, Мала Азия и останалите Александрови владения на изток. Тези разделения в 308 г.пр. Хр. бяха представени чрез четирите глави на леопарда. Така предсказанията на пророка се изпълниха съвсем точно. Но щом Александър нямаше способен син, който да можеше да наследи огромното царство, защо то не се разпадна на по-малко части? Защо от него се образуваха тъкмо четири части, а не повече? – Защото в пророчеството се казваше, че те трябваше да бъдат точно четири! Леопардът имаше четири глави, козелът - четири рога, и царството трябваше да се състои от четири части. Така и стана. (Виж Дан. 8 гл.).

ЧЕТВЪРТТО ЦАРСТВО НА ЗЕМЯТА - РИМСКОТО

Дан. 7:7 - „Подир това, като погледнах в нощните видения, ето четвъртият звяр, страшен и ужасен и твърде як; той имаше големи и железни зъби, с които пояждаше и сломяваше, като стъпкваше останалото с нозете си; той се различаваше

от всичките зверове, които бяха преди него; и имаше десет рога.”

Вдъхновението не намира никакъв звяр в природата, с който да може да символизира силата на това царство. Силата на този звяр беше много по-различна от тази на предишните три царства.

За да се обяснят ст. 7 и ст. 8, би трябвало да се напише една дебела книга; все пак ние ще дадем тяхното значение в съкратена форма, без да се впускаме в обстоятелни разисквания. Този звяр, според качествата си, прилича на четвъртата или долната част на големия образ в Дан. 2 глава - железните бедра. В Дан. 2:40 се посочват някои основания, които ни дават право да приемем, че онзи символ представлява Римската мощ. Същото сравнение е приложено и тук за това пророчество.

И пак, как точно се съвпада описанието на качествата на този звяр с характера на Рим! Ужасът и страхът, които тази сила разпространяваше, както и голямата ѝ мощ, никога не са имали подобни в историята на света. Този звяр разкъсваше всичко с железните си зъби и изпояждаше, а останалото тъпчеше с нозе. Под железните му крака, народите се превръщаха в прах. Той имаше десет рога, които според ст. 24, означават десет царе или царства, които щяха да произлязат от империята. Както вече се каза, Рим бе разделен на десет царства: хуни, остготи, вестготи, франки, вандали, свеви, бургунди, херули, англосаксони и ломбарди. Това разпадане на Римската империя на десет царства, винаги е било считано от историята за вярно, и тези царства и днес още са познати в историята като „Десетте царства на Римската империя”. (Виж Дан. 2:41, 42).

Появата на папския Рим

Дан. 7:8 - „Като разглеждах роговете, ето, между тях излезе друг рог, малък, пред който три от първите рогове се изкорениха; и ето, в този рог имаше очи като човешки очи, и уста, които говореха надменно.”

Данаил размишляваше върху десетте рога. Изглежда, че се явиха признаци за една особена промяна между тях. Един рог (отначало малък, а после по-голям от всички други) изпъкна между десетте рогове. Той не се задоволи само да расте на определеното си място и да се задържи там, но при появяването му се изтръгнаха още три рога, на чието място застана той. Три царства трябваше да се заличат пред него. Този малък рог, както по-късно ще докажем достатъчно убедително, представляваше папството. Трите рога, които трябваше да му отстъпят мястото си, бяха херулите, остготите и вандалите. Причината за тяхното изкореняване беше тази, че те се противопоставиха на учението и нарежданията на папската йерархия, т. е. на владичеството на Римската църква.

„И ето, в този рог имаше очи като човешки очи и уста, които говореха надменно.” - Тези очи са едно подходящо сравнение за лукавството, хитростта, подлостта и предвидливостта на папската йерархия, а устата, която говореше надменно, е сполучлив символ на безсрамните претенции и присвоените права на Римските епископи.

НАЧАЛОТО НА НЕБЕСНИЯ ИЗСЛЕДОВАТЕЛЕН СЪД

Дан. 7:9 - „Гледах, догдето се положиха престоли, и Стариият по дни седна, Чието облекло беше бяло като сняг, и космите на главата Му като чиста вълна, престолът Му-огнени пламъци и колелата Му - пламенен огън. **10.** Огнена река излизаше

и течеше пред Него; милион служители Му слугуваха, и мирияди по мирияди стояха пред Него; съдилището се откри, и книгите се отвориха.”

По-хубаво описание на една внушаваща страхопочитание сцена, не би могло да се направи. При това не само величествеността и възвишеността на картината, която ни се представя, ни правят поразително впечатление, но и характерът и целта на това тържествено заседание трябва да ни накара да се замислим сериозно. Пред нашите очи е представен съдът. Това би трябвало да ни прави винаги незаличимо впечатление, тъй като всички ние сме най-силно засегнати от окончателните разисквания и решения на този съд.

„Старият по дни” - Бог Отец, заема съдийския престол.

Милионите служители, които Му служеха и мириядите по мириядите, които стояха пред Него, не са грешници, които застават пред Него на съдийския престол, а небесни същества, които стоят пред Него и изпълняват волята Му. (1 мирияд е равен на десет хиляди).

За да разберем тези стихове, трябва да имаме правилно разбиране за Небесното светилище. Последната работа на Исус Христос, нашият Първосвещеник в Небесното светилище, е представена тук, като едно дело на съд. Това е един Изследователен съд. Книгите се разтварят и всички случаи се представят пред великия Съдия за разследване, за да може предварително да се установи, кой, когато дойде нашият Спасител, ще получи вечен живот заедно с Неговия народ. Както в петата глава на Откровението се казва, и ап. Йоан е надникнал в Изследователния съд и е видял същия брой небесни същества, заети с Христос в Неговото дело за всеки един човек. Ето как той ни описва онова, което е видял в светилището:

„След това видях и чух гласа на много ангели около престола и около живите същества и презвитерите; и броят им беше много милиони.” (Откр. 5:11).

От Дан. 8:14 се вижда, че това сериозно дело -Изследователният съд, се извършва в Небесното светилище от 1844 г. (когато приключи най-дългият пророчески период от 2300 денонощия или години).

Дан. 7:11 - „Тогава погледнах по причина на гласа на надменните думи, които рогът изговаряше; гледах догдето звярът биде убит, и тялото му погубено и предадено да се изгори с огън. **12.** А колкото за другите зверове, тяхното владичество бе отнето, животът им, обаче, се продължи до време и година.”

Има хора, които вярват, че преди пришествието на Спасителя, ще настане 1000 годишният триумф и владичеството на правдата в целия свят; а други вярват, че след като Христос дойде втори път, ще настане едно благодатно време, един милениум, през който безсмъртните праведни още ще проповядват Евангелието на смъртните грешници и ще се опитват да ги заведат в пътя на спасението. Но и двете твърдения почиват върху заблуда, и горните стихове напълно ги опровергават.

Четвъртият страшен звяр ще продължава да съществува, без да бъде променено естеството му, и малкият рог ще продължава да богохулства и да държи милионите свои последователи във връзките на суеверието, докато звярът - папството, бъде хвърлен в пояждащия огън (Дан. 7:11; Откр. 20:10); а това не е покаяние, а унищожение.

Данаил видя, че поради надутото говорене на малкия рог, звярът беше убит и тялото му смазано и предадено на огън, за да изгори. Това наказание ще се извърши, когато Христос дойде в сила, понеже, „човекът на греха” ще трябва да бъде погубен чрез дъха на Христовите уста, и чрез блясъка на Пришествието на Спасителя. (2 Солун. 2:8).

А какво става след четвъртото царство?- Никакво царство или държава на смъртни не го унаследяват; Неговият път свършва в огъня, който го унищожава завинаги.

Съдейки според думата „тогава” (ст.11), ние можем да приемем, че пророкът говори за едно определено време. Делото на Изследователния съд е представено в предните стихове. А ст. 11 показва, че докато се извършва това дело, и преди тази сила да бъде съкрушена и унищожена в пламъците, малкият рог ще отправя горделиви думи против Всевишния. Не сме ли чули вече тези горделиви думи, и то преди няколко десетки години? Разгледайте решението на събора в Рим, в 1870 г.! В какво може да бъде изразено едно по-голямо богохулство, ако не в приписването на непогрешимост („екс катедре”) на един смъртен човек? Въпреки това, тогава светът беше свидетел на един Вселенски събор, който имаше за цел да установи чрез декрет, че заемащият папския престол, „**човекът на греха**” (2 Солун. 2:3), притежавал „Божии качества” и не можел да греши. Би ли могло нещо друго да бъде по-дръзко и по-богохуло от едно такова безсрамно заявление? Не са ли това „горделивите думи”, които говореше рогът? Силата, която е назряла за пояждащите пламъци, е наближила края си.

Дан. 7:13 - „Гледах в нощните видения, и ето, един като Човешки Син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и доведоха Го пред Него. **14.** И Нему се даде владичество, слава и царство, за да Му слугуват всичките племена, народи и езици. Неговото владичество е вечно владичество, което няма да премине, и царството Му е царство, което няма да се разруши.”

Сцената, описана тук не е второто идване на Христос на този свят. Там, в присъствието на Бог Отец, Му бива дадена власт, слава и царство. Синът Човешки получава царството преди да се е върнал на тази земя. (Виж Лука 19:10-12). Той получава царството Си след привършването на първосвещеническата Си служба в Небесното светилище. Народите, племената и езиците, които ще Му служат са спасените (Откр.21:24); това не са безбожните народи на земята, понеже те ще бъдат унищожени при второто идване на Христос. Спасените от

всички народи, племена и езици на земята ще се съберат най-после в царството на Бога, за да Му служат там вечно с радост и величие.

Дан. 7:15 - „Колкото за мене, Данаил, духът ми се наскърби дълбоко в тялото ми, и виденията на главата ми ме смутиха. **16.** Приблжих се до един от предстоящите и го попитах що е истинското значение на всичко това. И той говори с мене и ми даде да разбера значението на тия неща. **17.** Тия четири големи звяра, каза той, са четирима царе, които ще се издигнат от земята. **18.** Но светиите на Всевишния ще вземат царството и ще владеят царството до века и до вечни векове.”

Ние не би трябвало по-малко да жадуваме да разберем истината по всичко това. И ако и ние със същата сърдечна искреност се запитаме за това, Бог със същата готовност, както в дните на пророка, ще ни даде едно правилно разбиране на тези важни истини. Зверовете и царствата, които ги представляват, са вече обяснени. Ние заедно с пророка проследихме развитието на събитията, чак до окончателното унищожение на четвъртия и последния звяр - Рим; до окончателното проваляне на всички земни власти. И какво идва сега? Стих 18 ни казва: „Но светиите на Всевишния ще вземат царството.” Светиите! Онези измежду всичките, които в очите на този свят са нищожни, които биват мразени, хулени, преследвани и отхвърляни; онези, за които малко се е очаквало, че някога надеждите им ще се осъществят- те ще влезнат в Божието царство и ще го притежават вечно. На грабителствата и тиранията на безбожните ще бъде сложен край. Отнетото наследство ще бъде възвърнато. Мир ще владее навсякъде и правда ще царува по цялата обновена земя.

Дан. 7:19 - „Тогавя поисках да узная истината за четвъртия звяр, който се различаваше от всичките други и бе твърде страшен, чиито зъби бяха железни и ноктите му медни, който

пояждаше и строшаваше, а останалото стъпкваше с нозете си, **20.** - и за десетте рога, които бяха на главата му, и за другия рог, който излезе и пред който паднаха три, т.е. за оня рог, който имаше очи и уста, които говореха надменно, и който наглед бе по-як от другарите си.”

За първите три звяра, които са ни описани в тази глава, Данаил имаше такава ясна представа, че не му беше трудно да разбере значението им. Но той беше учуден поради четвъртия звяр, който му се видя твърде ужасен и неестествен.

За да ни се представи както трябва четвъртото царство, природата като че ли е недостатъчна да даде подходящ символ. Показва ни се едно животно, подобно на което в природата никога не е съществувало. Това е един страшен и кръвожаден звяр. С медни копита и железни зъби; толкова страшен, хищен и див, че само от страст към унищожаване поглъща и строшава всичко, и потъпква жертвите под нозете си.

Всичко това се видя чудно на пророка, но друго нещо му се видя още по-чудно: един малък рог изниква, и според характера на звяра, на който принадлежи, той унищожаваше три от подобните си. И ето, рогът има очи, не някакви без израз животински очи, а прозорливи, светкащи, умни, човешки очи; и което е още по-странно, има и уста, и с нея говори надутно и изявява нечути и високомерни претенции. Никак не е чудно, че пророкът се учудва особено за същността на това чудовище, така неестествено в инстинктите си и така коварно в делата си. В следващите стихове се дават подробности относно малкия рог, които ще дадат възможност на изследователя на пророчествата да схване правилно качествата на символа и да ги приложи безпогрешно.

Дан. 7:21 - „Гледах същия рог като воюваше със светиите и превъзможваше против тях, **22.** докато дойде Стариият по дни, и съдът се даде на светиите на Всевишния, и настана времето, когато светиите завладяха царството.”

Забележителният гняв на малкия рог против светиите привлече особено вниманието на Данаил. Ние вече видяхме появяването на десетте рога, или разпадането на Рим в десет царства, между 351 и 476 г. сл. Хр. (Виж Дан. 2:41). Тъй като тези рогове означават царства, то и малкият рог също трябва да означава царство; но не от същия вид, както другите, понеже той е различен от другите. Онези бяха политически царства.

А сега трябва да се запитаме, дали от 476 г. сл. Хр. насам е възниквало някакво царство измежду десетте царства на Римската империя, което да се е различавало по естество от другите; и ако има такова, кое е то? Отговорът е: Духовното царство на папството! То отговаря на символа във всяка подробност, което може лесно да се докаже, и то така, както никое друго. (Относно подробностите, разгледайте по-внимателно ст. 23).

Данаил видя, че този рог се бореше със светиите. Водена ли е такава борба и война от страна на папството? Около 100 млн. мъченици, с един глас, подобен на шума на много води, отговарят: Да! Спомнете си за жестоките преследвания на валдензите, на албигойците и на протестантите изобщо, от страна на папството. От достоверни източници се твърди, че преследванията, кланетата и религиозните войни, извършени от римските църкви и техните папи, са имали за последица повече кървави бани между светиите на Всевишния, отколкото всички вражди и гонения от страна на езичниците, от началото на света.

В стих 22 се описват три последователни събития. От времето, когато малкият рог достигна върха на властта си, до окончателното завършване на дългата борба на светиите със сатана и всичките негови помощници, на Данаил бяха показани три големи събития, поставени по този път като километрични камъни:

- Присъствието на Стария по дни (Бог Отец); това е

положението, което Той заема при откриването на заседанието на съда, както е описано в 9 и 10 стих от Данаил 7 глава.

- Съдът, който се извършва от светиите; това е времето, когато светиите ще съдят с Христос хиляда години (след първото възкресение - Откр. 20:1-4), определяйки наказанията на безбожните, които те са заслужили чрез греховете си. Тогава мъчениците ще съдят голямата антихристиянска сила, която ги е преследвала в дните на скръбта им, като диви зверове в пустинята, и е проливала кръвта им като вода.

- Времето, когато светиите ще приемат царството; това е времето, когато те ще наследят Новата земя. Тогава ще бъде изкоренена и последната следа от проклятието на греха и грешниците, от които няма да остане „ни корен, ни клонче” (Малахия 4:1). (Сатана е коренът, а последователите му - клоните). И земята, която тъй дълго е била управлявана от безбожни, земни сили, от врагове на Божия народ, ще бъде населена от праведните, които ще я притежават завинаги (Пс. 37:29; Мат. 25:34).

Дан. 7:23 - „Той каза така: четвъртият звяр ще бъде четвъртото царство на света, което ще се различава от всичките царства, и ще погълне целия свят, и ще го стъпче и разруши. **24.** А за десетте рога, те са десет царе, които ще се издигнат от това царство; и след тях ще се издигне друг, който ще се различава от първите и ще покори трима царе. **25.** Той ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния, и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до време, времена и половина време. **26.** Но когато съдилището ще заседава, ще му отнемат владичеството, за да го изтребят и погубят до край.”

Тук ни се дават и други подробности за четвъртия звяр и за малкия рог. Казаното до тук, относно четвъртия звяр (Рим) и за десетте рога (или царства), които произлязоха от него, може би, би било достатъчно. Затова ние ще спрем

вниманието си повече върху малкия рог. Както е казано в стих 8, изпълнението на пророчеството, относно малкия рог, ние намираме в появата и действието на папството. От голям интерес и важност е да потърсим причините, от които произлезе тази антихристиянска сила.

Първите епископи на Рим се радваха на едно уважение и почит, отговарящи напълно на значението на града, в който те живееха. През първите столетия на християнството, Рим беше най-големият, най-богатият и най-мощният град в света. Той беше седалище на империята и столица на народите. „Всички жители на земята му принадлежат”, казваше Юлиан; а Клавдий го обяви като „Източник на законите”. „Щом Рим е царица на градовете, защо неговият духовен пастир да не е цар над всички епископи?”- си казаха римските епископи. „Защо римската църква да не е майката на християнството? Защо да не бъдат всички народи нейни чада, и нейният авторитет - техен върховен закон?”- „Лесно беше...”, казва Д’Обине, чиито думи цитираме („История на реформацията”, том 1, гл. 1), „за едно властолюбиво човешко сърце да разсъждава така. И славолюбивият Рим направи така.”

На епископите от различните провинции на римската империя беше приятно да виждат епископа на Рим украсен с една титла и достойнство, признавани на Рим като царица на градовете, от всички народи на земята. От начало с признаването на това достойнство не бяха свързани никакви задължения. „Обаче”, продължава Д’Обине, „присвоената власт нарастваше подобно на лавина. Наставленията, които отначало бяха давани от папата в братски дух, наскоро започнаха да излизат от устата му като заповеди. И епископите от западните провинции одобряваха тези претенции на римския епископ.”

Такива влияния заобиколиха епископа на Рим, и всичко допринасяше за бързото му издигане на първия църковен трон на християнството. Обаче четвъртото столетие като че беше определено да постави една пречка по пътя на този

славолюбив блян. Арий, един проповедник на най-старата и главна църква в Александрия, изведнъж се яви с едно ново разбиране на християнското учение, което предизвика такава голяма борба всред църквата, че император Константин свика в 325 г. сл. Хр. един Вселенски събор в Никея, за да се изгледат различията в мненията. Арий твърдеше, че „Синът по естество и достойнство се различава от Бог Отец“; Но съборът отхвърли този възглед и заяви, че Синът и Отец са едно. След това Арий бе заточен в Илирия, а неговите последователи бяха заставени да изповядат, че са съгласни с определеното от събора вероизповедание. Арианите, по-късно, се явиха навсякъде като горчиви врагове на папата и на Римо-католическата църква.

От този факт се вижда, че разпространението на Ариевото учение е спъвало влиянието на католицизма, и ако арианците биха могли да спечелят Рим и Италия, т.е. ако тяхното учение би било възприето там, върховното владичество на католическия епископ, би било застрашено. Но пророчеството казва, че този рог щеше да се издигне до най-висока власт, и при това положение трима царе щяха да бъдат подчинени. Алберт Барнес се опитва да обясни това със следните думи: „Поради бъркотията, която настана при разпадането на Римската империя, и поради това, че са останали на лице съвсем кратки доклади за издигащото се папство, на никого не трябва да се вижда чудно, че е трудно да се представят точни доказателства, за да се установи абсолютното изпълнение на видението на Данаил.“

„Като вярваме, че пророчеството в ст. 24 и 25 се отнася не за светската власт, а за властта му над съвестите и мислите на човеците, ние заявяваме, че папата е получил своята върховна власт - както по-късно ще се установи - в 538 г., и че премахването на трите рога е станало преди това събитие, като е проправило пътя за въздигането на духовната му власт. Ние с увереност твърдим, че трите рога или сили, които паднаха преди издигането на папството, бяха херулите, вандалите и остготите.“

Макиавели, в своята „История на Флоренция“ (стр.14) казва: „Почти всички войни, които северните варвари са водили с Италия са били предизвикани от римските папи, и ордите, от които бе наводнена онази страна, обикновено бяха повиквани от самите тях.”

Тези извлечения ни дават една обща представа за положението на нещата по онова време и доказват, - макар че ръцете на римските епископи в тази игра не всякога се виждаха, - че те са ръководили събитията на политическата сцена и така са учредявали властта, която непрекъснато работеше зад сцената, за да подготвят събитията за преуспяването на плановете им и после да ги използват. В „История на църквата“, (част 2) на Мосхайм четем: „От друга страна, известно е - както се вижда от разни автентични сведения, - че двете страни, император и народи, въобще бяха далече от това, да понасят търпеливо робското иго, което папите на християнската църква искаха да им наложат. Готските князе поставиха граници на тези високомерни прелати в Италия, не позволяваха на никого от тях да бъде въздигнат в папа без тяхно съгласие, и си запазиха правото да узаконяват новия избор.”

Едно доказателство за истинността на това твърдение намираме в историята на Одоакър, първият гореспоменат ариански цар. Бауер, в своята „История на папството“, том 1, стр. 271, ни съобщава следното по това: „Когато след смъртта на папа Симплиций, 483 г. сл. Хр., духовенството и народът се събраха, за да изберат нов папа, в събранието внезапно се яви Василий, лейтенант на цар Одоакър, и изрази учудването си, че такъв акт, като избиране заместник на умрелия папа, щеше да се извърши без неговото присъствие. Той, в името на царя, анулира всички досегашни решения на събора и даде заповед да се започне нов избор. Този рог, който упражняваше такава ограничаваща власт над папата, трябваше да бъде премахнат, за да можеше папата да постигне предсказаната върховна власт.

Докато католиците в Италия трябваше да чувстват наказва-

щата ръка на арианския крал, техните верски съмишленици в Африка също понасяха страшни гонения от арианските вандали (Гибон 37 глава).

Елиот, в своята „Ора Апокалиптика”, том 3, стр. 152, казва: „Вандалските крале не бяха само ариани, но и гонители на католиците. Ние можем да приемем, че такъв е бил случаят, както между римското епископство в Сардия и Корсика, така и в Африка.”

Такова беше положението на нещата, когато в 533 г. Юстиниан започна войните си срещу вандалите и готите. Понеже желаше да си осигури влиянието на папата и на католическата църква, той издаде паметния си декрет, в който папата беше признат за глава на всички църкви, и от чието приложение, в 538 г., започваше периодът на папското върховно владичество (до 1798 г.).

Свидетелството на Д’Обине („Реформация”, книга 1, гл. 1) хвърля също светлина върху тайните бунтувания, от които по-късно се развиха външните движения в онова пълно със събития време. Той казва: „Крале, които през ония бурни времена се чувстваха несигурни на тронове си, предлагаха подкрепата си на Рим, ако и той, от своя страна, също би ги подкрепял. Те заявяваха, че приемаха неговото духовно господство, ако той обещаеше да ги подкрепя в техните светски работи. Те на драго сърце пожертваха отговорността за човешките души, надявайки се, че Рим щеше да им помага срещу враговете им. Властта на свещениците, която се намираще във възхода си, и императорската власт, която вече западаше, се подкрепиха взаимно и с това ускориха участта си. Рим не можеше да изгуби нищо при това. Един едикт от Теодосий Втори и Валериян Трети, признаваше римския епископ за глава на цялата църква. Юстиниан също издаде подобен декрет в 533 г. Но никакъв декрет от този род не можеше да бъде приложен, докато арианските рогове (сили), които стояха на пътя на папството, не бяха премахнати. Вандалите бяха покорени от

победоносните войски на Велизарий, в 534 г.; и оттеглящите се готи оставиха този пълководец да завладее в 538 г. Рим без борби.” (Гибон, глава 41). Прокопий пише, че африканската война е била предприета от Юстиниан за доброто на католиците в онази страна. И когато Юстиниан съобщил на дворцовия префект своите намерения, той почти го убедил да се откаже от тях. В един сън, обаче, на Юстиниан било заповядано да не отстъпва от плановете си, тъй като чрез подкрепата на католиците щяла да бъде сломена силата на вандалите.

Мосхайм пише: „Победите на арианите бяха временни и техните добри времена преминаха окончателно, когато победосните щитове на Юстиниан изгониха вандалите от Африка и готите от Италия.” (Църк. История, част 2, гл. 3).

След историческите свидетелства, които приведохме по-горе, вярваме, че доказахме ясно, че трите рога, които изчезнаха, бяха следните сили: херулите (в 493 г.), вандалите (в 534 г.), и остготите (в 553 г. сл. Хр.). Но съпротивлението на остготите срещу декрета на Юстиниан престана, когато те бяха изгонени из Рим от Велизарий, в 538 г. сл. Хр.

Богохулството на папите

„И ще произнася думи против Всевишния” - Правило ли е папството това? Разгледайте само няколко от титлите, които папството си е прилагало едно след друго: „Негово светейшество”, „Заместник на Сина Божий” и „Нашият Господ Бог папата” (Виж „Блясъкът на екстравагантностите на папа Йоан XII”, глава 4).

Папа Николай казал веднъж на император Михаил: „Папата, който бе наречен от Константин „Бог”, никога не може да бъде задължаван от човеци или да бъде освобождаван от задължения от светски власти, тъй като Бог не може да бъде съден от човеци.”

Може ли да се изговори богохулство по-голямо от това? Нека чуем ласкателствата, които папите са позволявали да им отправят техните почитатели без да ги упрекват за това. Един венециански прелат, по време на второто заседание в Латеран (папския палат), е отправил следните думи към папата: „Ти си нашият пастир, нашият лекар, на кратко - друг, втори Бог на земята.” Друг един епископ го нарекъл „лъв от племето на Юда”, „обещаният изкупител”. На петото Латеранско заседание Антоний Пучи казал на папата: „Видът на твоето божествено величие ме устращава не малко; защото не ми е неизвестно, че на теб е дадена всяка власт на небето и на земята, че в теб е изпълненото пророческото слово: „Всички царе на земята ще му се покланят и ще му служат” (Виж Освалд, „Царство, което няма да се развали”, стр. 97-99).

Д-р Кларк, в тълкуванията си на Дан. 7:25, казва: „И ще говори, като че е Бог”. Това не може да се приложи върху никого с такова право и така напълно, както върху римските папи. Те са си присвоили непогрешимост, каквато е свойствена само на Бога. Те твърдят дори, че могат да отварят и затварят небето, което може да прави само Бог. Претендират, че стоят по-високо от царете на земята, каквото положение заема само Бог. Но те се поставят дори и по-високо от Бога, като претендират, че имат правото да освобождават цели народи от клетвата, която са положили пред князете си, щом като тези князе не са им угодни. Те действат против Бога и като опрощават греховете чрез индулгенции. Това е най-лошото от всички богохулства.”

Преследванията на християните от папството

„И ще угнетява светиите на Всевишния”- вършило ли е папството и това? Всеки, който е чел внимателно църковната история, може да даде отговор на този въпрос. Всеизвестно е, че папската църква, в течение на дълги години, е вършила

немилостиви преследвания против истинските Божии последователи. Ако бихме имали място и време, ние бихме могли да изложим тук всичко това глава по глава. Войни, кръстоносни походи, кланета, инквизиции и преследвания от всякакъв вид - бяха оръжията, с които папите си служеха за премахване на „еретиците” (християните). В църковната история на Скот се казва: „Никоя статистика не е в състояние да установи точно числото на ония, които поради пазенето на Евангелието и съпротивлението си на покварената Римска църква са били избити по различни начини. Един милион нещастни валдензи бяха избити във Франция. Не по-малко от 900 хил. верни християни бяха изклани в течение на 30 години, след създаването на йезуитския орден. Херцогът на Алба се хвалеше с това, че по негова заповед в Нидерландия паднали от ръката на палача за няколко години не по-малко от 36 хил. протестанти. Инквизицията, в разстояние на 30 години, погуби чрез ужасните си уреди за избиване 150 хил. жертви. Това са отделни примери, и само малко измежду ония, които историята е отбелязала. А точният брой на жертвите никога не може да бъде известен, „докато земята не изяви кръвта им и не открие избитите по нея”. (Исаия 26:21) Като разглежда пророчеството за малкия рог, че ще „угнетява светиите на Всевишния”, Барнес казва в забележките си върху Дан. 7:25: „Може ли някой да се съмнява, че това се отнася за папството? Инквизициите, преследванията на валдензите, опустошенията, извършени от херцога на Алба, кладите на Смитфилд, мъченията на Гоа - наистина, цялата история на папството е едно непрекъснато свидетелство, че това пророчество се отнася за папската власт. В 1208 г. папа Инокентий III устрои кръстоносен поход срещу валдензите и албигойците, в който 1 млн. души изгубиха живота си. От основаването на йезуитския орден в 1540 г. до 1580 г. бяха избити 900 хил. души. В Нидерландия бяха избесени, обезглавени, изгорени или живо погребани като еретици 50 хил. души, и то в продължение на 38 години, или от издаването

на едикта на Карл V против протестантите, до сключването на мира в Шато Камбресис в 1559 г. По време на кървавото господство на жестокия херцог на Алба, в продължение на пет и половина години, бяха обезглавени от палача 18 хил. души. Наистина, дори и най-повърхностно запознатия с историята на папството, би могъл да убеди всекиго, че когато в ст. 21 се казва: „Гледах, как тоя рог водеше борба със светиите”, и в ст. 25: „ще угнетява светиите на Всевишния”, - че тези думи могат определено да се приложат за онази сила (папството), и че те описват точно нейната история.”

За да отслабят силата на тези страшни свидетелства на историята, папите с най-голямо безсрамие отказват да признаят, че църквата е преследвала когото и да е било. Те приписват това на светската власт. Църквата само определяла въпроса за еретичеството, и тогава предавала достойните за наказание на светските съдилища, за да определят те, както намерят за добре, техните наказания. Срамното лицемерие на това твърдение е достатъчно, за да се вземе като оскърбление на здравия човешки разум. Какво беше светската власт в ония дни на гонения? Просто инструмент в ръката на църквата, под чийто контрол тя трябваше да извършва кървавото си дело. И когато църквата предаваше затворниците си на палачите за изпълнение на присъдата, тя със сатанинска усмивка си служеше със следната формула: „Ние те предаваме в ръката на светската справедливост и във властта на светския съд. В същото време, обаче, ние молим този съд да смекчи присъдата си така, че да не посяга на кръвта ти, нито да излага по някакъв начин живота ти на опасност.” След което, както предварително е било решено, нещастните жертви на папската омраза биваха моментално погубвани.

Но горните фалшиви твърдения на папистите са напълно опровергани от един от техните най-добри писатели, кардинал Белармин. За да представим точно отношението на църквата към светската власт, ние привеждаме отговора на същия писател на едно възражение, в което се казва, че единственото

оръжие, оставено на църквата е „мечът на Духа”, който е Божието Слово. На това Белармин отговорил така:

„Също както има духовни и светски князе, които са нейните две ръце, църквата има и два меча, духовен и светски. И затова, когато дясната ѝ ръка не е в състояние да обърне еретиците с меча на Духа, тя се възползва от помощта на лявата си ръка и принуждава еретиците с истинския меч.” На заявлението, че апостолите никога не са повдигали светски меч против еретици, той отговаря: „Апостолите не правеха това, защото тогава нямаше светски князе, които те биха помолили за подкрепа. Но по-късно, по времето на Константин, църквата прибегна до помощта на светската ръка.” (Даулинг, из „История на романизма”, стр. 547, 548).

За потвърждение на тези факти, около 100 млн. мъченици ще застанат при възкресението като свидетели срещу кървавото дело на папската църква.

Езическият Рим преследваше църквата най-жестоко, и се приема, че в първите три столетия са били избити 12 млн. християни. Въпреки това се казва, че първите християни са се молили за продължаването на императорската власт в Рим, понеже са знаели, че щом тази форма на управление се прекрати, щеше да се появи една още по-жестока сила, която щеше да „угнетява светиите на Всевишния”, както казва пророчеството. Езическият Рим можеше да избива децата, но да пощадява майките; а папският Рим избиваше и майки, и деца заедно. Неговата немилостива мъст не признаваше никаква възраст, никакъв пол, и никакво положение. „Когато Ирод умря”, казва един писател, „той слезе в гроба с позор; тогава на земята остана един убиец, един тиранин по-малко, а пъкълът получи една жертва повече. О, Рим! Какъв ли ще бъде твоя пъкъл и пъкълът на твоите последователи, когато настане съдът!”

„И ще замисли да промени (празничните) времена и закони”. Какви закони? И чии закони? Не законите на други

земни управления, защото не беше нищо необикновено, нито забележително за една власт да изменя законите на друга, когато ѝ се налагаше. Не човешки закони от какъвто и да е вид, тъй като малкият рог имаше власт да променя човешки закони, доколкото се простираха във властта и правото му да съди; въпросните времена и закони бяха такива, които тази власт замисляше да промени, но в действителност не можеше да направи това. Това бяха законите на Всевишния Бог, на Когото принадлежат светиите и които малкият рог (папството) щеше да угнетява с преследвания.

И опитвало ли се е папството да направи това? Да! Дори и това! В своя Катехизис, то е изоставило втората от десетте Божии заповеди, за да прокара свободно поклонението на изображения. То е разделило десетата заповед на две, за да попълни числото десет. Да, то е било даже по-дръзко и от това; - то е посегнало на четвъртата заповед, изхвърлило е съботата на Бога, единствения паметник, който Великият Бог е дал на човеците, и на нейно място е поставило едно ново нареждане, което служи на съвсем друга цел. (Прочетете католическия Катехизис и брошурата „Библейската събота и неделята“).

„И те ще бъдат предадени в ръката му до време, времена и полувреме” (1260 г.). Думата „те” включва светиите, времената и въпросните закони. Колко време ще бъдат те предадени в ръцете на тази власт? „Едно време” е, както видяхме в Дан. 4:23, една година. „Две времена” - най-малкото, за което може да се употреби множествено число - са две години, и „полувреме” - половин година.

Сега трябва да вземем под внимание, че в едно символично пророчество, мярката за тълкуванието трябва да бъде не буквална, а пророческа, т.е. символична. Тогава се повдига въпросът - колко време трябва да се подразбира под три години и половина пророческо време? Библията сама дава мярката: Когато един ден се употребява като символ, той означава една година (Езекиил 4:6; Числа 14:34). Обикновената еврей-

ска година, която трябва да се вземе като основа на нашите изчисления, имаше 360 дни. И тъй като всеки ден представлява една година, то за продължителността на този рог ни са дадени 1260 години.

Имало ли е папството властта през такъв период? Историята потвърждава това. Едиктът на император Юстиниан, издаден в 533 г. сл. Хр., обяви епископа на Рим за глава на всички църкви. Обаче този едикт не можеше да бъде приложен, докато арианските остготи, последните от трите рога, които трябваше да бъдат изтръгнати, за да се направи място на папството, не бяха прогонени от Рим, което, както вече видяхме, стана в 538 г. сл. Хр. Едиктът би останал без сила, ако не бе станало това последно събитие. Затова, именно, от тази последна дата, светиите бяха предадени в ръцете на папската власт.

Но запазило ли е папството властта си точно 1260 години от това време нататък? – Да, точно така! Защото $538 + 1260 = 1798$; а в 1798 г. френският генерал Бертие влезе в папската столица, обяви Рим за република, плени папата и премахна папството за известно време. От тогава то никога не е имало същите права и привилегии, на каквито се радваше порано. От това ние отново виждаме, че тази сила изпълнява буквално подробностите на пророчеството. А този факт доказва несъмнено, че нашето тълкувание е правилно.

След описанието на ужасното дело на малкия рог и след определянето, че светиите ще бъдат предадени в ръката му 1260 години, свършващи през 1798 г., ст. 26 казва:

„Но, когато съдилището ще заседава, ще му отнемат владичеството, за да го изтребят и погубят до край.”

В ст. 10 на същата глава ние установихме, че същият израз се отнася за съда: „Съдилището се откри.” Логично е да се приеме, че и в двата случая се говори за един и същ съд. Но величествената сцена, описана в ст. 10, представлява откриването на Изследователния съд в Небесното светилище, както ще видим това и в обясненията върху Дан. 8:14 и

9:25-27. Пророчеството поставя откриването на този съд в края на големия пророчески период от 2300 години, който изтече в 1844 г. (Виж Дан. 9:25-27). Четири години след това, в 1848 г., голямата революция, която разтърси много тронове в Европа, изгони и папата от неговите владения. Неговото възвръщане, малко по-късно, стана със силата на чужди оръжия, които единствено го закриляха до окончателното загубване на светската му власт в 1870 г. Пропадането на папството през 1798 г. отбелязва изтичането на пророческия период от 1260 години и представлява „смъртната рана”, която според Откр. 13:3,10, щеше да бъде нанесена на тази сила; но тази смъртна рана щеше да „заздравее”. В 1800г. бе избран друг папа; и на него му бяха възвърнати палатът и светската му власт, също и всяка друга привилегия, освен тази, да бъде систематичен гонител. По този начин раната оздравя. Обаче, от 1870 г. той никога не е имал вече привилегията да бъде светски владетел между народите на земята.

Дан. 7:27 - „А царството и владичеството, и величието на царствата, които са под цялото небе, ще се дадат на людете, които са светиите на Всевишния, Чистото царство е вечно царство, и на Когото всичките владичества ще служат и ще Му се покоряват. **28.** Тук е краят на това нещо. А колкото за мене, Данаил, размишленията ми ме смуцават много, и изгледът на лицето ми се измени; но запазих това нещо в сърцето си.”

След като се спира на тежките и страшни опустошения на църквата от страна на папството, пророкът отново обръща поглед на славния период на успокоението на светиите, когато ще им бъде дадено като вечно наследство царството, освободено от всички угнетяващи сили. Как Божиите чада биха могли да запазят куража си в съвременния паднал свят, под най-извратени управления и угнетения от страна на земните сили, както и сред всички земни бедствия, ако не можеха да погледнат с надежда към идването на Божието царство и завръщането на техния Господ, с пълната увереност, че обещанията за тези неща ще се изпълнят сигурно и скоро?

ОСМА ГЛАВА

ВИДЕНИЕТО ЗА ОВЕНА, КОЗЕЛА И МАЛКИЯ РОГ; И ПРОРОЧЕСТВОТО ОТ 2300 ДЕНОНОЩИЯ (ГОДИНИ)

„Сега ние отново се връщаме към еврейския език”, казва д-р Кларк; „халдейската част на тази книга е привършена. Тъй като халдеите са имали особен интерес към историята и пророчествата от Дан. 2:4 до края на седмата глава, текстът е бил записан на халдейски. Останалите пророчества се отнасят за времето след халдейското царство и главно за църквата и Божия народ. Затова те са били написани от Данаил на еврейски език, тъй като Бог беше избрал този език, за да даде чрез него съвета и обещанията Си в стария завет, отнасящи се за новия завет.”

Дан. 8:1 - „В третата година от царуването на цар Валтасар, видение ми се яви, на мене, Данаил, подир онова, което бе ми се явило по-напред.”

Този стих посочва времето, в което Данаил е получил описаното в тази глава видение. Първата година на Валтасар е общо установена - 540 г. пр. Хр. Значи третата година от царуването му; годината на видението, е в 538 г. пр. Хр. Ако Данаил е бил на около 20 години, когато е бил отведен в плен във Вавилон, в първата година на Навуходоносор, 606 г. пр. Хр., сега той трябва да е бил на около 88 години. Видението, за което той казва: „което ми се бе явило по-напред”, е несъмнено онова от седмата глава, което му бе дадено в първата година на Валтасар.

Дан. 8:2 - „И видях във видението; а когато видях, бях в Суза столицата, която е в областта Елам; и когато видях във

видението, аз бях при потока Улай.”

В първия стих е дадено времето, а тук мястото на видението. Суза е била столица на областта Елам, която по онова време принадлежала на вавилонците, и където вавилонският цар имал палат. Данаил, като главен управител на държавата, бил на това място по царска работа. По-късно Абрадат, князът на Суза, възстанал и преминал към Кир, при което областта била присъединена към Мидо-Персийското царство, което събитие обяснява враждебността, за която се споменава в Исая 21:2. Мидийците и Персите върнаха на страната Елам свободата, която тя беше изгубила през вавилонското управление. (Виж Еремия 49:39).

Мидо-Персия

Дан. 8:3 - „И повдигнах очите си и видях, и ето, стоеше пред реката един овен, който имаше два рога; и роговете бяха високи, но единият по-висок от другия; и по-високият беше израсъл по-после. **4.** Видях, че овенът бодеше към запад, към север и към юг; и никой звяр не можеше да устои пред него, и нямаше кой да избави от силата му; но постъпваше по волята си и се носеше горделиво.”

Тълкуванието на този символ може да се прочете най-ясно в ст. 20:

„Двата рога на овена, които си видял, са царете на Мидия и Персия.” Затова ние трябва само да разгледаме, как точно символът подхожда на споменатата сила. Двата рога представят двете нации, от които се състоеше царството. По-големият израстна по-късно. Той означава персите, които макар че от начало бяха само съюзници, скоро се издигнаха като водачи на царството. Различните посоки, в които Данаил видя овена да бодее, отговарят на ония, в които победителите мидийци и перси завоюваха разни страни. Никакви земни

сили не можеха да им противостоят, докато те се издигнаха на голямата висота, за която Божието провидение ги беше призовало. Техните завоевания бяха тъй много и тъй големи, че по времето на Артаксеркс (Асуир) Мидо-Персийското царство се простираше „от Индия до Етиопия” (границите на тогавашния познат свят), над 127 области.” (Естир 1:1).

Предсказанието съвсем не преувеличава, като казва за тази сила, че „той постъпваше по волята си и се носеше горделиво” (ст. 4).

Гръко-Македония

Дан. 8:5 - „А когато внимателно гледах това, ето, козел идеше от запад по лицето на целия свят, без да се допира до земята; и козелът имаше бележит рог между очите си. **6.** Той дойде до овена, който имаше двата рога, който видях да стои пред потока, и завтече се върху него с устремителната си сила. **7.** И видях, че се приближи при овена и се разсвирепи против него, и като удари овена, счупи двата му рога; и нямаше сила в овена да устои пред него; но го хвърли на земята и го стъпка; и нямаше кой да отърве овена от силата му.”

„Внимателно гледах това”, казва пророкът. С това той дава добър пример на всекиго, който обича истината, както и на всички, които искат да се занимават с по-сериозни неща. Когато Мойсей видя горящия храст, извика: „Ще отида и ще видя това голямо видение!” (Изм. 3:3). А колко малцина оставят днес своите земни работи и удоволствия, за да разгледат тези най-важни за тях предмети, на които Божията милост и провидение се стремят да обърнат вниманието им! Даденият тук символ е също обяснен: „Буйният козел” е царят (царството) на Гърция, а „големият рог, който е между очите му”, това е първият ѝ цар.

„Козелът идеше от запад.” Гърция лежеше западно от Персия.

„Който премина по лицето на цялата земя.” Той мина в походи по цялата известна тогава земя, помитайки всичко пред себе си; и нищо не остана незасегнато.

„Без да се допира до земята.” Неговите успехи и бързината на походите му бяха така големи, че изглеждаше, като че не се докосваше до земята, а летеше с крилата на вятъра от място на място. Същото качество е представено и в Дан. 7 гл. чрез крилата на леопарда. Бележитият рог между очите му е също обяснен в ст. 21. Това е Александър Велики, първият цар на Гръко-Македонското царство. Стиховете 6 и 7 дават едно сбито описание на нападението на Персия от Александър. Войните между мидо-перси и гърци трябва да са били извънредно жестоки. Предадените ни в тяхната история сцени от онова време изпъкват ясно в паметта ни чрез думите на това пророчество. Козелът се впусна срещу овена, който стоеше при реката, и се хвърли върху него със силната си ярост. Александър подчини първо пълководците на Дарий при реката Граникус във Фригия; после при провлака Исос в Сицилия; най-после при равнините на Арабела в Сирия той нападна самия Дарий и го обърна в бягство. Тази битка стана в 331 г. пр. Хр. и представя последната точка от съществуването на Мидо-Персийското царство, тъй като чрез това събитие Александър стана господар на цялата страна.

Епископ Нютон, като привежда ст. 6, казва: „Едва ли можем да четем тези редове, без неволно да си представим, как, докато армията на Дарий охраняваше реката Граникус, внезапно от другата страна се явява Александър със своите пълчища, нахвърля се в реката, преминава я и напада неприятеля с неописуеми викове и военна ярост.” Птоломей отбелязва началото на управлението на Александър в 332 г. пр. Хр; обаче, в действителност, само след битката при Арабела, на следващата година, той стана неограничен господар на онова царство, надминаващо най-крайните граници, които е владеел кой и да е от персийските царе.” Вечерта, преди това сражение Дарий изпратил десет от най-видните си роднини

да молят за мир. Когато те изложили на Александър условията си, той отговорил: „Кажете на вашия господар, че светът не може да търпи нито две слънца, нито двама господари!”

Стих 7 описва пълното подчинение на Мидо-Персия от Александър. Двата рога бяха счупени и овенът бе повален на земята и стъпкан. Персия бе подчинена, земята ѝ опустошена, войските ѝ съсипани и разпръснати, градовете ѝ ограбени, а Персеполис, столицата ѝ, който и днес още, в развалините си, представлява едно чудо на света, бе безмилостно опустошен и опожарен. Така овенът нямаше сила да противостои на козелата, и никой не можа да го избави от ръката му.

Третото световно царство - разделено на четири царства

Дан. 8:8 - „Затова козелът се възвеличи много; а когато заякна, големият му рог се счупи, и вместо него излязоха четири бележити рога към четирите небесни ветрища.”

Победителят е по-голям от победения. Овенът, Мидо-Персия, беше голям; но козелът, Гърция, беше твърде голям. И когато стана много силен, големият му рог се счупи.

Данаил видя, как големият рог се счупи внезапно, в разцвета на силата и славата си. Обаче често съдбата на безбожните е такава: рогът на тяхната сила се строшава, когато те се чувстват най-сигурни, а праведните, даже, когато им се струва, че ще погинат, оцеляват често, благодарение на закрилящата сила на Бога.

Александър умря в разцвета на живота си. (За подробности по неговия край прочети обясненията на Дан. 2:39). След смъртта му настана голяма бъркотия относно това, кой да го наследи. Най-после, след седемдневни спорове, решиха да поставят за цар неговия извънбрачен брат, Филип Аридеос. Чрез него, както и чрез двамата малолетни сина на Александър:

Александър Егос и Херкулес, се запази за кратко време името и видът на Гръко-Македонското царство; но те и тримата бяха наскоро избити, с което се свърши наследствеността на царския дом. Тогава главните пълководци на армията, които бяха като губернатори в различните части на царството, приеха титлата царе. Обаче между тях избухнаха такива вражди и спорове, че през краткото време от 22 години след Александровата смърт, тяхното число намаля до четирима. (Точно според пророкуваното число).

„На мястото му (на бележития рог, който се счупи) излязоха четири бележити рога към четирите небесни ветрища.”

Тези бяха: 1. Касандър, който получи Гърция и съседните страни; 2. Лизимах, който взе Мала - Азия; 3. Селевкий, който получи Сирия, Мала Азия и Вавилон; и 4. Птоломей, син на Лагос, който получи Египет, и от когото произлязоха лагидите. Тези четиримата царуваха към „четирите небесни ветрища”: Касандър - на запад, Лизимах - на север, Селевкий - имаше източните страни, а Птоломей - южната част от империята. Затова тези четири рога могат да се наименоуват както следва: Македония, Тракия (която по онова време включваше Мала- Азия и земите около Дарданелите и Босфора), Сирия и Египет.

Появата на папския Рим от един от четирите рога на Александровото царство

Дан. 8:9 - „И из единия от тях излезе един малък рог (папството), който нарастна твърде много към юг, към изток и към славната земя. **10.** Той се възвеличи дори до небесната войска, и хвърли на земята част от множеството и от звездите и ги стъпка. **11.** Да! възвеличи се дори до Началника на войската, и отне от него всекидневната жертва; и мястото на светилището му се съсипа. **12.** И множеството биде предадено нему заедно с всекидневната жертва, поради престъплението

им; и той тръшна на земята истината, стори по волята си, и успя.”

В пророчеството на Дан. 8:9 се явява една нова богопротивна сила - папството. В обяснението на тази сила, което ангелът дава на Данаил, намираме по-малко яснота, отколкото в обясненията на Мидо-Персийското и Гръцкото царство.

Съществуват главно две приложения на въпросния символ от 9 стих за малкия рог, които ние, между другото, можем да изложим тук накратко. Първото сочи Сицилийския цар Антиох Епифан за малкия рог, а второто в този рог - римската власт. Лесно е да се проверят основанията на двете предложения.

Малкият рог се появи из един от четирите рога на козела (от Александровото царство).

Малкият рог трябваше да нарастне и да се издигне дори и над Началника на войската. Под „Началника на войската” се разбира, несъмнено, Исус Христос. (Сравни с Дан. 9:25; Деян. 3:15; Откр. 1:5 и др.). А Антиох умря 164 години преди Христовото рождение. Така това пророчество не може да бъде приложено за него, тъй като той не отговаря на данните нито в едно отношение. Явява се въпросът: откъде е дошла идеята да го прилагат за него? Ние отговаряме:- римокатолиците поддържат този възглед, за да отклонят приложението на пророчеството за тях самите; и много протестанти тръгват по техните стъпки, като приемат тази заблуда. Лесно беше да се докаже, че малкият рог не може да представлява Антиох. Също така лесно е и да се докаже, че той представлява Рим - папството.

Полето на видението е същото поле на Навуходносоровия голям образ от Дан. 2 глава и на видението на самия Данаил, в седмата глава от неговото пророчество. В тези две пророчески описания ние намерихме, че силата, която последва Гърция като четвърто царство, беше Рим. Единственото естествено заключение би било, че малкият рог или силата, която в това

видение се явява като една извънредно голяма сила след Гърция, ще бъде също Рим.

Рим влезе във връзка с тогавашния Божий народ - юдеите, чрез прочутия Юдейски съюз, в 161 г. пр. Хр. Но седем години преди това, в 168 г. пр. Хр., Македония бе завладяна от римляните и подчинена на тяхното владичество. Затова Рим се споменава в пророчеството тъкмо по това време, когато, след подчиняването на Македонския рог на козела, той се готви за нови завоевания в други посоки. Затова той се явява на пророка като излизащ из един от роговете на козела.

„Малкият рог нарастна твърде много към юг”. Това беше вярно за Рим. Египет бе превърнат в Римска провинция в 30 г. пр. Хр., и продължи да бъде такава през много столетия.

„Малкият рог нарастна към изток”. Това също беше вярно за Рим. Той подчини Сирия в 65 г. пр. Хр. и я направи своя провинция.

Малкият рог нарастна към „славната страна”. Така стана с Рим. Юдея е наречена „славната страна” в много старозаветни писания. Римляните направиха и нея провинция на империята си, в 63 г. пр. Хр., и след това разсипаха града и храма и разпръснаха юдеите по всички страни на света (в 70 г. сл. Хр.).

Малкият рог се въздигна до „воинството небесно”. Рим направи и това.

„Воинството небесно”, в символичен смисъл, когато се говори за събития, ставащи на земята, трябва да означава личности, прочути или с високо положение. За големия червен змей, в Откр. 12:4 се казва: „И като завлече третата част от небесните войски, хвърли ги на земята.” Този змей, както всеобщо е признато, представлява езическия Рим, а звездите, които хвърли на земята, бяха юдейските началници. Същото дело и същата сила са описани и тук, което пак ни кара да приемем, че Рим е малкият рог.

Малкият рог се издигна над „Началника на войската”. Рим направи и това. В тълкуванието на Дан. 7:25, това се обяснява като възставане против „Княза на князете”, което съвсем ясно сочи за разпятието на нашия Господ от римската съдебна власт.

Малкият рог „му отне всекидневната жертва”. Трябва да се разбира, че малкият рог символизира Рим в неговата цяла история, включвайки две епохи, езическата и папската. За тези две фази на друго място се говори като за „всекидневната” и за „опустошителното нечестие”. Жертва е по-късно добавена дума, която в оригинала липсва. Всекидневната (жертва) означава езическата форма, а опустошителното нечестие - папската форма (виж ст. 13). В постъпките приписани на тази двойна сила, се споменава един път едната, друг път - другата форма. Папската форма бе отнела всекидневната (езическата) форма. Езическият Рим отстъпи място на папския Рим. И мястото на неговото светилище или поклонение, именно градът Рим, бе потъпкано. Седалището на управлението бе преместено в Константинопол, в 330 г. сл. Хр. Същото събитие се споменава и в Откр. 13:2, където се казва, че змеят, езическият Рим даде на звяра или на папския Рим силата си, и престола си, града Рим, и голяма власт. За малкия рог бе дадена такава власт против всекидневната (жертва). Варварите, които преобразиха Римската империя, през промените, борбите и превратите на ония времена, най-после приеха католическата вяра и станаха оръдия за провалянето на собствената си по-раншна религия. Макар да бяха политически победители на Рим, те се оставиха да бъдат подчинени на римската теология и продължиха в друга форма. Това стана в следствие от опустошението, т.е. в следствие от действието на тайната на злото (езическото бе погълнато от папството). Папството е най-богохулната система на злото, измислена някога от сатана, понеже то е вършило своите ужасни деяния и е упражнявало позорното си дело на суеверие в одеждата и под вида на едно чисто и непорочно богослужение.

„Малкият рог повали истината върху земята, и каквото правеше, успяваше”. Това е едно сбито описание на действията и развитието на папската сила. Истината бе най-коварно осакатена от нея; тя бе отрупана с традиции и предания, изопачена от фокусничества и суеверия, захвърлена на земята и задушена. Тази антихристиянска сила „действаше”, чрез измамване на народите, чрез тънкости и интриги за постигане на собствените си цели и за да се обогати - и успяваше. Тя воюваше със светиите (християните) и ги побеждаваше. Тя вървеше по своя определен път, но скоро ще бъде тръшната на земята без ръце (т.е. не от човешка намеса), когато бъде погубена и хвърлена в огъня, за да погине позорно от пояждащата слава на второто идване на Христос (Откр. 19:20).

Рим изпълнява всички подробности на пророчеството. Някоя друга сила не отговаря така пълно и точно на тях. Затова никой друг, освен Рим, не може да бъде въпросната сила. Също и дадените на други места в Божието Слово описания за характера на този изрод на греха са напълно сходни, и предсказанията за неговата безбожна история са се изпълнили най-сполучливо и най-точно.

Дан. 8:13 - „Тогава чух един свят да говори, и друг свят рече на този, който говореше: До кога се простира видението за всекидневната „жертва”, и за престъплението, което докарва запустение, когато светилището и множеството ще бъдат потъпквани? **14.** И каза ми: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.”

Времето - Тези два стиха завършват самото видение от осмата глава. Същевременно те ни въвеждат в последната точка, която е от най-голям интерес измежду всичките останали, както за пророка, така и за цялата църква; тази точка е времето, през което ще действат споменатите опустошителни сили. До кога ще продължават те делото си на угнетяване

на Божия народ и на богохулства спрямо Всевишния? Ако времето му позволяваше, Данаил сигурно сам би задал този въпрос; но Бог е всякога готов да изпревари нашите истински нужди, и понякога отговорът идва преди молбата. Затова и тук сега се появяват две небесни същества, които пророкът чува да разговарят върху този въпрос, разбирането на който е от толкова важно значение за църквата.

Данаил чу един ангел да говори. Не ни се казва за какво говореше той, но неговите думи трябва да са направили дълбоко впечатление на Данаил, тъй като още на следващото изречение той загатва за това. Един друг ангел се обърна към този, който говореше, с въпроса: Колко време обхваща това видение? На нас са предадени, както въпросът, така и отговорът, което показва, че това трябва да стане достояние на църквата. Това се потвърждава и от факта, че ангелът зададе този въпрос не за свое осведомение; защото отговорът бе даден на Данаил, като на такъв, за когото той се отнасяше главно, и за чието осведомяване той бе даден.

„И каза ми”, пише Данаил, предавайки отговора на въпроса на ангела, „до две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти.”

Всекидневната „жертва”. Както вече казахме, думата „жертва” съвсем не съществува в оригиналния текст. А и от ст. 13 се вижда също, че думата „жертва” е една неправилно добавена дума, тъй като тук съвсем не става въпрос за еврейското жертвоприношение. Затова ние считаме, че думата „всекидневната” се отнася за една опустошителна сила, подобна на онази на „опустошителното нечестие”, с която тя е във връзка, тъй като това тълкувание много повече се съгласува със смисъла на текста. Така на нас ни се представят две опустошителни сили, които през един дълъг период угнетяват и опустошават църквата. Буквално текстът би могъл да бъде предаден така:

„До кога ще е видението за продължителното и за греха на

опустошението?” - тъй като думата „опустошение” се отнася както за греха, „престъплението”, така и за продължителността. **Под „продължителното” или „постоянното опустошение”** трябва да се подразбира езичеството, с неговата дълга история на опустошения. И наистина, когато разгледаме дългите години, през които езичеството е било главния агент на сатана и неговата опозиция спрямо Божието дело на земята, правилността на израза „продължително” или „постоянно” става очевидно.

Под „опустошителното нечестие” се подразбира папството. Изразът, употребен, за да се характеризира тази сила, е много по-внушителен от онзи, който означава езичеството. Това е престъплението на опустошението. Като че през време на този период от историята на църквата, опустошителната сила се беше възбунтувала против всички наложен й по-рано наложен гнет.

Погледнато от религиозно становище, светът е представлявал винаги само тези две фази на съпротивление против Божието дело на земята. Затова, макар че в пророчеството са представени три земни управления като угнетители на църквата, тук те са представени под две групи: „всекидневната” и „опустошителното нечестие”. Мидо-Персия беше езическа, Гърция беше езическа, Рим в първата си фаза беше езически, всички тези царства представляваха „всекидневната”. Тогава идва папската фаза - „опустошителното нечестие”, едно чудо на сила и лукавство, възплъщение на сатанинска кръвожадност и жестокост. И не е чудно, че се разнася викът на страдащите мъченици през вековете: „До кога, о, Господи, до кога?” (Дан. 8:13). И не е чудно, че и Господ, за да не замре съвсем надеждата в сърцата на Неговия угнетяван и очакващ Го народ, повдига завесата на бъдещето пред техните очи и им представя развитието на световните събития в последователен ред, докато всички ония угнетяващи сили ще бъдат напълно унищожени с вечната смърт. Същевременно Той им е дал да надникнат за момент и в непреходната слава на тяхното вечно наследство.

Господ бди над Своя народ. Пещта не ще бъде нажежена повече, отколкото е необходимо, за да се отстрани сгурията. Само чрез „много скърби ще влезем в Божието царство” (Деян. 14:22). Удар след удар трябва да се изсипват над нас, докато всичкото жито бъде очукано от плявата, и по такъв начин ние ще бъдем пригответени за небесната житница. Но нито едно житно зърно не трябва да се изгуби. (Амос 9:9). Господ казва на народа Си: „Вие сте виделината на света, солта на земята.”(Матей 5:13,14). В Неговите очи нищо друго на земята не е така важно, и от такова голямо значение. Затова се задава и особения въпрос: Колко дълго ще трае това видение за „всекидневната” и за „греха на опустошението”? Опустошение на какво? – На славата на земни царства ли, на величието на човешки сили ли? Не! Но на светилището и на войнството, на народа и на богослужението на Всевишния. Колко време ще бъдат те потъпквани? Това е, върху което е съсредоточен интересът на цялото небе. Който докосне Божият народ, не посяга на прости смъртни в тяхната слабост и безпомощност, а на самото небесно Всемогъщество; той открива една сметка, която ще трябва да плаща един ден пред небесния съд. И скоро всичките тези сметки ще бъдат уредени. Железните пети на потисничество най-после сами ще бъдат стъпкани, и из пещта на страданията ще излезе един пригответен народ, за да просветне като звездите во веки (Дан. 12:3). Какво славно положение - да бъдеш предмет на интереса на небесните същества! Да бъдеш един, чието запазване на земята, както и увенчаването му в края с безсмъртие, (в бъдещето) занимават самото Божествено провидение! Колко по-високо е това положение от положението на всичките земни царе, президенти и владетели!

Скъпи читателю, дали и ти си един от тези, които ще заемат това високо място в Божиите обиталища? Сега е времето да решиш дали искаш да бъдеш там.

Що се отнася до 2300 денонощия, които се споменават за пръв път в ст. 14, в тази глава не е дадена изходна точка, от която

може да се определи тяхното начало или край, или части от световната история, която те обхващат.

Ето защо, за по-нататъшното обяснение на този период от дни, ние ще разберем за това в по-късните части на Данаиловото пророчество. Тогава ще стане ясно, че тайната на тези денонощия, ще бъде разяснена в следващата глава.

Светилището

Във връзка с 2300 денонощия от осмата глава стои един предмет от същата важност, на който сега ще посветим вниманието си, а именно - светилището; а във връзка с него е и понятието за неговото очистване. Когато ние се занимаваме по-нататък с разглеждането на тези предмети, все по-ясна ще ни става и необходимостта да знаем началото и края на 2300 денонощия, за да узнаем, кога ще настъпи голямото събитие, наречено „очистване на светилището”. Защото по-късно ще се установи, че всички жители на земята са лично заинтересовани от това важно събитие.

Небесният храм ли е светилището? – Тук остава да се изследва едно твърдение, а именно, че споменатото в текста светилище е същото, за което ап. Павел пише в Посланието към евреите - светилището на „истинската скиния, която Господ е въздигнал, а не човек” (Евр. 8:2); нея той ясно нарича „светилище” и казва, че това светилище се намира „на небето”. В Стария завет от това светилище беше даден модел или образец, първо за скинията, която Мойсей издигна, и после за храма в Ерусалим.

Но най-сигурно ще постъпим, ако се поставим в положението на Данаил и разгледаме предмета от неговото становище. Как би разбрал той думата „светилище”, както тя бе употребена пред него? Ако можем да определим това, не ще ни бъде трудно да направим правилното заключение по този предмет. При споменаването на тази дума, неговите мисли неминуемо

биха се отправили към светилището на онова време, и сигурно той добре знаеше, кое беше то. Той се пренесе духом в Ерусалим, града на отците му, който по онова време лежеше в развалини, и в неговия „прекрасен дом”, който, както Исаия го оплаква, бе опожарен. И според обичая си, той се обърна към мястото на някога опустошения храм, и молеше Бога да обърне лицето Си към светилището Си, което беше запустяло. Под думата „светилище” Данаил очевидно разбираше еврейския храм в Ерусалим. Обаче ап. Павел дава най-ясното свидетелство върху тази точка: „А даже и при първия завет имаше постановления за богослужение, имаше и земно светилище.” (Евр.9:1). А тъкмо това е точката, която за нас е важно да установим: кое беше светилището на първия завет? Ап. Павел продължава и ни дава светлина върху това: „Защото беше приготвена скиния, в първата част на която бяха светилника, трапезата и присъствените хлябове; която част се казва - „Светая”, а зад втората завеса беше оная част от скинията, която се наричаше - „Светая Светих”; гдето бяха златната кадилница и ковчега на завета, отвсякъде обкован със злато, в който бяха златната стомна, съдържаща манната, Аароновият жезъл, който процъфтя, и плочите на завета; и над него бяха херувимите на Божията слава, които осеняваха умилостивилището (благодатния престол)” - (Евр. 9:2-5).

Но къде трябва да търсим светилището на Новия завет? Като си служи с думите „А даже и при първия завет” в Евр. 9:1, ап. Павел иска да каже, че вече е говорил за това светилище. Ние ще се върнем към началото на предишната глава (в Евр. 8:1,2) и ще видим, че той изказва следните разумни заключения: „А от това, което казваме, ето що е смисълът: Ние имаме такъв Първосвещеник, Който седна от дясно на престола на Величието в небесата, Служител на светилището и на истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек.”

В този текст се говори за светилището на Новия завет. Всички тези факти са потвърдени от ап. Павел с няколко стиха в посланието към Евреите (глава 8:4,5): „Защото,

ако Той беше на земята, не би бил и свещеник, понеже има свещеници, които принасят дарове по закона; като служат на онова, което е само образ и сянка на небесните неща, както бе казано на Мойсей, когато щеше да довърши скинията: „Гледай да направиш всичко по образа, който ти бе показан на планината.” (Иzx. 25:40). Това свидетелство доказва ясно, как службата на земните свещеници беше една сянка на Христовото свещенослужителство; и доказателството, което ап. Павел привежда за потвърждение на свидетелството си, е нареждането, което Бог даде на Мойсей, да построи светилището по образа, който му бе показан на планината. Затова то идентифицира най-точно оригинала, показан на Мойсей върху планината; със светилището или истинската скиния на небето, където нашия Господ е Служител, както се казва в първите два стиха от този текст.

В Евр. 9:8,9 ап. Павел продължава: „С това Светият Дух показваше, че пътят за светилището не е бил открит, докато е стояла още първата част на скинията, която е образ на сегашното време.” Докато първата скиния още съществуваше и първият завет беше още в сила, службата в съвършеното (истинското) светилище, както и делото на Новия завет, естествено, не се извършваше. Но когато дойде Христос, Първосвещеникът на бъдещите добрини, когато първата скиния беше изпълнила предназначението си и първия завет бе преустановен, тогава Христос седна отдясно на престола на Величието в небето и влезе като Служител на истинската скиния, със Собствената Си кръв” (Евр. 9:12).

Този възглед се потвърждава и от свидетелството на Йоан. Между предметите, които той видя в небето, се намираха седем огнени светила, които горяха пред престола (Откр. 4:5); а също и жертвеника и златната кадилница (Откр. 8:3); той видя още и ковчега на Божия завет; и всичко това беше във връзка с един „храм” в небето (Откр. 11:19;15:8).

Ап. Павел ни представя очистването, както на земното, така и на небесното светилище: „И тъй, необходимо беше образите

на небесните неща да се очистват с тия жертви, а самите небесни - с жертви по-добри от тях.” (Евр. 9:23). В светлината на представените по-горе доказателства, този текст може да се напише по следния начин: „Затова необходимо беше, щото скинията, както беше съградена от Мойсей, с нейните свещени съдове, които бяха подобие (копия) на истинското светилище в небето, да бъде очистена с кръвта на телци и козли; а самите небесни неща (светилището на този завет, „истинската скиния, която Господ въздигна, а не човек”), трябва да се очистят с по-добри жертви, а именно, с Христовата кръв. Както чрез жертвите на първия завет греховете на народа биваха символично пренасяни от свещениците върху земното светилище, където тези свещеници извършваха службата си, така и, откакто Христос се възнесе, за да бъде при Отца Си като наш Посредник, греховете на всички, които с искрено разкаяние търсят опрощение на греховете си чрез Него, биват действително пренесени върху Небесното светилище, където Той е Служител. Достатъчно е да се каже, че Неговата кръв бе пролята, и чрез тази кръв е осигурено действително опрощението на греховете, което ставаше само символично чрез кръвта на телци и козли в Стария завет. Обаче ония жертви имаха и действителна стойност в това отношение: те служеха като изявители на вярата в една истинска жертва, която ще бъде принесена в бъдеще; и по такъв начин онези, които ги принасяха, имат същия интерес в делото Христово с тези, които в този завет идват чрез вяра при Него.

Един годишен кръг в земното светилище представляше цяла-та служба в светилището горе. В символичната служба очистването на светилището беше краткото приключване на делото на годишната служба. В оригинала - или същинската служба, очистването на светилището трябва да представя приключващото дело на свещенослужителството на нашия велик Първосвещеник, Исус Христос, в Небесното светилище. В сянквата служба за очистването на светилището беше необходимо, първосвещеникът да влезе в Светая Светих, за да служи пред ковчега на завета в присъствието на Бога. В същинската

служба, когато дойде времето за очистването на светилището, и нашият Първосвещеник също така влезе в Светая Светих, за да привърши напълно делото Си като Ходатай за човечеството. Читателю, съзнаваш ли важността на това нещо? Започваш ли да разбираш, какъв важен предмет за всички човечи е Божието светилище? Виждаш ли, че цялото дело на изкуплението се съсредоточава в него, и че след като това дело бъде завършено,- и нашето пробно време се свършва, и участието на всеки се решава завинаги? Виждаш ли, че очистването на светилището е едно кратко и специално дело, чрез което великият план се приключва завинаги? Целта на пророчеството е да изтъкне точно това. То трябва да определи началото на това така важно дело. Небесното светилище е мястото, където се определят случаите на всички; затова от особена важност за човечеството е да знае, как се развива делото там. Ако хората биха могли да схванат до колко тези неща засягат тяхните вечни интереси, с каква сериозност и с какъв страх биха се заели те да ги изучават най-внимателно и благоговейно!

Дан. 8:15 - „И когато аз, Данаил, видях видението, поисках да го разбера. И, ето, застана пред мене нещо, като човешки образ: и чух човешки глас, който извика изсред бреговете на Улай и рече: Гавраиле, направи този човек да разбере видението!”

Сега продължаваме с обяснението на видението. Преди всичко трябва да обърнем внимание на грижата и старанията на Данаил, които той положи, за да разбере тези неща. Ония, които посвещават грижливото и сериозното си внимание на тези пророчески неща, не принадлежат към числото на тези, за които тези неща са безразлични. Всички, които, вървейки над един ценен залеж от благородни метали, не знаят, че под нозете им се намира една златна мина, могат равнодушно да я отминат. Изведнъж пред пророка застана някой подобен на мъж, и той чу човешки глас, т.е. гласа на един ангел, говорещ

като човек. На него бе дадена заповедта да обясни на Данаил видението. Името му бе Гавраил - име, което означава „могъщ пред Господа”. В деветата глава той продължава с обяснението си на Данаил. Освен това, в Новия завет същия този ангел бе натоварен да възвести на Захария раждането на сина му, Йоан Кръстител (Лука 1:11); а също и на Дева Мария - идването на Месия (ст. 26). На Захария той се представи с думите: „Аз съм Гавраил, който стои пред Бога.” (Лука 1:19). От това се вижда, че той е един ангел от по-висш ранг и с по-високо достойнство. Обаче Оня, Който говореше с него, по ранг стоеше по-високо от него и имаше власт да напътва и контролира действията на Гавраил. И това беше самият Архангел Михаил - Исус Христос. (Виж Дан. 10:21).

Дан. 8:17 - „И така, той се приближи, гдето стоях; и когато дойде, аз се уплаших и паднах на лицето си, а той ми рече: Разбери, сине човешки; защото видението се отнася за края на времето. **18.** И когато говореше той с мене, аз паднах в несвяст на лицето си на земята, но той се допря до мене и ме изправи. **19.** И рече: Ето, аз ще те науча що има да се случи в последните гневни времена; защото видението се отнася до определеното последно време.”

При подобни на горните обстоятелства, и Йоан беше паднал пред нозете на ангела, но то беше с цел за поклонение (Откр. 19:10; 22:8). Данаил изглежда, че е бил съвършено сломен от славата на небесния пратеник; и за да го насърчи, ангелът положи леко ръката си върху Данаил (колко често е казано на земни човечи от страна на небесни същества: „Не бой се!”) и го изправи от неговото безпомощно и наведено положение.

Ние разбираме, че „последните дни на гнева” се простират върху един определен период от време.

Това е периодът на Божия гняв срещу народа на завета Му; периодът, през който светилището и воинствата щяха да бъдат потъпквани. „Короната бе отнета, и венецът бе свален”,

когато Израил бе подчинен на Вавилонското царство. Тези белези на някогашната мощ на Израил бяха „повалени” и унищожени от мидийците и персите, после от гърците, и още по-късно от римляните, което отговаря на тройния повик на пророка (Езекиил 21:25-27). Юдеите, които бяха отхвърлили Христос, наскоро бяха разпръснати из цялата земя, и на мястото на буквалното Израилево потомство, застана един духовен Израил; а израилтяните бяха подчинени на земни власти; и ще останат подчинени, докато отново бъде въздигнат Давидовият трон; докато дойде Оня, Истинският Наследник, Месия, Князът на мира. Тогава ще се прекрати Божия гняв. А сега ангелът съобщава на Данаил онова, което ще бъде в края на последния период.

Дан. 8:20 - „Двата рога на овена, които си видял, са царете на Мидия и на Персия. **21.** Буйният козел е гръцкият цар; и големият рог между очите му е първият цар. **22.** А гдето се строши той, и вместо него излязоха четири, значи, че четирима царе (царства) ще се издигнат от този народ, но не със сила като неговата.”

Гърция достигна най-голямата си слава под водителството на Александър Велики, който беше един от най-големите пълководци, какъвто светът някога е виждал. Тази част от нейната история е символизирана чрез козела в първото му състояние, през което време рогът трябваше да представлява Александър Велики. След неговата смърт царството се разпадна на по-малки части, но наскоро след това то бе разделено в четири по-големи области, които са представени във втората фаза на козела чрез четирите рога, които се явиха на мястото на първия счупен. Но тези царства нямаха същата сила; и никое от тях не притежаваше мощта на първото царство.

Дан. 8:23 - И в последните времена на царуването им, когато беззаконниците изпълнят мярката на своите беззакония,

ще се издигне цар с жестоко лице и вещ в лукавщина. **24.** И силата му ще бъде голяма, но не като силата на другия; и ще погубва чудесно, ще успява и върши по волята си, и ще поквари силните и светите люде. **25.** Чрез коварството си ще направи да успява измамата в ръката му, ще се надигне в сърцето си, и ще погуби мнозина в спокойствието им; ще възстане и против Началника на началниците; но ще бъде смазан, не с ръка (не с човешка намеса).”

Тази сила се явява след четирите царства на империята - козел, в последните дни на нейното владичество, т.е. към края на съществуването ѝ. Разбира се, това е същата сила, която е представена в стих 9 чрез малкия рог. Тя трябва да се приложи, както се показва в обясненията на този стих върху Рим („И из единия от тях излезе един малък рог, който нарастна твърде много към юг, към изток и към славната земя.”), и сравнението ще бъде хармонично и ясно.

„Когато беззаконниците изпълнят мярката на своите беззакония”. Връзката на Божия народ с Неговите противници се наблюдава постоянно. Неговият народ бе отведен в робство тъкмо поради престъпленията му. И продължителното грешене нанасяше много пъти тежки наказания върху този народ. В никое време евреите, като народ, не са били така покварени морално, както когато попаднаха под властта на римляните.

„И силата му ще бъде голяма, но не като силата на другия” Успехът на римляните в по-голямата му част се приписва на помощта на съюзниците им, както и на разединението на техните врагове, които обстоятелства те са съумели да използват добре. Папският Рим беше силен и чрез светските власти, над които упражняваше духовен контрол.

„И ще погубва чудесно.” Господ беше казал на юдеите чрез пророк Езекиил: „И ще те предам в ръката на опустошителни люде, сръчни в погубване.” Как важно е това предсказание и как точно приложимо е за римляните! Когато завладяха

Ерусалим, те избиха 1 млн. и 200 хил. евреи и отведоха 97 хил. в плен. Такива „чудни опустошения“ извършиха те над някога мощния и свят народ. А и във втората си фаза, папският Рим стана причина за смъртта на около 100 млн. мъченици.

„Чрез коварството си ще направи да успява измамата в ръката му.” Рим се е отличавал от всички други сили с ума и коварството си, с които е владеел народите. Това е вярно и за езическия, и за папския Рим. И така той сигурно погубваше мнозина. И най-после, Рим, в лицето на папството, се опълчи и срещу Началника на началниците, като осъди на смърт Исус Христос. „Но ще бъде съкрушен не с ръка” (Дан. 2:45)- Тези думи представят унищожението на тази сила в съгласие със съкрушаването на образа във втората глава на книгата Данаил.

Дан. 8:26 - „А казаното видение за денонощията е вярно; все пак, обаче, запечатай видението, защото се отнася до далечни времена. **27.** Тогава аз, Данаил, премерях, и боледувах няколко дни; после станах и върших царските работи. А чудех се за видението, защото никой не го разбираше.”

Видението за „денонощията” се отнася за 2300-та денонощия. Поглеждайки към дългия период на угнетения и бедствия, които щяха да постигнат народа му, Данаил бе така ужасен, че изнемогна и няколко дни лежа болен. Той се учудваше на видението, но не го разбираше. Защо Гавраил не завърши тогава докрай поръчката си и не обясни на Данаил видението напълно?- Защото Данаил беше чул толкова, колкото можеше да понесе. Затова по-нататъшните обяснения бяха отложени за следващите дни.

ДЕВЕТА ГЛАВА

СЕДЕМДЕСЕТТЕ СЕДМИЦИ- 490 ГОДИНИ БЛАГОДАТНО ВРЕМЕ ЗА ЕВРЕИТЕ

Данаил 9:1 - „В първата година на Дария, Асуировия син, от рода на мидяните, който се постави цар над Халдейската държава,- **2.** в първата година от царуването му, аз, Данаил, разбрах от свещените книги числото на годините, за които дойде Господното слово към пророк Еремия, че запустението на Ерусалим ще трае седемдесет години.”

Видението, за което се говори в предишната глава, бе дадено на Данаил в третата година от царуването на Валтасар, (последният вавилонски цар), в 538 г. пр. Хр.

В същата година, която беше първата от царуването на Дарий, станаха събитията, за които се говори в тази глава. Следователно, между събитията в тези две глави, е минала по-малко от една година. Макар че Данаил беше пръв министър в най-великото царство на земята, и като такъв беше обременен с много грижи и отговорности, той не пренебрегваше привилегията да посвещава вниманието си на неща от по-голяма важност, а именно, на Божиите планове, разкрити в пророчествата. Той беше разбрал от писанията на пророк Еремия, че Бог щеше да остави народа Си седемдесет години в плен. Това пророчество се намира в Еремия 25:12 и 29:10. Познанието на тези писания и неговото приложение показват, че Еремия още тогава е бил считан за един осветлен от Божия Дух пророк; в противен случай неговите писания не биха били така запазени и така много преписвани. Макар че Данаил беше съвременник на Еремия, той, все пак, носеше един препис от неговите писания, който беше взел със себе си при пленяването; и макар че сам беше такъв голям пророк, той не пренебрегваше да изучава грижливо неща, които Бог беше открил на други от Своите служители. Тъй като

седемдесетте години на пленничеството започваха в 606 г. пр. Хр., той виждаше, че техният край приближаваше; и даже чрез събарянето на Вавилонското царство, Бог вече беше положил началото на изпълнението на пророчеството.

Дан. 9:3 - „Тогава обърнах лицето си към Господа Бога, за да отправя към Него молитва и молби с пост, и вретище, и пепел.”

Фактът, че Бог ни е дал обещания, не ни освобождава от дълга да се молим за тяхното изпълнение. Данаил сигурно можеше да си мисли по тази работа така: „Бог е обещал да освободи народа Си в края на седемдесетте години, и ще изпълни обещанието Си; затова съвсем не е нужно аз да се грижа за това нещо.” Обаче Данаил не разсъждаваше така; а когато времето за изпълнението на Словото Божие наближи, той се обърна към Господа с цялото си сърце. И колко сериозно той направи това, даже „с пост, и вретище, и пепел”! Това беше вероятно в годината, в която той бе хвърлен в ямата с лъвовете; и описаната тук молитва може да е била главното съдържание на онази молба, която Данаил, без да се съобразява с несправедливата човешка заповед, издадена, за да му забранява това, всеки ден по три пъти отправяше молитви към Господа.

Молитвата на Данаил

Дан. 9:4 - „Когато се помолих на Господа, моя Бог, и се изповядах, рекох: О Господи, велики и страшни Боже, Който пазиш завета и милостта Си към ония, които Те любят и пазят Твоите заповеди!”

Тук имаме началото на Данаиловата чудесна молитва - една молитва, която изразява такова смирение и съкрушение на сърцето, че само един съвършено лишен от чувства човек, може да остане незасегнат при четенето ѝ. Той започва

молитвата с едно славословие на Божията верност. Бог не нарушава никога обещанията Си към ония, които Го следват и пазят словото Му. Юдеите изпаднаха в плен не поради това, че Бог не желаше да ги защитава и пази, а само поради техните грехове.

Дан. 9:5 - „Съгрешихме, постъпихме извратно, вършихме нечестие, бунтувахме се и се отклонихме от Твоите заповеди и от Твоите съдби; **6.** и не послурахме слугите Ти пророците, които говориха в Твое име на царете ни и на началниците ни, на бащите ни и на всичките люде на земята ни.**7.** На Тебе Господи, прилича правда, а на нас - срам на лицето, както е и днес, на Юдовите мъже, на Ерусалимските жители, и на целия Израил, както на ония, които са ближни, така и на ония, които са далечни по всички страни, гдето си ги изгонил поради престъплението, което извършиха против Тебе. **8.** Господи, срам на лицето подобава на нас, на царете ни, на началниците ни и на бащите ни, защото Ти съгрешихме. **9.** На Господа нашия Бог принадлежат милост и прощение, защото се разбунтувахме против Него, **10.** И не послурахме гласа на нашия Бог, да ходим по законите, които положи пред нас чрез слугите Си пророците. **11.** Да! целият Израил престъпи закона Ти, като се отклони и не послуша гласа Ти; за която причина се изля върху нас проклетията и клетвата написана в закона на Божия слуга Мойсей; защото Му съгрешихме. **12.** Той потвърди думите, които изговори против нас и против нашите съдии, които са ни съдили, като докара върху нас голямо зло; защото никъде под небето не е ставало това, което стана в Ерусалим.**13.** Всичкото това зло, както е писано в Мойсеевия закон, дойде върху нас; но пак не се молихме пред Господа нашия Бог, за да се върнем от беззаконията си и да постъпваме разумно според истината Ти. **14.** Затова Господ е бдял за това зло, и вече го е докарал върху нас; защото Господ, нашият Бог, е справедлив във всичките дела, които върши; и ние не послурахме гласа Му. ”

До тук в молитвата си Данаил прави една подробна и съкрушена изповед на греха. Той оправдава напълно Божието поведение, и признава, че греховете на народа бяха причината за всичките им нещастия и страдания. Бог не прави никакво изключение за в полза на Своя народ. В Данаиловата молитва не се вижда никакво себеоправдание. И въпреки това, че така дълго беше страдал поради греховете на другите, като участваше в седемдесетгодишния плен на народа си, макар че сам той водеше богоугоден живот, и Бог го беше възнаградил, като му беше дал високи почести и благословения, той не обвинява никого, не желае никой да бъде изключен от Божието благословение и не моли за никаква милост за себе си поради това, че е страдал като жертва за грешките на другите; напротив, той се поставя наравно с народа си и казва: „Ние съгрешихме, и трябва да се срамуваме.” Той признава, че людете бяха пренебрегнали поученията, които Бог искаше да им даде чрез скърбите, които беше допуснал над тях, като не се обърнаха към Него. Един израз в ст. 14 заслужава особено нашето внимание - „Затова Господ е бдял за това зло, и вече го е докарал върху нас.” Като не се извършва веднага присъдата поради извършените грехове, сърцата на човеците закоравяват и те продължават да грешат (Еклис. 8:11). Обаче никой не бива да мисли, че Бог не вижда или забравя. Неговата отплата ще постигне грешника, който я заслужава, и то сигурно и без смекчение и забрава. Бог ще бди за греховете, и когато намери за добре, ще изпрати над ония, които ги вършат, определеното наказание.

Дан. 9:15 - „И сега, Господи Боже наш, Който си извел людете Си из Египетската земя с мощна ръка, и си спечелил за Себе Си име каквото имаш днес, съгрешихме и вършихме нечестие. **16.** Господи, според всичката Твоя правда, моля се, нека гневът Ти и яростта Ти се отвърнат от Твоя град Ерусалим, светия Ти хълм; защото поради нашите грехове и поради беззаконията на бащите ни, Ерусалим, и Твоите

люде станахме за укор на всички, които са около нас. **17.** Сега, прочее, послушай Боже наш, молитвата на слугата Ти и молбите му, и заради Господа, осияй с лицето Си върху запусиялото Си светилище. **18.** Боже мой, приклони ухото Си и послушай; отвори очите Си и виж опустошенията ни, и града, който се нарича с Твоето име; защото ние не принасяме прошенията си пред Тебе поради нашата правда, но заради многото Твои щедрости. **19.** Господи, послушай; Господи, прости; Господи, дай внимание и действвай; да не закъснееш, заради Себе Си, Боже мой; защото с Твоето име се наричат града Ти и людете Ти.”

Пророкът моли Бога да послуша молитвата му за прослава на името Си. Той се позовава на обещанието за избавление от египетското робство и на голямата слава, която беше въздадена на Бога поради чудните дела, които Той някога бе извършил за народа Си. Всичко това би било напразно, ако сега Той ги изоставеше или допуснеше да погинат. Мойсей беше употребил същите доводи в молбите си за Израилевия народ. Не че Бог се оставяше да бъде подведен чрез честолюбиви подбуждения или човешки похвали, но когато Неговия народ цени високо честта на името Му, когато той доказва любовта си към Него чрез това, че проси нещо не за своя личен интерес, а за Негова прослава, за да не бъде Неговото име похулено и поругано от езичниците - това е приятно на Бога. След това Данаил се застъпва за града Ерусалим, носещ Божието име, и за святата планина, която Той тъй много обича, и моли Господ да отложи гнева Си по милост. Най-после той се застъпва и за светилището, Божието обиталище на тази земя, и моли да бъде сложен край на запустението му, и то отново да бъде възстановено.

Дан. 9:20 - „И докато още говорех и се молех, и изповядвах своя грях и греха на людете си Израила, и принасях молбата си пред Господа моя Бог за светия хълм на моя Бог, **21.** дори още като говорех в молитвата, мъжът Гавраил, когото бях видял

във видението по-напред, като летеше бързо се приближи до мене около часа на вечерната жертва.”

Тук ни е даден резултатът от Данаиловата молитва. Тя бива веднага прекъсната от един небесен пратеник. Мъжът Гавраил, както и по-рано, се явява в образа на човек, когото Данаил беше видял в предишното видение, и го докосва. На ангела му бе заповядано да обясни на Данаил видението: „И когато аз, Данаил, видях видението, поисках да го разбера. И ето, застана пред мене нещо като човешки образ: и чух човешки глас, който извика изсред бреговете на Улай и рече: Гавраиле, направи този човек да разбере видението.” (Дан. 8:15,16).

Към края на обяснението Данаил казва, че нямало никой, който да го изтълкува, от което се вижда, че в края на осмата глава Гавраил още не беше завършил до край своята мисия. В цялата Библия няма друг текст, който да говори за изпълнението на тази поръчка, освен това обяснение в деветата глава. Сведенията, които Гавраил дава на Данаил в деветата глава, допълват, както ще видим в следващите стихове, точно онова, което беше останало неясно от осмата глава. Тези констатации доказват, без съмнение, връзката между осмата и деветата глава; и това предположение се подкрепя още повече, когато разгледаме по-подробно обясненията на ангела.

Дан. 9:22 - „И вразуми ме като говори с мене, казвайки: Данаиле, сега излязох да те направя способен да разбереш. **23.** Когато ти почна да се молиш, заповедта излезе; и аз дойдох да ти кажа това, защото си възлюбен; затова размисли за работата и разбери видението.”

Ние ще трябва да обърнем вниманието си на още един израз: „**Защото ти си мъж възлюбен.**” Ангелът донесе това изявление направо от трона на Всевишния. То беше израз на одобрението и на чувствата, които там питаеха към

Данаил. Размислете само: небесни същества, най-висшите във Всемира - Отец, Синът, Св. Дух, и светите ангели-засвидетелстват на един смъртен човек на земята такава почит и внимание, че един ангел бива натоварен да му каже: „Ти си мъж възлюбен!“ Това е един от най-високите върхове на славата, която един смъртен може да достигне. Авраам също бе въздигнат до такава висота, като бе наречен „приятел Божий“ (Яков 2:23); а и Енох също достигна до този връх, когато получи свидетелството, че „ходеше по Бога“ (Бит. 5:22).

Можем ли и ние да достигнем до такава почит? Бог не гледа на лице; Той гледа на характера. Ако бихме могли да си усвоим добродетелите и благочестието на тези славни мъже, то и ние бихме могли да достигнем до същата степен на Божията любов към нас.

В Откр. 3:20 е употребен един фигуративен израз относно последната църква, което показва интимната връзка между нея и Бога: „Ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене.“ Да се вечеря с Господа - това предполага известна степен на приятелство, което е равносилно с израза „възлюбен“, и означава същото като да си „приятел Божий“, т.е. да си Му приятен. Колко желателно е това отношение с Бога! Но греховете на нашето естество ни отделят от такова уединение с Бога. Нека молим за милост, да можем да надвием тези грехове! Да можем още тука да бъдем участници в това единение с Господа, и в края да можем да застанем пред Неговото лице и да участваме във вечерята с Агнеца! Амин!

Дан. 9:24 - „Седемдесет седмици са определени за людете ти и за светия ти град за да се свърши престъплението, и да се довършат греховете, и за правене умилоствение за беззаконието, и да се въведе вечна правда, да се запечата видението и пророчеството, и да се помаже Пресвящото (светилището).”

При обяснението на видението, ангелът щеше да продължи от там, откъдето беше прекъснал, а именно от дадения период. И това става действително така. Като обръща вниманието на Данаил най-ясно и изразително върху по-предишното видение и го уверява, че е дошъл да му го обясни, той веднага започва от точката, която по-рано не беше засегнал, и казва: „Седемдесет седмици са определени за твоя народ и за светия твой град.”

Обаче как това встъпление показва една връзка с 2300 денонощия или хвърля светлина върху тях? Ние отговаряме: Този израз посочва, че думата „определени” тук означава „отрязани от” по-дългото пророчество. А тъй като не се споменава за никакъв друг период, от който седемдесетте седмици да могат да бъдат отрязани, то това трябва да бъдат, естествено, 2300-та денонощия от предишното видение. Ето как директна и естествена е тази връзка. Данаиловото внимание бива обърнато към 2300-та денонощия, чието значение той не беше разбрал, което, обаче, ангелът сега му обяснява, като казва че „седемдесет седмици са определени (отрязани) от 2300-та денонощия.”

Значи седемдесет седмици или 490 години трябваше да се извадят от 2300-та години и да се дадат на юдеите и на Ерусалим; събитията, обаче, които трябваше да се изпълнят през този период, могат да се обхванат накратко. Престъплението трябваше да бъде покрито, т.е. мярката на греховете на еврейския народ щеше да се препълни чрез това, че той щеше да отхвърли и разпне Христос. Трябваше да стане едно запечатване на греховете и заглаждане на беззаконията, което бе извършено чрез жертвената смърт на Христос на Голгота. Трябваше да се възстанови вечната правда - правдата, която нашият Господ Исус издейства за нас, т.е. за всекиго, който Го приема чрез вяра. Виденията и пророчествата трябваше да бъдат запечатани, или по-право да бъдат запазени. Чрез събитията, които трябваше да станат през седемдесетте седмици, трябваше да бъде проверено пророчеството. От тях

зависеше приложението на цялото видение. По такъв начин седемдесетте седмици са ключът на цялото видение. „И да се помаже Пресветото” - (Светая Светих, пресвятото място в Небесното светилище). При разглеждането на светилището в Дан. 8:14, ние видяхме, че трябваше да дойде едно време, когато Небесното светилище щеше да заеме мястото на земното, и свещеническата служба щеше да бъде преместена от земното светилище в Небесното. Преди да започнеш службата в светилището, свещените съдове се помазваха (Изх. 40:9,10). Затова последното нещо, което щеше да стане след седемдесетте седмици, беше помазването на Небесното светилище и полагагане началото на службата в него. Така че този първи отрязък от 2300-та денонощия ни въвежда в началото на службата в първото отделение на Небесното светилище, докато целият период ни въвежда в началото на службата във второто отделение на Светая Светих на онова светилище. Затова ние считаме за решаващо доказателство, че деветата глава на Данаил е във връзка с осмата глава, или с други думи, че седемдесетте години са една част от 2300-та години (денонощия). Като разгледаме още няколко извлечения от тази точка от съчиненията на други авторитети, ние ще я считаме за разрешена.

„Големият принцип, който лежи в основата на тълкуването на 2300-та денонощия от Дан. 8:14 е, че седемдесетте седмици от Дан.9:24 са първите 490 години от 2300-та години от осмата глава.” (Adventshild, стр. 49).

„Ако не съществуваше връзка между седемдесетте седмици от Дан. 9 гл. и 2300-та денонощия от Дан. 8:14, то цялата система е разклатена; съществува ли, обаче, такава, както ние приемаме, системата си остава.” („Charmonie of prophetic Cronology”, стр. 33).

Ученият д-р Хейлс казва в един коментар върху седемдесетте седмици: „Това хронологическо пророчество беше, очевидно, предназначено да разясни предишното видение, особено хронологичната част за 2300-та денонощия.” („Хронология”, том 2, стр. 517).

Дан. 9:25 - „Знай, прочее, и разбери, че от излизането на заповедта да се съгради изново Ерусалим до Княза Месия, ще бъдат седем седмици; и за шестдесет и две седмици, ще се съгради изново, с улици и окоп, макар в усилни времена.”

(Това беше по време на борбата, която се водеше на еврейската територия между северния цар на селевките - Сирия и Мала Азия и южния цар на аптоломеите - Египет.)

Дан. 9:26. „И подир шестдесет и две седмици Месия ще бъде посечен (но не заради Себе Си); и людете на княза, който ще дойде, ще погубят града и светилището; и краят му ще го постигне с потоп, и до края на войната ще има определени опустошения. **27.** И Той ще потвърди завета с мнозина за една седмица, а в половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът; и един, който запусвява, ще дойде яздещ на крилото на мерзостите; и гняв ще се излее върху запусителя до определеното време.”

Сега ангелът излага събитията, които щяха да станат в началото на седемдесетте седмици. Те трябваше да започнат от времето, когато излезе заповедта за възстановяването на Ерусалим. И дадено е не само събитието, което означава началото на този период, но и ония, които щяха да станат в края на периода.

Най-напред ще намерим, че в началото на периода излизаше заповедта за възстановяването на Ерусалим. За това дело на възстановяване са определени седем седмици (49 години). След като сме дошли до този първи отрязък - седем седмици от началната точка,- ние трябва да намерим, че Ерусалим във външната си част бива наново възстановен, и възстановяването на улиците и зидовете му бива завършено. От тази точка трябва да се отмерят шестдесет и две седмици, и при изтичането им, значи след шестдесет и девет седмици, броени от началната точка, ние виждаме Христовото идване на този свят. Една седмица остава още до края на

седемдесетте седмици. По средата на тази седмица Христос бива умъртвен, и жертвата, и приношението престават (Мат. 27:50,51). И, когато изтече последната седмица от периода, през който юдеите са още Божий народ, ние можем с право да очакваме, че продължението на Божието дело и Неговото благословение преминават върху друг народ - езичниците.

Сега трябва да потърсим началната точка, която да се съгласува с времето, в което са станали всички тези събития. Заповедта относно Ерусалим включваше в себе си нещо повече от едно ново съграждане. Тя обхващаше едно пълно възстановяване, т.е. въвеждането наново на всички граждански, политически и съдебни форми и закони.

Кога бе издадена такава заповед? По времето, когато тези откровения бяха дадени на Данаил, Ерусалим лежеше в пълно запустение, и беше седемдесет години в това състояние. Затова обещаното възстановяване трябваше да бъде едно възстановяване от това запустение, и затова то лежеше в бъдещето. Сега ние питаме: Кога и как бе Ерусалим отново съграден след седемдесетгодишния плен на евреите?

Има само четири факта, които се отнасят до едно изпълнение на заповедта за съграждането и възстановяването на Ерусалим. Те са: 1. Едиктът на Кир за съграждането на Божия дом, в 536 г. пр. Хр. (Ездра 1:1-4). 2. Едиктът на Дарий Хистасп за продължението на делото, което беше спряно, издаден в 519 г. пр. Хр. (Ездра 6:1-12). 3. Едиктът на Артаксеркс до Ездра, в 457 г. пр. Хр. (Ездра 7 глава). 4. Поръчката на Неемия от Артаксеркс в двадесетата година на неговото царуване, 444 г. пр. Хр. (Неемия 2 глава).

Споменатите седемдесет седмици са годишни седмици. Обяснението на пророческите периоди се основава на така наречения „принцип за годишните дни“; това ще рече, че всеки ден се взема за една година, както Свещеното писание има за правило да представя символичните периоди (Езекиил 4:6; Числа 14:34). Че времето от виденията от осмата и деветата глава на Данаил е символично, се вижда ясно от

характера и целта на пророчеството.

Смятат ли се тези седемдесетгодишни седмици, значи 490 години, от първите два от тези едикти, те далеч не достигат до началото на християнската епоха; освен това, тези едикти се отнасяха главно за съграждането на храма и за възстановяването на техните държавни и граждански права, което също е включено в израза „да се възстанови наново и да се съгради”, както гласи буквално оригиналният текст.

В 457 г. пр. Хр., персийският цар Артаксеркс Лонгиман даде на Ездра позволение да отиде в Ерусалим с всички, които биха пожелали да отидат с него. В този едикт му се отпущаше една неограничена парична сума за украсата на Божия дом, за покупка на жертви за храмовата служба, и за всичко каквото той намери за добро. На него му беше дадено право да издава заповеди, да назначава чиновници и съдии, и да налага всякакви наказания, включително и смъртни. С други думи, на Ездра беше дадена власт да възстанови еврейската държава в светско и църковно отношение, съобразно Божиите закони и древните обичаи на народа. Провидението е намерило за добре да запази за следващите поколения този едикт, и един точен препис от него намираме в седмата глава от книгата на Ездра. В оригиналният текст, този едикт е написан не на еврейски език, както останалото съдържание на книгата Ездра, но на халдейски, който тогава се е употребявал във Вавилон; затова ние имаме на разположение оригиналният словестен текст на документа, който упълномощаваше Ездра да възстанови и съгради Ерусалим. Тринадесет години по-късно, в двадесетата година от царуването на Артаксеркс, 444 г. пр. Хр., Неемия поиска позволение да отиде в Ерусалим, и получи такова разрешение (Неемия 2 глава). Царят го запитва колко време ще трае пътуването му и кога мислеше да се върне. Неемия получи писма от Артаксеркс до областните началници да го придружат, докато стигне до Юдея, и една заповед до Асаф, пазителят на царските гори, да му даде дървета за греди за портите на палата и др. Когато дойде в

Ерусалим, той видя, че началниците, свещениците, съдиите и народът се бяха вече заели с възстановяването на града (Неемия 2:12-16). Те действаша, естествено, съобразно едикта, който беше даден на Ездра преди тринадесет години. Неемия извърши делото, за което беше дошъл, в петдесет и два дни (Неемия 6:15).

На Неемия не бе дадена никаква по-голяма власт от онази, която Ездра беше получил чрез едикта. А едиктът на Ездра, изработен по законната форма и стил, му даваше много по-големи права.

От молитвата на Ездра, описана в неговата книга, (глава 9:9), се вижда, че той се считаше за напълно упълномощен да съгради отново града и стените му. А това, че той е разбирал условията, при които пророчествата за неговия народ щяха да се изпълнят, се вижда ясно от последните думи на неговата молитва.

Ако започнем нашето изчисление от времето, в което Ездра получи своя едикт, в такъв случай трябва да пресметнем от 457 г. пр. Хр., четиридесет и девет години, които бяха определени за възстановяването на града и стените му. За това Придо (точка 1, стр. 322) казва следното: „В петнадесетата година на Дарий се свършиха първите седем седмици от пророчеството на Данаил. Тогава се завърши възстановяването на църква и държава в Ерусалим и Юдея. Това стана с последното възобновително дело, описано в книгата на Неемия - точно 49 години, откакто Ездра започна градежа в седмата година от царуването на Артаксеркс Лонгиман. Това беше в 408 г. пр. Хр.

Шестдесет и девет седмици седмици или 483 години, трябва да изминат до идването на Месия, (Вожда). Когато пресметнем тези години от 457 г. пр. Хр., те свършват в 27 г. сл. Хр. А какво се случи тогава? Лука ни осведомява по това, както следва: „И когато се кръстиха всичките люде, като се кръсти и Исус, и се молеше, отвори се небето. И Светият Дух

слезе върху Него в телесен образ като гълъб, който казваше: Ти Си Моят възлюбен Син; в Тебе е Моето благоволение.” (Лука 3:21,22). След това Исус „отиде в Галилея, и проповядвайки благовестието за царството Божие, казваше: „Времето се изпълни.” (Марко 1:14,15). Това време, за което се споменава тук, трябваше да бъде един особен, определен и предсказан период. Обаче не може да се намери никакъв друг пророчески период, завършващ по онова време, освен този от 69 седмици от Данаиловото пророчество, които трябваше да се простират до времето на Месия. И сега Месия беше дошъл и Той възвести края на този период, който трябваше да бъде отбелязан чрез Неговото явление.

Забележка: Лука казва: „Исус беше на около тридесет години.”; това беше по времето на Неговото кръщение (Лука 3:23), и почти в същото време, когато започна да проповядва Евангелието. А как можеше Неговата служба да започне в 27 г. сл. Хр., и Той пак да е на тази възраст, която споменава Лука? Отговорът на този въпрос трябва да се търси във факта, че Христос беше роден в третата или четвъртата година преди започването на Християнското летоброене, т.е. три или четири години преди първата година сл. Хр.

Спасителят трябваше да утвърди завета Си с мнозина в продължение на една седмица. Това трябваше да бъде последната от седемдесетте седмици, или последните седем години от 490-те. В средата на тази седмица, според пророчеството, трябваше да престане жертвата и приношението (Дан. 9:27). Тези еврейски закони, които сочеха на Христовата смърт, можеха да престанат само с разпятието, и те наистина престанаха тогава, макар и тяхното външно изпълнение да бе спазено до разрушението на Ерусалим (70 г. сл. Хр.). След 62 седмици, според пророчеството, Христос трябваше да бъде посечен, и жертвата и приносът да бъдат преустановени.

От голяма важност е да се установи, в коя година е станало разпятието на Христос. Докато нашият Спасител пропо-

вядваше Евангелието на този свят, са изминали четири Пасхи, според докладите на апостол Йоан. Тези сведения се намират в Йоан 2:13, 5:1; 6:4; 13:1. На последния Пасхален празник бе разпънат нашия Изкупител. Посредством установените факти, ние ще се опитаме да определим годината на Христовото разпятие. Тъй като Той започна Своята проповедническа служба през есента на 27 г. сл. Хр., първата Му Пасха трябваше да бъде през пролетта на 28 г. сл. Хр.; втората – в 29 г. сл. Хр., третата - в 30 г. сл. Хр., и четвъртата (или последната) - в 31 г. сл. Хр. Според това Той е вършил три години и половина публична работа; и това напълно се съгласува с пророчеството, че Той трябваше да бъде посечен в средата на седемдесетата седмица. Тъй като „годишната седмица” в която Той трябваше да започне делото Си, започваше в 27 г. сл. Хр., то средата на последната седмица, когато Неговата служба завършваше, три години и половина по-късно, трябваше да се падне през пролетта на 31 г. сл. Хр., когато и разпятието бе действително извършено. Във връзка с това Хейлс цитира следното: „Исторически се доказва, че всичкото това време, през което нашият Изкупител поучаваше и вършеше чудеса, обхващаше три години и половина, което е половината от една годишна седмица.”

Съвпадна ли седмата година от царуването на Артаксеркс с 457 г. пр. Хр? Библията ни дава датите за една пълна хронологична система, която се простира от сътворението на света до раждането на Кир, и която поради това, може да се счита за едно верно изчисление. От този период надолу ние имаме неоспорим канон (летоброене) на Птоломей и безспорно правилното летоброене на Набонасар, с които са си служили дори до началото на нашето време. От точката, където свършва библейската хронология, започва това точно и неоспоримо летоброене. И така цялото това летоброене е изчислено като непогрешно и правилно. Значи определянето на големия пророчески период от 70 седмици се основава на този канон на Птоломей. Същият показва, че седмата

година от царуването на Артаксеркс е била 457 г. пр. Хр. И правилността на това показание се доказва неопровержимо с повече от двадесет точно предсказани от него затъмнения, които, според докладите и съгласуващите се астрономически затъмнения са станали по онова време. Така тази точка не може да се отместа от годината 457 г. пр. Хр.

От гореспоменатите факти се вижда, че изчислението на седемдесетте седмици, започващо от времето, когато Ездра получи едикта (седмата година от царуването на Артаксеркс, 457 г. пр. Хр.), е в пълно съгласие с всичко минало. Важните и определени неща, които се случиха при изявяването на Месия при кръщението Му, началото на Неговата публична работа, разпятието, отхвърлянето на евреите и проповядването на Евангелието на езичниците, както и възвестяването на Новия завет - всички съвпадат точно с определеното време; и тези събития, подобно на блестящ кръг от светли лъчи, обкръжават пророчеството и го запечатват като истинско. С отхвърлянето и разпятието на Христос, и убиването на дякон Стефан през 34г. сл. Хр. от евреите, изтече благодатното време на еврейската нация от 490 години. Еврейският народ, подпечата своето отхвърляне на Божието дълготърпение, и с това изпълни чашата на беззаконието си (Деян. 7:54-60).

„Господ отложи отхвърлянето им с още 36 години (до 70 г. сл. Хр.), защото много евреи нямаха и понятие за делото и живота на Христос. Децата нямаха случай да приемат светлината, която техните родители презряха. Той желаше да им се даде случай да видят изпълнението на пророчествата не само за раждането и живота на Христос, но също и за Неговата смърт, и възкресението Му. През 70-та година римляните изпълниха пророчеството от 70 седмици или 490 години определени за евреите. Те разрушиха Ерусалимския храм и тогава настъпи краят на еврейската държава” (Елена Вайт).

С това се установява, че едиктът даден на Ездра от седмата година на Артаксеркс, в 457 г. пр. Хр., е началната точка, от която трябва да се пресметнат седемдесетте седмици,

и според пророчеството, този едикт беше заповедта за възстановяването на Ерусалим. Двама предишни указа бяха само въведение и подготовка за този, и всъщност бяха считани от Ездра като част от неговия едикт, така че и трите бяха като едно цяло. Това се потвърждава в Ездра 6:14, където се казва: „И свършиха и съградиха според заповедта на Израилевия Бог и според заповедта на Кир и Дарий, и Артаксеркс - персийският цар.”

И така, ние свършихме с установяването на седемдесетте седмици; обаче ни остава да изтълкуваме още един по-дълъг период, и други важни събития по-нататък. Седемдесетте седмици бяха само първите 490 години от 2300-та години. Като извадим 490 години от 2300, остават 1810. Както вече видяхме, 490-те години завършваха през есента на 34 г. сл. Хр. Когато към тях прибавим останалите 1810 години, ние стигаме до крайната точка на целия период. И така, към есента на 34 г. сл. Хр., прибавяме 1810 години и стигаме в есента на 1844 г. сл. Хр. По такъв начин, след като установихме правилно началото и изтичането на седемдесетте седмици, ние бързо и сигурно намираме точката, в която изтичаха 2300-та години.

По тази точка д-р Хейлс забелязва: „Няма друго число в Библията, чиято верност да би могла да се установи по-добре, отколкото числото на 2300-та денонощия. То се намира във всички печатни еврейски писания, във всички преписи от Кеникот, в сравненията на дъо Роси и във всички по-стари преводи.”

Важното обяснение, което ангелът даде на Данаил: „До 2300 денонощия; тогава светилището ще се очисти”, е вече разтълкувано. Ние видяхме, че светилището на Новия завет е Божията скиния в небето, една неръкотворна постройка, мястото, където между великия Бог и Неговия Син Исус Христос, се извършва съвет за мир, спасителното дело за покаяните се човеци (Захария 6:13; Псалом 85:10).

Ние видяхме, че очистването на светилището се състои в отнемането на греховете от него, и че това е последното дело

на първосвещеническата служба, която се извършва там; че делото на изкуплението се ограничава вече само в Небесното светилище; и че когато светилището бъде очистено, делото ще бъде привършено и спасителният план завършен. Милостта не ще ходатайства повече, и големият глас от Небесния храм, от престола, ще извика: „Свърши се!“ (Откр. 16:17). И тогава всички праведни ще наследят вечен живот, а всички безбожни ще бъдат осъдени на вечна смърт. От онова време нататък никоя съдба не ще може да бъде променена, никоя награда не ще може да бъде отнета, и никоя печална участ не ще може да бъде вече изменена.

Ние видяхме още, че големият период, който трябваше да отбележи началото на това последно дело в Небесното светилище, е изтекъл във времето на нашето поколение-2300-та денонощия изтекоха в 1844 г. И от това време насам, продължава да се извършва последното дело за спасението на хората. То включва в себе си изследването на характера на всеки един; и се състои в опрощаването на греховете на ония, които са се оказали достойни за такава милост, и определя, кои от мъртвите ще бъдат възкресени и кои от живите ще бъдат преобразени, когато дойде Господ; а най-накрая и това, кои от двете групи, от мъртвите и от живите, ще останат, за да участват в ужасните сцени на втората смърт. Всеки може да разсъди, че такова решение може да бъде взето само преди идването на Господа. Съдбата на всеки човек ще трябва да се определи според делата му през земния живот, и всеки ще бъде възнаграден според тези дела (2 Коринт. 5:10; Откр. 22:12). В „Книгата на възпоменанията“, която се води от небесни същества, са отбелязани делата на всеки човек (Откр. 20:12), и при завършването на делото в светилището, тези доклади се изследват, и се взема едно решение според онова, което те заслужават (Дан. 7:9,10). И изглежда най-естествено да се приеме, че се започва с делата на първите членове на нашата човешка раса; че най-напред биват изследвани техните случаи, и че всеки случай бива разрешен по отделно. Така се постъпва с всички мъртви, поколение

след поколение, хронологически, следвайки течението на времето, докато се стигне до последния род - поколението на живите, с чиито случаи ще завърши великото изкупително дело. Колко време ще продължи то, докато бъдат разрешени всички случаи на мъртвите, кога това дело ще премине към случаите на живите - това ние не знаем. Както вече по-рано споменахме, това дело се извършва вече от 1844 г., но това дело не ще трае дълго; дадено ни е едно кратко благодатно време, за да може всеки да се определи на чия страна иска да застане - на страната на Бога или на противника Му - сатана. Ап. Йоан, в чудесните си видения на небесните сцени, наблюдава милиони участници и помощници, които бяха заети с нашия Господ в Неговото свещенослужителство (Откр. 5 гл.). И така това дело продължава. То не спира, не закъснява, и скоро ще бъде окончателно привършено.

И сега ние стоим тук - очаквайки всеки момент последната, най-голямата и най-важната криза в историята на човечеството; великият изкупителен план е почти привършен; ценните години на благодатното време са почти в края си; Господ е пред идването Си, за да вземе ония, които са готови и Го очакват, и да ги отдели от ония, които са равнодушни и невярващи (Йоан 5:28,29). А светът - о, какво да кажем за него? Той е заслепен в заблуди, забъркан в грижи и сделки, обезумял от буйни удоволствия и парализиран от пороци и престъпления! Наистина, днешният свят няма нито момент за губене, за да чуе сериозната истина, и не бива да пропуска нито една мисъл, която засяга неговия вечен интерес! Божиите чада от своя страна, предвид близко - предстоящата им вечност, трябва да избягват най-грижливо и съвестно гибелта и съблазните на света, и да се подготвят, за да могат да устоят на Изследователния съд, когато техните случаи бъдат представени на разглеждане пред Великия Небесен съд. Ние препоръчваме на всеки изследовател на пророчествата да изучи внимателно въпроса за светилището. В светилището се вижда ковчегът на Божия завет, който съдържа Неговия

свят закон и ни приканва към послушание спрямо това велико мерило на всеки морал. Откриването на този небесен храм или започването на службата във второто негово отделение, отбелязва началото на периода, през който се разнася гласът на тръбата на седмия ангел - „И като затръби седмият ангел, станаха силни гласове на небесата, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос; „И Той ще царува до вечни векове”; „Народите се разгневиха; но дойде Твоят гняв и времето да се съдят мъртвите, и да дадеш наградата на слугите Си пророците, и на светиите, и на ония, които се боят от Твоето име, малки и големи, и да погубиш губителите на земята. И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчегът на Божия завет; и настанаха светкавици и гласове, гръмове и тръс, и голям град.” (Откр. 11:15, 18,19). Делото, което се извършва чрез това, е основата на третата ангелска вест (Откр. 14:6,7) - последната милостива вест, отправена до един погинал свят.

След като пророкът е описал големите събития, свързани с мисията на нашия Господ на тази земя, в последната част на Дан. 9:27, той говори за разрушението на Ерусалим от римляните, което щеше да стане наскоро тогава, а най-накрая и за пропадането на самата римска сила.

Че изразът „И да се помаже Пресветият” (в други библейски преводи „светите места” или „Светая Светих”), както е писано в Дан. 9:24, се отнася за помазването на Небесното светилище преди започването на свещеническата служба на Христос в него, а не за едно помазване на самия Спасител, се вижда ясно. Думата „Пресвято” преведена от двете еврейски думи „кодеш, кодашим” - „свето от светото”, е, според Гезения, един израз, който се употребява за най-святото място в светилището, и който в никой случай не може да се отнася за една личност, освен, ако този случай прави едно изключение от общото правило.

В „Adventisheld” N 1, стр. 75, се казва: „И последното събитие в седемдесетте седмици, както в стих 24 се казва,

беше помазването на „Пресветото” (или „Светая Светих”), не обаче на онова, което беше на земята и направено от човешки ръце, а на истинската скиния, в която ходатайства за нас Исус Христос, нашият Първосвещеник. В истинската скиния на небето, Христос върши това, което Мойсей и Аарон, вършеха в земното светилище. (Виж Евреи, глава 6, 7, 8,9; Изход 30:22-30; Левит 8:10-15).

Д-р Барнес в забележките си върху това място, - и особено за тази дума „Пресвято”, казва следното: „Тази дума означава всъщност „Свято от свялото” или „Пресвято”. Тя често се прилага за вътрешното отделение на светилището или за онази част от скинията и храма, която съдържаше ковчегата на завета, двете каменни плочи и др. Тя не означава само вътрешната част на светилището или храма, но може да се приложи и за цялата постройка.”

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПОСЛЕДНОТО ВИДЕНИЕ НА ДАНАИЛ

В тази глава частично се повтаря девета глава.

Данаил 10:1 - „В третата година на персийският цар Кир, едно нещо се откри на Данаил, който се нарече Валтасар; това нещо бе истинно, и означаваше големи бедствия; и той разбра и проумя видението.”

Този стих ни довежда до последното видение, за което ни докладва пророк Данаил, и дадените ни в него обяснения преминават през 11 и 12 глава до края на Данаиловата книга. Третата година от царуването на Кир се падаше в 534 г. пр. Хр. Следователно бяха изтекли 6 години от Данаиловото видение за четирите звяра, в първата година от царуването на Валтасар, 540 г. пр. Хр.; четири години от видението за овена, козела и малкия рог и за 2300-та денонощия от осмата

глава, в третата година от царуването на Валтасар, 538 г. пр. Хр.; и четири години, откакто на Данаил бе дадено видението относно 70 седмици, в първата година на Дарий, 538 г. пр. Хр., както се казва в девета глава. При разрушаването на Вавилонското царство от мидийците и персите, в 538 г. пр. Хр., Кир, от учтивост, позволи на чичо си Дарий да заеме престола. И Дарий го запази до смъртта си, която го сполетя около две години по-късно. Пак около това време умря и Камбиз, цар на Персия и баща на Кир, така че Кир, в 536 г. пр. Хр., остана единствен владетел на второто всемирно царство от пророчеството. Тъй като тази година се смяташе за неговата първа година, то третата година, в която Данаил имаше видението, се падаше в 534 г. пр. Хр. Приема се, че Данаил е умрял наскоро след това, по което време той, според Придо, е бил на не по-малко от 91 години.

Дан. 10:2 - „В онова време аз, Данаил, жалеех цели три седмици; **3.** вкусен хляб не ядах, месо и вино не влизаше в устата ми, и нито веднъж не помазах себе си, докато не се навършиха цели три седмици.”

Защо се смири този остарял Божий служител, измъчвайки тялото си? Очевидно затова, за да може по-добре да разбере какво Бог възнамеряваше да направи с църквата Си в бъдещите времена; тъй като Божественият пратеник, който трябваше да го осветли, казва: „От първия ден, в който ти приклони сърцето си, за да разбираш и да смириш себе си пред своя Бог, думите ти се послушаха, и аз дойдох поради думите ти.” (Дан.10:12). Значи и тогава все още имаше нещо, което Данаил не разбираше, което, обаче, той усърдно искаше да му бъде обяснено. Какво беше това? Несъмнено една част от споменатите от него видения, а именно видението в деветата глава, а чрез него и онова от осмата глава, на която деветата е само едно допълнително разяснение. И в резултат на неговите молби, сега му се дава едно по-точно обяснение

относно събитията в неговите по-предишни видения. Приема се, че тази скръб на пророка е била свързана с пост. Не пълно въздържание от всяка храна, а употреба на най-прости и обикновени храни. Колко дълго трябва да е продължил с тези лишения, докато молитвата му е била послушана, ние не знаем; обаче, фактът, че той е издържал пълни три седмици в пост, ни кара да допускаме, че той е считал молбите си за основателни; а в такъв случай, той беше мъжът, който спираше само тогава, когато те биваха удовлетворени.

Дан. 10:4 - „И на двадесет и четвъртия ден от първия месец, като бях при брега на голямата река, която е Тигър, **5.** като повдигнах очите си видях, и ето един човек облечен в ленени дрехи, чийто кръст бе препасан с чисто уфазко злато. **6.** Тялото му бе като хрисолит, лицето му като изгледа на светкавица, очите му като огнени светила, мишците и нозете му бяха наглед като лъскава мед, и гласът на думите му като глас на много народ. **7.** Само аз Данаил видях видението; а мъжете, които бяха с мене, не видяха видението; но голям трепет ги нападна, та побегнаха да се скрият. **8.** И тъй, аз останах сам да видя това голямо видение, от което не остана сила в мене, защото енергията ми се обърна в тлеене, та останах безсилен. **9.** Чух, обаче, гласа на думите му; и като слушах гласа на думите му, аз паднах на лицето си в несвяст, с лицето си към земята.”

При този случай на Данаил се яви една особено величествена личност. Нейното описание е почти подобно на онова, което е дадено за Христос в Откр. 1:14-16, и влиянието, което се излъчваше от нея, беше приблизително същото, което ап. Павел и придружаващите го изпитаха, когато Господ им се яви по пътя за Дамаск (Деян. 9:1-7). Ето защо това трябва да е някой ангел от най-висш ранг. И това не беше друг освен Гавраил. В Дан. 8:16, Гавраил е представен с името си. Неговият тогавашен разговор с Данаил имаше точно същото въздействие върху пророка, както това, описано в

предстоящото видение. Тогава на Гавраил бе заповядано да обясни на Данаил видението, и той сам обеща да го направи да разбере онова, което щеше да стане в края на времето на последния Божий гняв. След като даде на Данаил толкова обяснения, колкото той беше в състояние да изслуша, ангелът по-късно отново разтълкува на пророка друга една точка от видението (Дан. 9:20-27). Все пак от десетата глава се вижда, че в предсказанието имаше няколко точки, които не бяха обяснени на Данаил, и затова ние го виждаме да пости и да се моли, за да му се даде светлина отгоре.

Дан. 10:10 - „И ето, ръка се допря до мене, която ме тури разклатен на коленете ми и на дланите на ръцете ми. **11.** И рече ми: Данаиле, мъжо възлюбени, разбери думите, които ти говоря, и стой прав, защото при тебе съм изпратен сега. И когато ми говореше тези думи, аз се изправих разтреперан. **12.** Тогава ми рече: Не бой се, Данаиле; защото от първия ден, откакто ти приклони сърцето си да разбираш и да смириш сърцето си пред своя Бог, думите ти се послушаха, и аз дойдох поради думите ти.”

Данаил, който при приближаването на величествената поява на Гавраил беше паднал изнемощял, бе докоснат от ръката му, и му бе дадено уверение, че той нямаше нужда да се бои от неговото присъствие. Ангелът се обръща към Данаил с думите: „Данаиле, мъжо възлюбени!” - Завидно обръщение! Един член от човешкото семейство, от същата плът като нас, е обичан не само според общото понятие за любовта, с която Бог обича целия свят, а лично и тъй ясно изразено! Затова пророкът можеше наистина да се успокои, и след такова обръщение можеше спокойно да остане в присъствието на Гавраил.

Върху стих 12 Бакстер прави следната характерна забележка: „Данаил беше сега - както епископ Нютон се изразява, в напреднала възраст; защото третата година от царуването на Кир беше седемдесет и третата година от Данаиловото

пленничество; а тъй като той беше юноша, когато беше отведен в плен, не може да се допусне, че той е бил сега на по-малко от 90 години. Колкото и остарял да беше, той жадуваше от сърце да разбере откровенията, които му бяха порано дадени, и за тази цел той се моли и пости три седмици. Неговото постене и молене оказа желаното действие, понеже бе изпратен един ангел да му разкрие тези тайни. Така и всеки, който желае да расте в Божественото познание, трябва да следва примера на Данаил и да привиква да упражнява въздържание и благочестие.”

Дан. 10:13 - „Обаче князът на Персийското царство ми противоречеше двадесет и един дни; но, ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; аз, прочее, останах непотребен вече там при персийските царе.”

Колко често биват послушани молитвите на Божия народ, макар че техният отговор не винаги се забелязва веднага! Точно така беше и при случая на Данаил. Ангелът му каза, че неговите молитви са били чути още от първия ден, в който той предаде сърцето си, за да разбере видението. Въпреки това Данаил продължаваше да пости цели три седмици, без обаче да знае, че молитвата му беше послушана. Но защо беше това бавене? - Защото един цар на Персия противостоеше на ангела. Отговорът на Данаиловата молитва беше свързан с една постъпка на персийския цар. Той трябваше да бъде заставен да извърши тази постъпка. Без съмнение, това се отнасяше за делото, което той вече беше започнал и трябваше да завърши, отнасящо се за храма в Ерусалим и за юдеите. Неговият декрет беше първият от другите декрети, които бяха издадени за съграждането и възстановяването на храма, и най-после завършиха с прочутата заповед за възстановяването и съграждането на Ерусалим, която трябваше да отбележи началото – 490г. от големия пророчески период от 2300 денонощия. И ангел Гавраил беше изпратен да повлияе на царя, за да напредне делото, в съгласие с Божествената воля.

О, колко малко схващаме ние от онова, което става в невидимия свят по отношение на човешките работи! Тук, очевидно, се повдига завесата за момент, и на нас ни се дава възможност да хвърлим поглед върху нещата, които се извършват зад нея. Данаил се моли. Творецът на Всемира го слуша. Гавраил получава заповед да съобщи на пророка, че молитвата му е чута. Обаче персийският цар трябва да действа, преди молитвата да бъде изпълнена, и затова ангелът бърза към този владетел. Без съмнение, и сатана изпраща вестители, за да спъват старанията на ангела. В царския палат се срещат двете противни сили. Всички подбуди от себелюбиви интереси, които сатана може да предложи, той, несъмнено, нашепва на царя за своя изгода, за да го накара да попречи за изпълнението на Божията воля; в същото време и Гавраил упражнява своето влияние в обратен смисъл. Царят се бори между две противни сили. Той се колебае и отлага решението. Дните отлитат един след друг. Данаил продължава да се моли. Царят все още противостои на влиянието на ангела; три седмици изтичат, и ето, един по-могъщ от Гавраил - Михаил (Исус Христос) заема мястото му в палата, а Гавраил се явява на Данаил, за да го осведоми за развитието на събитията. „Още от начало”, казва той, „твоята молитва бе послушана”, обаче през време на трите седмици, които ти прекара в молитва и пост, персийският цар противостоеше на моето влияние и забави идването ми.

Така подежда молитвата на Данаил. А от неговото време Бог не е поставил между Себе Си и Своя народ никаква преграда. На Неговите чада и днес е позволено да отправят такива искрени и успешни молитви към Бога, да се борят с Него, както Яков, и да устояват докрай.

Кой беше Михаил, който дойде да подкрепи Гавраил? Това име означава „Този, Който е като Бога”, и Свещеното Писание показва ясно, че Христос е Оня, Който носи това име. В Юдовото послание, в стих 9, се казва, че Михаил е Архангел. Архангел значи глава или началник на ангелите; а Гавраил в

нашият текст го нарича - „Един от главните князе”. Ап. Павел в 1 Солунци 4:16 казва, че когато Господ слезе от небето, за да събуди мъртвите в Христос, ще се чуе гласът на Архангела. Чий глас ще се чуе, когато мъртвите бъдат възкресени?- Гласът на Сина Божий! (Йоан 5:25, 28,29). Съпоставим ли тези два текста от Писанието, от тях се вижда: 1.Че мъртвите ще бъдат извикани от гробовете чрез гласа на Божия Син; 2. Че гласът, който ще се чуе тогава, е гласът на Архангел Михаил, от което става ясно, че Архангелът е сам Божият Син;

В последния стих от десетата глава Христос е наречен „вашият Княз”, а в Дан. 12:1- „Великият Княз Михаил, Който се застъпва за твоя народ.” Всички тези изрази подхождат да се прилагат само за Христос, и за никого друго.

Дан. 10:14 - „И сега дойдох да те направя да разбереш какво има да стане с людете ти в последните дни; защото видението се отнася до далечни дни.”

Изразът „защото видението се отнася до далечни дни” засяга далечното бъдеще и включва в себе си дори събития, които ще изпитат Божият народ в последните дни; с това също се доказва ясно, че дните, дадени във видението, а именно 2300 денонощия, трябва да се считат не за буквални, а за пророчески дни, т. е. години. (Виж Дан. 9:25-27).

Дан. 10:15 - „И като ми говореше тия думи, насочих лицето си към земята и останах ням. **16.** И, ето, един подобен на човешки син, се допря до устните ми. Тогава отворих устата си та говорих, като рекох на онзи, който стоеше пред мене: Господарю мой, от видението болките ми се върнаха, и не остана сила в мене. **17.** Защото как може слугата на тоя мой господар да говори с тоя мой господар? Понеже веднага не остана никаква сила в мене, па и дишане не остана в мене.”

Една от най-ярко изразените характерни черти, които красяха Данаил, беше нежната грижа, която той питаеше за народа си. След като сега разбра ясно, че видението предсказваше дълги столетия на угнетения и скърби, той бе съкрушен от скръб до толкова, че силите му го напуснаха, дишането му замря, и той изгуби способността си да говори. Видението от стих 16 се отнася, без съмнение, за по-предишното видение от осмата глава.

Дан. 10:18 - „Тогава пак се допря до мене нещо като човешки образ и ме подкрепи. **19.** И рече: Не бой се, мъжо възлюбени; мир на тебе! крепи се! да! крепи се! И като ми говореше аз се подкрепих и рекох: Нека говори господарят ми, защото си ме подкрепил. **20.** Тогава каза: знаеш ли защо съм дошъл при тебе? А сега ще се върна да воювам против княза на Персия; и когато изляза, ето, князът на Гърция ще дойде. **21.** Все пак, обаче, ще ти известя значението на това, което е написано в истинското Писание; при все, че няма кой да ми помага против тия князе, освен вашия Княз Михаил.”

В края пророкът бива отново подкрепен, за да може да изслуша цялото съобщение, което ангелът има да му предаде. „А, когато изляза”, продължи Гавраил, „ето, началникът на Гърция ще дойде”. Или, с други думи, когато той отдръпне помощта си от онова царство и Божието провидение започне да действа за друго царство, царят на Гърция ще дойде и Персийското царство ще пропадне.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЕДНО БУКВАЛНО ПРОРОЧЕСТВО (В тази глава няма символи и образи.)

Данаил 11:1 - „А в първата година на мидянина Дарий, аз, Гавраил, стоях да го укрепя и уякча. **2.** И сега ще ти явя истината. Ето, още трима царе ще се издигнат в Персия; и четвъртият ще бъде много по-богат от всички тях; и когато се засили чрез богатството си, ще повдигне всичко против Гръцкото царство.”

Сега преминаваме към едно пророчество за бъдещи събития, които не са облечени в цифри и образи, както виденията от втора, седма и осма глави, а повечето са дадени на разбран език. Много от най-известните събития в световната история, от дните на Данаил до края на света, се споменават тук. „Това пророчество, - казва епископ Нютон, не без право може да се нарече коментар или обяснение на видението в осмата глава”, понеже то представя, колко ясна беше за пророка връзката между осмата глава и събитията, за които той съобщава в края на книгата си.

След като ангелът казва, че и в първата година на Дарий го е подкрепял и уякчавал, той обръща вниманието на Данаил върху бъдещето. Трима царе още ще се издигнат от Персия. Да се издигнат, значи че още трима царе ще царуват. Това несъмнено се отнася за непосредствените наследници на Кир. А тези наследници бяха: Камбиз, синът на Кир; Смердис, един измамник; и Дарий Хистасп.

Четвъртият, обаче, ще е много по-богат от всички други. Четвъртият цар след Кир беше Ксеркс, който се славаше много повече с богатството си, отколкото с военачалството си, и бе увековечен в историята чрез бляскави предприятия, но със съвсем безуспешен поход срещу Гърция. Той трябваше да

подбуди всички против Гръцкото царство. Никога до тогава не са били събрани такова множество мъже за военни цели, а и никога по-късно това не е ставало. Според Херодот, който е живял по онова време, войската на Ксеркс се е състояла от 5, 283 220 мъже. И недоволен от това, да свика под оръжие народите на източната страна, той свикал и картагенците от западната страна, които потеглили с една армия от 300 000 мъже, тъй че цялата армия нарастнала до баснословната цифра над 5 500 000 войници. Разказва се, че Ксеркс, като правел преглед на тази огромна войска, плакал, когато си помислил, че след сто години нито един войник от всички тези пълчища, не щял да остане жив.”

Подялбата на Александровото царство между четирима царе

Дан. 11:3 - „И ще се издигне един мощен цар, който ще царува с голяма власт и ще действа според волята си.”

Фактите, които се описват в този стих, се отнасят пак за Александър и за подялбата на неговата империя. (Виж Дан. 8:8). Ксеркс беше последният персийски цар, който нападна Гърция, и затова пророчеството отминава деветте наследници на Ксеркс в Персийското царство и минава направо към Александър Велики. След като Александър съсипа Персийската монархия, „той стана абсолютен владетел на онова царство, и то така неограничен, както едва ли някога някой персийски цар е бил.” (Придо, точка 1, стр. 378).

Неговите владения бяха големи и обхващаха по-голямата част от известния тогава населен свят; и той владееше изцяло по волята си. Неговите своеволия го доведоха (в 323 г. пр. Хр.), до един вакханален пир, на който той умря, както умира един луд; и неговите многообещаващи славолюбиви планове бяха сринати внезапно, окончателно и завинаги. Царството му бе поделено, но не между неговите наследници; то бе

изкоренено и предадено на чужди. В разстояние на петнадесет години след смъртта му, потомството му стана жертва на славолубието, ревността и интригите на неговите главни генерали: нито един от Александровия род не остана жив. Така бърз бе преходът от най-високото стъпало на земната слава, до най-ниските дълбини на забравата и на смъртта!

Царството бе разкъсано на четири части, които бяха завладени от четирите най-способни, а може би и най-славолубиви и безсъвестни Александрови генерали, това бяха: Касандър, Лизимах, Птоломей и Селевкий.

Борбата между северния цар - Сирия и южния цар - Египет.

Двете основни царства на Александровото царство

Дан. 11:5 - „И южният цар ще се укрепи; но един от началниците му ще стане по-силен от него и ще владее; владичеството му ще бъде голямо владичество.”

Северният цар и южният цар се споменават много пъти до края на тази глава. Затова, за да се разбере по-добре пророчеството, необходимо е да се запознаем много добре с тези сили. Когато Александровата империя беше поделена, различните области бяха разположени в четирите небесни посоки (източно, западно, северно и южно).

Четирите части на империята на Александър Велики бяха разположени по следния начин: Касандър притежаваше Гърция и граничещите с нея страни, която област лежеше западно; Лизимах притежаваше Тракия, която тогава включваше в себе си Мала-Азия и земите по Хелеспонд и Босфора, и беше разположена северно от Палестина; Птоломей притежаваше Египет и съседните земи, разположени южно от Палестина; и Селевкий притежаваше Сирия и Вавилон, които в по-голямата си част се намираха източно.

Ние привеждаме тези исторически факти, понеже те могат

да ни послужат до известна степен като пътеуказатели за обяснението на предстоящия текст.

„И южният цар (Египет) ще се укрепи“. Птоломей завладя Кипър, Финикия, Кария, Киреня и много други острови и градове, които присъедини към египетското си царство. По такъв начин неговото царство се укрепи. Но в нашия текст се говори и за друг един княз на Александър. Казва се: „И ще се укрепи повече от него и ще владее.“ Това трябва да се отнася за Селевкий, който присъедини Македония и Тракия към Сирия, и с това стана владетел на три от четирите части на някогашната Александрова империя, чрез което въздигна едно царство, по-мощно от египетското.

Дан.11:6 - „И подир няколко години ще се сдружат; и дъщерята на южния цар ще дойде при северния цар за да направи спогодба; но тя не ще удържи силата си в ръцете си; също и той няма да устои, нито мишцата му; но ще бъдат предадени, както тя, така и ония, които я водеха, и оновова,когото е родила, и оня, който я крепеше в ония времена.“

Между царете на Египет и Сирия, често ставаха войни. Такъв беше случаят особено с Птоломей Филадельф, втория цар на Египет, и Антиох Теоса, третият цар на Сирия. Най-после те се съгласиха да сключат мир, и то при условие, че Антиох Теоса ще изпъди първата си съпруга Лаодиция и двамата ѝ синове, и ще се ожени за Вероника, дъщерята на Птоломей Филадельф. Съгласно този мирен договор Птоломей доведе дъщеря си при Антиох и ѝ даде огромна зестра.

„Но тя не ще удържи силата си в ръцете си“; това ще рече, че нейните интереси и сила не ще я задържат при Антиох. И така и стана, защото наскоро след това, като изпадна в копнеж по любовта на първата си жена Лаодиция, Антиох отново я доведе с децата ѝ в двореца си. Тогава пророчеството казва:

„Нито той ще устои, нито мишцата му.“ Когато Лаодиция се видя отново под благоволенieto на царя, тя се страхуваше,

че Антиох, при една промяна на чувствата си, отново можеше да я предаде на позор и да върне Вероника, и реши, че само неговата смърт можеше да я запази от такава участ, затова наскоро след това тя го премахна от пътя си чрез отрова. Но неговото потомство от Вероника също не трябваше да наследи царството, и затова Лаодиция съумя да нареди държавните работи така, че да осигури трона на по-големия си син - Селевкий Калиника.

„Но ще бъдат предадени, както тя, така и ония, които я водеха.” Лаодиция не се задоволи с това, че съпругът ѝ бе отровен, но тя нареди да погубят и Вероника.

„И онези, които я водеха.” - От египетските жени и прислугата, които я бяха довели бяха избити много, тъй като при атентата те защитаваха Вероника.

„И оногова, когото е родила”; това беше нейният син, който в същото време беше убит по заповед на Лаодиция.

„И оня, който я крепеше в ония времена” - нейният съпруг Антиох, както историкът Жером приема, или „ония, които я бяха защитавали.”

Обаче такава злоба не трябваше да остане дълго време ненаказана, както пророчеството предсказваше, и историята потвърди.

Дан. 11:7 - „Но вместо него ще се издигне един отрасъл от корените ѝ; и като дойде против войската ще влезе в крепостите на северния цар, ще действа против тях, и ще преодолее; **8.** също и боговете им ще докара пленници в Египет, с леяните им идоли и с отбраните им сребърни и златни съдове; и той ще устои няколко години да не напада северния цар. **9.** А оня ще влезе в царството на южния цар, но ще се върне в земята си.”

Този отрасъл от същото стебло на Вероника беше нейният брат Птоломей Евержет. Едва бе наследил трона на баща си Птоломей в Египет, когато у него се яви горещо желание да

отмъсти за смъртта на сестра си Вероника. Той събра огромна армия и нападна областта на Селевкий Калиника, северния цар, който управляваше с майка си Лаодиция в Сирия. И той ги победи, и даже подчини Сирия, Сицилия, горните земи отатък Ефрат и почти цяла Азия. Но тъй като в Египет бе избухнал бунт и той трябваше да се върне бързо назад, той ограби и царството на Селевкий, плячкоса четиридесет хиляди таланта сребро и скъпоценности и две хиляди и петстотин идоли и изображения. Апиан съобщава, че Птоломей, синът на Филадельф, като чул, че Лаодиция умъртвила Антиох, а по-късно и Вероника и сина ѝ, решил да отмъсти за тези убийства. Той нападнал Сирия, убил Лаодиция и след това потеглил за Вавилон. Историкът Полибий докладва, че Птоломей Евержет, крайно разярен от постъпката със сестра му Вероника, с една армия навлязъл в Сирия и завзел града Селевкия, който по-късно, в продължение на много години е бил държан от един гарнизон на египетския цар. По такъв начин той падна под владенията на северния цар. Полиан потвърждава, че Птоломей станал господар на цялата земя от планината Тавор до Индия, без да предприема война или да води сражения.

Дан. 11:10 - „После ще се въоръжат синовете му и ще съберат многобройна войска; и един от тях бързо ще замине, ще наводни и замине и после, връщайки се, ще воюва с него дори до крепостта му.”

Първата част от този стих говори за „синовете” в множествено число, а последната част само за един „син”, в единствено число. Синовете на Селевкия Калиника бяха: Селевкий Керон и Антиох Велики. Те двамата се заловиха ревностно да защитават делото на баща си и на родината си и да си отмъстят за тях. По-големият син, Селевкий, се покачи пръв на трона. Той събра голяма войска, за да възвърне владенията на баща си; но тъй като по природа беше слаб и малодушен и беше без парични средства, а също и неспособен да

поддържа дисциплина в армията си, той след две или три годишно безславно царуване, бе отровен от двама от своите пълководци. След това за цар бе поставен неговия поспособен брат – Антиох Велики.

Антиох Велики, който застана начело на армията, завладя отново Селевкия, възвърна си Сирия, и чрез договори или оръжие стана господар на много други земи.

Последва едно затишие, през което двете страни преговаряха за мир, обаче тайно се готвеха за война. След това примирие Антиох се върна, отсече в едно сражение главата на египетския генерал Николаус и се приготви да завладее Египет. Затова Антиох е оня, който наводни с устремление като буйна река и се повдигна отново против крепостта му.

Дан. 11:11 - „И южният цар ще се разсвирепее, и като излезе, ще се бие с него-със северния цар, който ще опълчи голямо множество; и множеството ще се предаде в неговата ръка.”

Птоломей Филопатер, наследи баща си Евержет в управлението на Египет, и то не дълго, след като Антиох Велики наследи брат си като владетел на Сирия. Филопатер беше един обичаш блясъка и пороците цар, който се стресна едва когато го застраши опасността, Антиох да завземе Египет. Той наистина се „разсвирепя” заради загубите които беше претърпял, и опасността, в която се намираше; затова той потегли от Египет с многобройна армия, за да спре нападението на сирийския цар. Северният цар също събра огромна войска. Армията на Антиоха, според данните на Полибий, трябва да се е състояла от 62 000 пехотинци, 6 000 конници и 102 слона. Все пак Антиох бе поразен и войската му, както в пророчеството се казва, бе предадена в ръцете на южния цар. Избити бяха 10 000 пехотинци и 3 000 конници, и бяха взети повече от 4 000 пленници, докато победосната войска на Птоломей изгуби само 700 конници и около 1400 пехотинци.

Дан. 11:12 - „И като закара множеството, сърцето му ще се надигне; и при все че повали десетки хиляди, пак няма да преодолее.”

Птоломей не беше достатъчно мъдър, за да използва тази победа. Сърцето му се възгордя поради успеха му, обаче той беше далеч от това, да го използва, за да се укрепи чрез него; и недостойният начин, по който той се възползва от постиженията си, застави самите му подчинени да се опълчат против него. Но неговото високомерие беше особено по отношение на евреите. Когато влезе в Ерусалим, той принесе жертви, и най-голямото му желание беше да влезе в Светая Светих на храма, което според законите и религията на юдеите, не можеше да му бъде позволено. След като с големи усилия можа да бъде възпрян в желанието му, той напусна разгневен Светия град и така се разяри срещу еврейския народ, че веднага заповяда едно ужасно и немилостиво преследване на тях. В Александрия, където от времето на Александър Велики се бяха заселили много юдеи, радвайки се на всички привилегии на облагодетелствани граждани, при тези преследвания, според Евзевий, са били избити 40 000 евреи, а според Жером – дори 60 000 от тях. Бунтът на египтяните и кланетата на евреите, естествено, не можеха да допринесат за укрепването на Птоломей в царството му, а по-скоро предизвикаха неговото пълно проваляне.

Дан. 11:13 - „Защото северният цар, завръщайки се, ще опълчи множество по-голямо от първото, и в края на определените години ще дойде с устрем, с голяма войска и с много имот.”

Събитията, които се предсказват в този стих, трябваше да станат „в края на определените години”. Мирът, който бе сключен между Птоломей Филопатер и Антиох, продължи 14 години. През това време Птоломей умря, вследствие от своята разпуснатост и разврат, и синът му Птоломей Епифан, тогава дете на четири или пет години, го наследи

в управлението. По това време Антиох беше потушил един бунт в царството си, беше умиротворил източните части на монархията си и когато детето Епифан се възкачи на египетския трон, работите му бяха така уредени, че той беше в състояние да предприеме нещо. И наистина, той намери случая за извънредно благоприятен, за да разшири владенията си, и събра огромна войска, едно „множество, повече от първото” (тъй като той имаше много войници и бе натрупал големи богатства от походите си на изток), и потегли срещу Египет, като се надяваше, че лесно ще победи неговия цар-дете. Какъв бе неговият успех ще видим веднага, тъй като тук работите на двете царства отново се объркват и нови личности се появяват на историческата сцена.

Дан. 11:14 - „И в ония времена ще възстанат против южния цар; ще се подигнат и насилниците на твоите люде за да потвърдят видението; но ще паднат.”

Антиох не беше единственият, който се опълчи срещу детето Птоломей. Агадокъл, първият министър в Египет, в чиито ръце се намираше царското дете и който управляваше вместо него държавните работи, беше така несправедлив и надменен в управляването на властта си, че провинциите, които по-рано бяха подчинени на Египет, се възбунтуваха; самият Египет бе смущаван от възстания, и гражданите на Александрия възстанаха срещу Агадокъл, като убиха него, сестра му, майка му и всички членове на семейството му. По същото време Филип, царят на Македония, свърза съюз с Антиох, с цел да си поделят владенията на малкия Птоломей; при това всеки от двамата съюзници искаше да си присвои земите, които му се виждаха най-близо до него и най-лесни за превземане. Тук, значи, имаше едно повдигане срещу южния цар, което бе достатъчно силно, за да се изпълни пророчеството, и това, несъмнено, са ония събития, които трябваше да станат според пророчеството.

Появата на Рим на историческата сцена

„И насилниците на синовете на твоя народ ще се повдигнат“. Далече от сцената на събитията в двете царства на Александър, на бреговете на Тибър се беше въздигнало едно царство, което тайно ковеше славолюбиви планове и имаше тъмни намерения. Малко и слабо в началото, то със забележителна бързина растеше в сила и жизнеспособност, изпитвайки храбростта си и проверявайки военната си армия; а по-късно, съзнало силата си, то смело издигна глава над народите на земята и с непобедима ръка пое ръководството на техните работи. От тогава виждаме отбелязано в страниците на историята името на Рим; името на една сила, определена в течение на векове да контролира работите и съдбините на света и дори до края на времето да упражнява мощно влияние върху народите.

Рим заговори! И Сирия, и Македония трябваше скоро да разберат, че техният блян беше взел вече друг образ. Римляните се застъпиха за младия цар на Египет и решиха да го запазят от погрома, който Антиох и Филип му готвеха. Това стана в 200 г. пр. Хр., и беше една от първите най-важни намеси на римляните в работите на сирийците и египтяните.

Ролин ни дава следния кратък доклад по този случай: „Антиох, сирийският цар, и Филип, царят на македонците, през време на управлението на Птоломей Филопатер, винаги се стараеха да се застъпват за интересите на този монарх и бяха готови да го подкрепят при всеки случай. Обаче веднага след смъртта му, след като беше оставил едно малко дете, на което вече по законите на човечността и справедливостта никой не можеше да оспорва наследството на баща му, тези двама царе свързаха изменнически съюз, за да премахнат законния наследник и да си поделят земята му. Филип трябваше да получи Кария, Либия, Кириenea и Египет, а Антиох - останалите области. С това намерение Антиох потегли към Палестина, и за по-

малко от два похода, той я завладя с всичките ѝ градове и много други земи наоколо.

Полибий казва: „Докато тези царе се съвещаваха, как да ограбят царството на това слабо и беззащитно царско дете, Провидението изпрати срещу тях римляните, които напълно поразиха царствата на Филип и Антиох и осъдиха техните наследници на почти същата участ, която те бяха замислили за младия цар.” („Древна история”, точка 18, глава 1).

„За да се изпълни видението” - тъй като римляните се споменават повече от всеки друг народ в Данаиловите пророчества, тази тяхна първа намеса в работите на тези царства, се счита до известна степен като едно начало и потвърждение на истинността на пророчеството, което предсказваше появата на една такава сила.

Дан. 11:15 - „И тъй, северният цар ще дойде, ще издигне могила и ще превземе укрепените градове; и нито мишците на южния цар, нито отбраните му люде ще могат да му противостоят, нито ще има сила да противостои.”

Възпитанието на младия египетски цар бе поверено от Римския сенат на Емилий Лепид, който назначи за негов опекун Аристомен, един стар и опитен министър на римския двор. Първото нещо, което защитникът на царското дете направи, беше да вземе мерки срещу нападението на двамата съюзени царе - Филип и Антиох, в Египет.

За тази цел Скопас, един прочут пълководец от Етолия, който тогава беше на служба в Египет, бе изпратен в родината си, за да събере там подкрепителни полкове за войската. Тогава, след като приготви една армия, този генерал навлезе в Палестина и Кьоле, Сирия (Антиох беше зает с една война в Аталус, Мала-Азия), и от там присъедини цяла Юдея под властта на египтяните.

По този начин събитията се сбъднаха точно според предсказанието на цитирания по-горе стих: Антиох, който

по заповед на римляните беше принуден да се откаже от войната в Аталус, бързо предприе поход, за да възвърне отново Палестина и Кьоле - Сирия от ръцете на египтяните; Скопас бе изпратен да задържи Антиох. Двете армии се срещнаха не далеч от изворите на Йордан. Скопас бе поразен, прогонен до Сидон, и там обсаден. Трима от най-способните египетски генерали с най-добрите полкове, бяха изпратени, за да освободят обсадения Скопас, но нямаха успех. Най-после, когато гладната смърт се яви като още един враг на Скопас, с който той вече не можеше да се мери, той бе принуден да се предаде и то при унижителното условие, да бъде пощаден само живота му и този на армията му; след това той и неговите 10 000 мъже, от които съблякоха всичко, се оттеглиха полуголи.

И тук се изпълни пророчеството, че северният цар „ще превземе укрепените градове“; Сидон беше един от най-укрепените градове по онова време, както по местоположение, така и по крепости. Тук се изпълняват по-нататък и думите: „и мишците на южния цар не ще могат да му противостоят.“ А най-после се изпълни и словото: „Нито множеството негово ще има сила да противостои“, а именно Скопас и неговите отбрани етолийски полкове.

Двете последни царства на Александър Велики, северният цар на селектите - Сирия и Мала-Азия и южният цар на птоломеите - Египет, бяха ликвидирани от римляните.

Четвъртото последно царство на земята - Рим

Дан. 11:16 - „Но оня, който иде против него, ще действа според волята си, и не ще има кой да му противостои; и ще постави стана си в славната земя, и в ръцете му ще бъде разрушителна сила.“

Макар че Египет не можеше да противостои на Антиох, Антиох от своя страна не можа да устои срещу римляните,

които сега сериозно се заеха да го победят. Нямаше вече друго царство, което би било в състояние да противостои на тази въздигаща се сила. Когато в 65 г. пр. Хр. Помпей (римският пълководец) отне на Антиох всичките му владения, бе завладяна и Сирия, която бе присъединена към Римското царство и отсега нататък се считаше за Римска провинция.

Същата сила трябваше да „постави стана си в славната земя, и тя ще пострада от ръката му.” В 161 г. пр. Хр. Рим влезе във връзка с юдеите, като се свърза в съюз с тях; и от това време нататък, Рим заема видно място в пророческия календар. Обаче, едва в 63 г. пр. Хр. той получи върховна власт над Юдея, като я завладя по следния начин:

След като се завърна от един поход срещу Митриад, царят на Понд, Помпей разбра, че Хиркан и Аристокбул се бореха за короната на Юдея. Помпей се отправи с цялата си армия срещу Ерусалим. Привържениците на Аристокбул настояваха да се защитава градът; Хиркановите привърженици пък искаха да се отворят портите. И тъй като последните бяха болшинство, те наложиха волята си, и на Помпей бяха отворени портите. Тогава привържениците на Аристокбул се оттеглиха на Храмовата планина и решиха да защитават това място до край; обаче и Помпей бе също така решен да завземе крепостта. След три месечна борба на крепостната стена, бе пробит един процеп, достатъчно голям, за да се мине и нападне през него, което и бе завършено с оръжие в ръка. Настана страшна сеч, при която бяха избити 12 000 души. Историкът казва: „Поразителна беше сцената, която се разигра там.” По онова време свещениците извършваха богослужението и изпълняваха всекидневната си служба спокойно и с достойнство, очевидно, неподозирайки ужаса на клането, макар около тях приятелите им да падаха в борбата, и често собствената им кръв да се смесваше с тази на жертвените им животни.

След като завърши битката, Помпей разруши ерусалимските крепостни стени, присъедини към Сирия различни градове,

които досега бяха подчинени на Юдея, и наложи данък на юдеите. По такъв начин Ерусалим, чрез завладяване, бе за пръв път предаден в ръцете на силата, която трябваше да „завладее земята на славата.”

Дан. 11:17 - „И ще насочи лицето си да дойде със силата на цялото си царство, и ще му предложи справедливи условия, и ще действа според тях; и ще му даде най-отбраната дъщеря между жените, за да го погуби; но това не ще успее, нито ще го ползва.”

Епископ Нютон ни дава друг превод на този стих, който, изглежда, предава по-ясно смисъла му, а именно: „И ще утвърди лицето си, за да влезе със сила в цялото царство”. В ст. 16 ние бяхме доведени до завладяването на Сирия и Юдея от римляните. Преди това Рим беше подчинил Македония и Тракия. Затова само Египет беше останал още от „цялото царство” на Александър Велики, без да е паднал под властта на римляните, които сега обърнаха лицето си към тази страна, за да я завладеят със сила.

Птоломей Авлет умря в 51 г. пр. Хр. Той остави короната и царството на Египет на най-големия си син Птоломей и на дъщеря си Клеопатра. В завещанието му бе определено те да се оженят и да царуват заедно. Но тъй като и двамата бяха още млади, те бяха поставени под опекунството на римляните. Римляните се заеха с това и назначиха Помпей за опекун на младите египетски наследници. Малко след това избухна една война между Помпей и Цезаря, двамата най-добри пълководци на Римското царство, която завърши с прочутата битка при Фарсалос. Помпей бе поразен и избяга в Египет. Юлий Цезар веднага го последва, но преди да беше стигнал там, Помпей коварно бе убит от намиращия се под опекунството му Птоломей. Тогава Цезар пое опекунството над Птоломей и Клеопатра, което беше възложено на Помпей. Той намери Египет смутен от вътрешни раздори, които сигурно се бяха появили от това, че Птоломей и Клеопатра

враждуваха помежду си и че Птоломей искаше да отнеме на сестра си правото да управлява. Затова Цезар премести малобройната си войска, състояща се само от 800 конници и 3200 похотинци, в Александрия, и се опита да изглади спора между брата и сестрата. Обаче размириците се увеличаваха всеки ден, и Цезар скоро се убеди, че неговата малка сила не беше достатъчна да наложи авторитета му, и тъй като поради силния северен вятър, който владееше по онова време, не можеше да напусне Египет, той изпрати пратеници в Азия да съобщят на намиращите се там войски, които му бяха много необходими, да му дойдат на помощ, колкото се може по-скоро.

Най-накрая му бе предоставено правото да разреши този спор, и той бе поставен като защитник на двете борещи се партии. Клеопатра, която познаваше слабостта на великия римски завоевател, мислеше, че ако присъства лично на разискванията, голямата ѝ красота щеше да му подейства да разреши въпроса в нейна полза много повече, отколкото това би могло да стане чрез защитата на кой и да е застъпник. За да може да се яви пред него незабелязана, тя постъпи по следния хитър начин: Като се уви в един куп дрехи, тя накара Аполодор, своя сицилийски служител, да я опакова грижливо в плат и да завърже така приготвения пакет в ремъци. На служителя бе поръчано да я вземе тогава на херкулесовските си плещи и така да я отнесе в стаите на Юлий Цезар. Аполодор изпълни заповедта на господарката си, яви се със своя пакет пред вратата на дворцовата крепост и каза на войниците, че има да предаде един подарък на римския пълководец. Тогава той бе заведен при Юлий Цезар и положи пакета си пред нозете му. Когато Цезаря разтвори този жив пакет, красивата Клеопатра скочи отвътре и застана пред него. Той съвсем не се изненада неприятно от тази военна хитрост, и понеже беше такъв характерът ѝ, какъвто се описва във 2 Петр. 2:14, действието, което красивата на вид жена упражни върху него, оказа желанието от нея успех. Най-после Юлий Цезар

разпреди брата и сестрата да заемат трона заедно, както гласеше завещанието.

„И ще му даде най-отбраната дъщеря измежду жените си, за да го погуби.”- Страстта, която разпали у Цезаря Клеопатра, и която му роди един син, се сочи от историка като единствената причина за това, той да предприеме един така опасен поход, като египетския. И това го задържа в Египет по-дълго, отколкото интересите му изискваха. Той прекарваше по цели нощи в пиршества и гуляи с развратната царица. „Но”, казва пророк Данаил, „тя не ще устои, нито ще е откъм него.” По-късно Клеопатра му измени и се омъжи за Август Антоний, врага на Юлий Цезар, и се опълчи с всичката си мощ срещу Рим.

Дан. 11:18 - „После ще обърне лицето си към островите и ще завладее много от тях; но един военачалник ще направи да престане нанесения от него укор; дори, при това, ще възвърне укора му върху самия него.”

Най-после една войска с Фарнака, царят на Кимерийския Босфор, извика Юлий Цезар от Египет. „Когато пристигна на мястото, където стоеше неприятелят”, казва Придо, „той нападна неприятелските войски, без да даде отдых нито на себе си, нито на тях, и ги победи напълно, като съобщи за това на приятеля си следните три думи: „Veni, vidi, vici!”, т.е. „Дойдох, видях, победих!”

Предшествашите и развилите се след това събития, които са дадени ясно в пророчеството, ни карат да търсим изпълнението на последната част на цитирания 18 стих в периода между победата на Юлий Цезар над Фарнака и смъртта му в Рим, за което се говори в следващия стих.

Дан. 11:19 - „Тогаваше обърне лицето си към крепостите на своята земя; но ще се препъне и падне, и няма да се намери.”

След победата си над Фарнака, Юлий Цезар подчини

последните останки от партията на Помпей, като порази и Сципиона в Африка и Лабиена и Баруса в Испания. Връщайки се в Рим, в „крепостите на своята земя”, той бе провъзгласен за доживотен диктатор, и му бяха оказани такива почести и дадени такива права, че той наистина беше неограничен господар на цялото царство. Обаче, пророкът беше казал, че той щеше да „се препъне и падне”. Този израз означава, че неговото падение щеше да бъде внезапно и неочаквано, както когато някой се препъне, докато върви. И така се случи с човека, който бе водил и спечелил 500 сражения, бе завладял хиляди градове и унищожил с войските си 1 192 000 мъже, че той падна; не в стихията на сражението и във време на борбата, а тогава, когато мислеше, че пътят му е изравнен и обсипан с цветя, и че опасностите бяха далеч от него. Защото, когато седна в сенаторската зала на златния си трон, за да получи от ръцете на Сената царската титла, внезапно го прониза в сърцето предателско копие. Касий, Брут и други съзаклятници се нахвърлиха върху него и той падна мъртъв, покрит с двадесет и три рани. „Така той се спъна и падна, и не можа вече никъде да се намери.” - в 44 г. пр. Хр.

Дан. 11:20 - „Тогава, вместо него, ще се издигне един, който ще изпрати бирник по най-славната част на царството; но в малко време ще загине, и то не чрез гняв, нито чрез бой.”

Август Цезар наследи чичо си Юлий Цезар, който го беше определил за свой наследник. Той беше в една отдалечена провинция, където се беше посветил на изучаване на ораторското изкуство, когато чу за трагичната смърт на чичо си. Август прояви способност и смелост, като веднага се върна в Рим, застана начело на армията, и съгласно волята на Юлий Цезар, се провъзгласи за негов наследник. Той обяви публично, че чичо му още приживе го беше приел като свое дете и наследник, прие неговото име и си прибави презимето Октавиан. Той се съюзи с Марк Антоний и с Лепида, за да отмъсти за смъртта на чичо си; тогава тези трима мъже

образуваха една власт, която под името „Триумвират“ управляваше Римското царство. След като двамата му сърегенти умряха, той остана единствен владетел, и Сенатът му даде титлата - Август.

Цезар Август беше положително един бирник (обирач на големи данъци според буквалния превод). Описвайки положението по времето на Христовото рождение, Лука казва: „А в ония дни излезе заповед от Кесаря Августа, да се запише цялата Вселена.“ (Лука 2:1), за да бъдат обложени с данъци. Това описване беше едно забележително събитие, и лицето, което за пръв път въведе това, навярно заслужаваше повече от всички други титлата „бирник“.

Списанието „Glob Demokrat“, Сен Луиз, 1895г., казва: „Август Цезар не беше онзи народен благодетел, за какъвто бива представян. Той беше най-взискателния данъкообирач, какъвто римският свят е имал до онова време.

Той ще „мине по царството на славата“. В дните на този цезар, Рим беше на върха на славата и могъществото си. „Августовата епоха“ е един израз, който се употребява всякога, когато се говори за златните дни на римската история. Рим не е виждал никога по-бляскав век. Тогава владееше мир, правда, луксът беше ограничен, поддържаше се дисциплина и изкуствата и науките се покровителстваха. По време на управлението на Август Цезар, храмът на Янус беше за трети път от основаването на Рим затворен, което означаваше, че целият свят живееше в мир. И в това благоприятно време във Витлеем, Юдея, се роди нашият Господ. В по-малко от осемнадесет години след всеобщото преброяване, които за далновидното око на пророка се виждаха като „малко дни“, Август умря - „не от възстание, нито в битка“, а мирно в леглото си в Нола, в което, в 14 г. сл. Хр., на 76 годишна възраст, той си бе легнал, за да се успокои и да си отпочине.”

Дан. 11:21 - „И вместо него ще се издигне един нищожен човек, на когото не ще отдадат царска почит, но той ще дойде

във време, когато са спокойни, и ще завладее царството чрез ласкателство.”

Тронът на Цезар Август бе наследен от Тиберий в Рим. Той бе провъзгласен за консул, когато беше на 28 години. Разказва се, че когато Цезар Август възнамерявал да си избере наследник, жена му Ливия го помолила да избере Тиберий (един син от първия ѝ брак). Но Цезар казал: „Твоят син е твърде подъл, за да носи римския пурпур”; и за наследник бил назначен Агрипа, един благодетелен и високо уважаван римски гражданин. Според пророчеството, обаче, един „презрян” трябваше да наследи Цезар Август. Агрипа умря, и затова Август се видя принуден да си избере друг наследник. Ливия отново посредничи за Тиберий, и Август, когато старостта и слабостта бяха обезсилили, този път можа лесно да се склони и най-после се съгласи да назначи за свой сърегент и наследник този „презрян” млад човек. Но гражданите никога не му засвидетелстваха любовта, уважението, и царските почести, които подобаваха на един истински и верен монарх.

Как ясно с това се изпълни пророчеството, че „не ще му въздадат царски почести”! Но той трябваше „да дойде без шум и с ласкателство да завладее царството”. Един параграф от „Енциклопедия Американа” ни показва, как това се е изпълнило:

„През останалите дни на живота на Август, Тиберий се отнасяше с голяма мъдрост и способност, и завърши една война с германите почти триумфално. След поражението на Барус и легионите му, той бе изпратен да спре нашествието на победоносните германи, и в тази война той прояви също така голямо умение. При смъртта на Август той, без да се натъкне на съпротива, наследи царството, от което в началото, с присъщото си притворство, се отказваше, докато сервилният Сенат на няколко пъти го помоли да приеме короната.”

Притворството от негова страна, ласкателствата от страна на северния Сенат и поемане на управлението без съпротива-

бяха обстоятелствата, при които се възкачи той на трона. Това са точно същите обстоятелства, които пророчеството изтъква с други думи.

Личността, за която се говори в текста е представена като „презрян”. Имаше ли Тиберий такъв характер, че да бъде наречен така? Нека да отговорим на това с друга извадка от гореспоменатата „Енциклопедия”:

„Тиацит описва събитията през време на неговото управление, във връзка с подозрителните обстоятелства, при които умря Германик, с отвратителното управление на министър Сейан, с отравянето на Друза, с най-различните прояви на тирания, които Тиберий показва при покачването си на престола до времето на безславното му оттегляне, в 26 г. сл. Хр., на остров Капри до Неапол, откъдето вече не се върна в Рим.”

Сенека казва, че „Тиберий бил пиян не повече от един път в живота си, защото от времето, когато се е отдал на пиене, той до края на живота си е бил в непрекъснато пияно състояние”.

Деспотизъм, лицемерие, разврат и животинска невъздържаност - ако тези характерни черти и привички могат да отбележат един човек като презрян, тогава Тиберий е притежавал този характер в отвратително съвършенство.

Дан. 11:22 - „И със силата на потопа, ще бъдат пометени и съкрушени пред него, да! Дори и сам Вождът на завета.”

Епископ Нютон дава следния по-точен с оригинала превод на този текст: „И войските на наводнителя ще бъдат наводнени пред самия него и ще бъдат поразени.” Това означава революции, бунтове, терор, война и др.; при тълкуването на този текст потопяващият или наводнителят е Тиберий, който „ще нападне като буйна река и ще бъде поразен”.

За да покажем, как това се е изпълнило, ние пак ще си послужим с едно извлечение из „Енциклопедия Американа”, със заглавие „Тиберий”:

„Играйки до край ролята на лицемер, той прикриваше, доколкото му беше възможно, отпадането на силите си, и дори си даваше вид като че вземаше участие в удоволствията и упражненията на войниците от гвардията си. Най-после, напускайки своя любим остров, сцената на развратните му пиршества, той се оттегли в една селска къща, наблизко до планините на Мицений, където на 16 март 37 г. сл. Хр. изпадна в една летаргия, в която изглеждаше, че умира. В това време Калигула, заедно с много привърженици, се готвеше да си присвои империята, когато внезапното съживяване на Тиберий разтревожи всички. В този критичен момент държавника Макро заповяда да го удушат в леглото му с възглавници. Така умря Тиберий - на 78 години, в 23-та година от царуването си - „презрян от всички” („Енциклопедия Американа”).

Кръщението на Исус Христос, Неговото спасително дело и разпятието Му

„Дори и сам **Вождът на завета.**” - Това, безспорно, се отнася за Исус Христос, „Вождът”, Който „ще постави завета Си с мнозина в една седмица” (Дан. 9:25-27). Пророкът ни довежда до смъртта на Тиберий, и тогава споменава за едно събитие по време на неговото царуване, което е от такава голяма важност, че не може да бъде отминато; а именно, умъртвяването (разпятието) на Вожда, Началника на завета, или с други думи смъртта на нашия Господ Исус Христос. Според пророчеството това събитие съвпада с времето, през което управляваше Тиберий. Лука ни съобщава (Лука 3:1-3), че в петнадесетата година от управлението на Тиберий Йоан Кръстител започнал да проповядва. Според Придо, д-р Хейлс, Ларднер и други историци, управлението на Тиберий се смята от деня на покачването му на престола или от сърегентството му с Август, който го беше осиновил, значи от месец август на 12 г. сл. Хр. Според това петнадесетата

година от неговото управление трябва да е траела от м. август 26 година до м. август 27 г. сл. Хр. Христос беше шест месеца по-млад от Йоан, и се приема, че Той е започнал Своето проповедничество шест месеца след като Йоан е започнал да проповядва, и че двамата, според религиозните закони по онова време, са започнали душеспасителната си работа на тридесет годишна възраст. И така, ако Йоан е започнал своята служба през пролетта на петнадесетата година от управлението на Тиберий, Христос трябва да е започнал да проповядва през есента на 27-та година, и това, според данните на най-добрите хронолози, съвпада с времето на Исусовото кръщение. Това бе точно времето, когато завършваха 483-те години - пресметнати от 457 г. пр. Хр., които трябваше да се простират до „Месия, Вожда”, и по което време Той излезе и възвести, че времето се е изпълнило (Марк 1:15).

Към тази точка трябва да прибавим три години и половина, за да намерим датата на разпятието; тъй като Христос участва само в четири Пасхални празника, и на последния Го разпнаха. Като прибавим три години и половина към есента на 27 г. сл. Хр., стигаме до пролетта на 31 г. сл. Хр. (Виж Дан. 9:25-27). А смъртта на Тиберий трябва да е била шест години по-късно, в 37 г.сл.Хр.

Един позорен договор между евреи и римляни

Дан. 11:23 - „И след като склучи с него съюз, ще постъпва измамливо; защото ще възлезе и ще преодолее само с малко люде.”

Думата „него” трябва да означава същата сила, за която говори пророчеството в ст. 14; а че това са римляните, ние доказахме изчерпателно.

Както видяхме, всички пророчески данни се изпълняват в три различни лица, които управляваха последователно Римското царство. Тези три лица бяха: Юлий Цезар, Октавиан Август и

Тиберий. Първият, който се завърна триумфално в крепостите на страната си, „се спъна, падна и не се намери вече”. (Стих 19).

Вторият беше един бирник, който управляваше с царска слава и умря не от възстание, нито от битка, а мирно и на леглото си (Стих 20). Третият беше лицемер и един от най-презрените характери на света. Той пое царството с мир, но управлението и животът му свършиха насилствено. През време на неговото царуване, бе разпнат Вождът на завета - нашият Спасител Исус Христос (Стих 21 и 22).

След като от световните събития в Римското царство пророкът ни е извел в края на седемдесетте седмици, в ст. 23 той ни връща обратно към времето, когато римляните чрез съюза в 161 г. пр. Хр. влязоха в пряка връзка с Божия народ, от който период пророчеството ни извежда направо до крайния триумф на църквата и до възстановяването на вечното Божие царство. Юдеите, които бяха най-ужасно потискани от сирийските царе, изпратиха една делегация в Рим, за да искат помощ от римляните и да сключат с римляните приятелство и съюз (Придо, точка 2, стр. 244). Римляните послушаха молбата на юдеите и направиха писмен договор с тях. Текстът на този писмен дипломатически договор е следният: „Декрет на Сената, относно един съюз за помощ и приятелство с юдейския народ. Не е позволено от закона на коя и да е сила, подчинена на римляните, да води война с юдейския народ или да помага на ония, които правят това, било с изпращане на жито, кораби и пари, било с нещо друго; и когато бъде извършено някакво нападение над юдеите, римляните, доколкото могат, трябва да им помагат. Ако юдеите пожелаят да направят добавки или изменения в този договор за помощ, това трябва да стане в съгласие с римляните; и допълненията, които бъдат прибавени към договора, трябва да останат в сила.”

„Този декрет”, казва Йосиф Флавий, „бе подписан от Евполема, сина на Йоана и Ясона, сина на Елиазар, по време-

то, когато Юда беше първосвещеник на народа и Симон, брат му, пълководец на армията. Това беше първият съюз, който римляните сключиха с евреите и който беше поддържан по този начин.”

По това време римляните бяха един малък народ и работеха по един двуличен и хитър начин за издигането си. И от това време те се издигаха сигурно и бързо до върха на силата, която те по-късно постигнаха.

Дан. 11:24 - „Във време, когато са спокойни, ще дойде в най-плодородните места на областта и ще извърши това, което не са извършили бащите му или прадедите му; ще раздели между тях грабежи, користи и имот; даже ще измисли хитростите си против крепостите, но само до време.”

Обикновеният път, по който народите преди Рим минаваха, за да си присвоят ценни области и богати земи, беше войната и завоеванието. Рим сега трябваше да се разшири чрез мирни средства. Въведен бе един начин, който дотогава не беше чуван, по който царе подаряваха царствата си на римляните чрез пълномощно. По такъв начин Рим получи в притежание големи провинции.

Онези народи, които по такъв начин идваха под властта на Рим, получаваха не малки привилегии чрез това. С тях се отнасяха добре и благосклонно. Беше, като че плячката се делеше между тях. Те биваха защитавани от враговете им и живееха мирно и сигурно под владичеството на римската мощ.

От столицата си, която, както е известно, е разположена върху седем хълма и беше силно укрепена, римляните можеха да съставят големи планове, и те правеха това. „Но само до време”. И това трябва да се разбира в пророчески смисъл, според който едно време се състои от 360 години. От кога трябва да се пресмятат тези години? Вероятно от събитието, за което се говори в следващия стих.

Битката на южния цар - Египет, с участието на Марк Антоний и Клеопатра, против Октавиан Август от Римското царство

Дан. 11:25 - „И ще повдигне силата си и множеството си против южния цар с голяма войска; и южният цар ще се бие с него в битка с голяма и много силна войска; но не ще може да устои, защото ще измислят хитрости против него.”

Стиховете 23 и 24 ни връщат назад във времето на съюза между евреите и римляните, (161 г. пр. Хр.), когато Рим се издигна като световно царство. Разглежданият стих се отнася за един голям поход срещу царя на Египет (южния цар) и една голяма битка между две силни войски. Случили ли са се такива събития в римската история по това време? – Съвсем сигурно! Битката беше войната между Египет и Рим, а другата битка беше сражението при Акциум. Ние ще изложим по-подробно причините, които доведоха до тази война. Марк Антоний, Октавиан Август и Лепид образуваха Триумвирата, който си беше обещал да отмъсти за убийството на Юлий Цезар. Този Антоний стана зет на Август, като се ожени за сестра му Октавия. Антоний беше изпратен по държавни работи в Египет, при което стана жертва на изкуствата и красотата на Клеопатра, развратната царица на Египет. Страстта му към тази красива жена беше така силна, че Антоний най-после застана на страната на египетските интереси, напусна жена си Октавия, за да угоди на Клеопатра, подаряваше ѝ провинция след провинция, за да насити алчността ѝ, и най-после отпразнува един триумф в Александрия, вместо в Рим. Освен това той оскърби честта на римския народ по такъв начин, че за Октавиан Август не беше трудно да го поведе в лют бой срещу врага на отечеството. Привидно войната се водеше срещу Клеопатра и Египет, обаче всъщност римляните се бореха против Антоний, предателя - сънародник, който ръководеше египетските работи. Истинската причина за борбата между Антоний и Август, според Придо, е, че

никой от двамата не е искал да се задоволи с половината от Римската империя; Лепид беше изключен от Триумвирата, затова монархията беше във властта на двамата, и тъй като всеки от тях искаше да я притежава цяла, те решиха да опитат щастието си чрез война.

Марк Антоний събра своята флота в Самос. Петстотин военни кораби, от необикновена големина и строеж, снабдени с различни поставени една над друга палуби на предната и задната им части, действаха импониращо и внушително. Тези кораби имаха на борда си 200 000 пехотинци и 12 000 конници. Царете на Либия, Сицилия, Кападокия, Пафлагония, Комагена и Тракия се явиха лично, а владетелите на Понт, Юдея, Ликаония, Галатия и Мидия бяха изпратили войските си. Светът, навярно, рядко е виждал по-величествена и славна картина от тази флота от военни кораби, разгърнала платната си и потеглила из морето. Надминаваща всеки блясък, галерата на Клеопатра плуваше като златен палат под облак от пурпурни платна, флагове и знамена, които весело се развяваха от вятъра, а тропети, тръби и други военни инструменти изпълваха въздуха с весели звуци и ликувания. Антоний следваше също с такава украсена галера наблизил след Клеопатра.

Лекомислената царица, опиянена от гледката на тази панорама, късогледа и обичаща да се хвали, начело на мерзките си евнуси, заплашваше по най-смешен начин римската столица с унищожение. Цезар Август, напротив, проявяваше по-малко блясък, а повече дейност. Той имаше само половината от Антониевите кораби и само 80 000 войници. Но неговите полкове се състояха от истински войници и корабите му бяха снабдени само с опитни моряци, докато Антоний, който не можеше да събере достатъчно моряци, беше принуден да напълни корабите си с различни сбирщини, повечето от които бяха неопитни и годни повече да причинят пакост при мореплаването, отколкото да бъдат полезни в предстоящата битка. Тъй като поради продължителните

приготовления, благоприятното за мореплаване време беше почти преминало, Цезар Август пусна котва в Бриндизи, а Антоний в Коркира, до следващата година.

Щом времето позволи, двете войски потеглиха една срещу друга по суша и по море. Флотите вдигнаха котва и навлязоха в залива Амбракия в Епир, и войските застанаха една срещу друга по бреговете му. Най-опитните генерали на Антоний го съветваха да не се осмелява да води морско сражение с необучените си моряци, а да изпрати Клеопатра в Египет, да пусне флотата да отплува за Тракия и Македония и да води битката със сухоземните си сили, които се състояха от опитни войски; Но заблуден от Клеопатра, искайки да я слуша във всичко, той беше достатъчно слаб и последва съвета ѝ; на нея тази голяма флота се виждаше непобедима, и тя накара Антоний да започне веднага нападението.

На 2 септември 31 г. пр. Хр. се води сражението при устието на залива Амбракия, недалеч от града Акциум. Състезанието, което дълго време беше колебливо, най-после получи неочакван обрат чрез Клеопатра, която, изплашена от военните ужаси, избяга, без да има някаква опасност, и повлече след себе си цялата египетска флота. Антоний, който видя това движение, в сляпата си страст към тази жена изгуби всяко присъствие на духа, веднага я последва, и предостави на Цезаря една победа, която сам той би могъл да извоюва, ако египетските войски бяха устояли и той беше останал верен на себе си като мъж. Тази битка отбелязва, без съмнение, „време“-то, за което се говори в ст. 24. И тъй като през това „време“ се коваха планове в най-укрепените градове, т.е. в Рим, ние заключаваме от това, че в края на този период, значи на 360-те години, върховното величие на Запада трябваше да престане и в империята да настане такава промяна, че Рим да не може вече да се счита за седалище на управлението. И както историята свидетелства, забележителен факт е, че в 330 г. сл. Хр. столицата на управлението на Римското царство бе преместена от Константин Велики от Рим в

Константинопол. (Виж „Енциклопедия Americana”, глава „Константинопол”).

Дан. 11:26 - „Дори и ония, които ядат от изрядните му ястия ще го погубят; и от войската му, макар и да е многочислена като потоп, мнозина ще паднат убити.”

Причината за поражението на Марк Антоний беше, че приятелите и съюзниците му, които ядяха от неговия хляб го изоставиха. Най-напред беше Клеопатра, която, както описахме, се отдръпна внезапно от сражението и с това накара 60 кораби да я последват. Второ, сухоземната сила, която, отвратена от заслепението на Антоний, премина към Цезаря, който я прие с открити обятия. Трето, Антоний, като дойде в Либия, намери, че войските, които беше оставил там, под началството на Скарпа, за да охраняват границите, се бяха обявили за Цезаря. Четвърто, след като Цезаря го преследва до Египет, той бе предаден от Клеопатра, и неговите войски се предадоха на Цезаря. Тогава той с болка и отчаяние си отне живота.

Дан. 11:27 - „А сърцата на двамата тия царе ще бъдат предадени на зло, и ще говорят лъжи на същата трапеза; но това не ще успее, понеже, при все това, краят ще бъде в определеното време.”

Марк Антоний и Цезар Август бяха по-рано съюзници. Въпреки това, под мантията на приятелството те враждуваха и интригуваха тайно, като се стремяха към притежание на цялата монархия. Взаимните почести, които си отдаваха и приятелството им не беше нищо друго, освен лицемерие. Те се надлъгваха на една трапеза. Октавия, съпруга на Марк Антоний и сестра на Цезар Август, когато Антоний я напусна, заяви на римляните, че се е омъжила за него само с цел да усили връзката между него и Цезар Август чрез кръвно родство. Обаче това беше безуспешно. Разривът настана, и в

борбата, която последва, Цезар остана пълен победител.

Дан. 11:28 - „Тогава ще се върне в земята си с много имот; и сърцето му ще бъде против светия завет; и като действа по волята си, ще се върне в земята си.”

Тук се говори за две завръщания в родината от завоевания в чужди страни; първото завръщане беше след описаните в стих 26 и 27 събития, а второто - когато сърцето на римляните се повдигна срещу светия завет и изпълни плановете си. Първото предказание се изпълни чрез завръщането на Цезаря от войната с Антоний в Египет; Той се върна в Рим с големи почести и богатства.

Придо свидетелства (точка 2, стр. 556): „По това време Цезар Август и войниците му донесоха от ограбената египетска земя толкова много богатства, че стойността на златото падна на половина и цената на всички стоки се удвои.” Цезар Август отпразнува победите си в едно тридневно триумфално празненство - един триумф, на който Клеопатра, като една от царските пленници, трябваше заедно с другите да се яви на шествието, от което унижение тя по хитър начин се избави, като се остави да бъде ухапана от отровна змия и вследствие от това умря.

Следващото голямо начинание на римляните, след атаката в Египет, беше походът им срещу Юдея и завладяването и разрушението на Ерусалим. „Светият завет” е безспорно заветът, който Бог беше направил с народа Си по времето на Авраам. Юдеите отхвърлиха Христос, а според пророчеството, всички щяха да бъдат изгонени от страната им и разпръснати между народите на света. И макар че евреите и християните трябваше едновременно да търпят потискащата ръка на римляните, ние вярваме, че думите на този текст се отнасят главно за подчинението и ограбването на Юдея.

Разрушението на Ерусалим и краят на еврейската държава (в 70 г. сл. Хр.)

Римляните нападнаха Юдея под водителството на Веспасиан и завладяха градовете Галилея, Хоразин, Витсаида и Капернаум, които бяха отхвърлили Христос. Те избиха жителите им и зад себе си оставиха само запустения. Тит обсади Ерусалим. Той го заобиколи с един окоп, както Спасителят беше предсказал (Лука 19:41-44). Настана ужасен глад, какъвто светът, може би, никога не беше виждал. Мойсей беше предсказал на евреите, какво ужасно бедствие щеше да ги сполети, ако те се отвърнеха от Бога (Второз. 28 глава); че дори и най-изтънчената и изнежена жена, щеше да яде собствените си деца по време на ужасните лишения при обсадата и бедствията на Ерусалим, с които неприятелят щеше да ги обсипе.

През време на обсадата на Ерусалим от Тит, това пророчество се изпълни, и когато на този пълководец бе съобщено за всичко това, той, забравяйки, че самия той бе причината за всичко това, се закле да погуби напълно проклетия град и народа му.

За прослава на себе си, римският пълководец беше решил да запази храма; но Господ беше казал, че от него не трябваше да остане камък върху камък, който да не бъде разрушен (Лука 21:5,6). Един римски войник грабна една горяща главня и като се качи върху рамената на другаря си, хвърли я през един прозорец във великолепия храм. Зданието веднага бе обхванато от пламъци. Безумните старания на юдеите да потушат пожара бяха подкрепени от Тит, но без успех. Като видя, че храмът беше изгубен, Тит нахълта в него, изнесе златния светилник, трапезата на предложението и книгата със закона, която беше обвита в златна тъкан. По-късно светилникът се съхраняваше във Веспасиановия храм на мира и едно копие от него бе поставено на триумфалната

арка на Тит, където и днес още може да се види повреденото му изображение.

Обсадата на Ерусалим продължи пет месеца. (Това стана по време на еврейския религиозен празник - Пасха.) През това време погинаха 1 200 000 души, а 97 000 бяха взети в плен. Градът беше така удивително здраво построен, че разглеждайки развалините, Тит извикал: „Ние сме се борили с помощта на Бога!“

Обаче той бе съвършено изравнен със земята, и основите на храма бяха разорени от Таврентий Руфа. Войната продължи 7 години, и на нейните неописуеми ужаси са станали жертва 1 462 000 души.

По такъв начин римската слава беше изпълнила пророчеството: „и ще действа, и ще се върне в земята си.“

Дан. 11:29 - „На определеното време той пак ще отиде против юг; но последният път не ще бъде като първия.“

На „определеното време“ е вероятно даденото в ст. 24 пророческо време, за което говорихме. То се простираше до 330 г. сл. Хр., когато тази сила трябваше да се върне и отново да потегли към юг, но този път не както при първия случай, когато потегли за Египет, нито както при втория, когато потегли за Юдея. Това бяха походи, които завършиха със завоевания и слава. Сегашният, обаче, трябваше да бъде за деморализация и провала. Преместването на столицата в Константинопол беше знак за залязването на империята. С това Рим изгуби уважението си. Западната част на империята беше изложена на нападенията на чужди неприятели (варварските народи). След смъртта на Константин, Римската империя бе разделена на три части между синовете му, Констанций, Константин Втори и Констанц. Константин Втори и Констанц воюваха помежду си и последният победи, чрез което получи върховната власт над цялата западна половина на империята. Той бе наскоро след това убит от един от пълководците си,

когото, обаче, останалият жив император победи, така че убиецът, в отчаянието си, сложи край на живота си в 353 г. сл. Хр. Наскоро след това варварите от север започнаха грабителските си нашествия и разшириха завоеванията си така, че императорската власт на запад изгасна в 476 г. сл. Хр. Това беше наистина едно движение, съвсем различно от по-раншните две, споменати в пророчеството, и причината за това беше погрешната стъпка, която Константин направи като премести седалището на Римската империя в Константинопол.

Дан. 11:30 - „Защото китимски кораби ще дойдат против него, по която причина той, огорчен, наново ще се разяри против светия завет, и ще действа по волята си; даже като се върне, ще се споразумее с ония, които са оставили светия завет.”

Д-р Кларк прави следната забележка върху Исаия 23:1- „От Китимската земя им се извести това”. Новината за разрушението на Тир от Навуходоносор, както се казва, им бе донесена от ония от Китим, по островите и крайбрежието на Средиземно море, тъй като онези от Тир, като видяха, че нямаха друго средство за бягство, се спасиха с корабите си и потърсиха защита в Картаген и островите на Йонийско и Егейско море.

Водена ли е някога морска война срещу Римската империя, при която Картаген да е бил мястото на полесражението? Ония, които са чели за ужасното нашествие на вандалите над Рим под водителството на страшния Гензерих, сигурно ще отговорят положително на горния въпрос. Като потегляше всяка пролет от пристанището на Картаген, начело на една добре обучена морска сила срещу Рим, той всяваше страх и ужас из всички крайбрежни области на империята. Че това е предметът на пророчеството, се вижда от това, че пророчеството ни въвежда тъкмо в това време. От стих 29 видяхме, че седалището на управлението е преместено от Рим в Константинопол. Следвайки това събитие, ние идваме

до следващото забележително произшествие, а именно-нашествието на варварите от към север, в която епоха спада вече споменатата по-рано война с вандалите. Годините 428 – 468 г. сл. Хр., са забележителни с дейността на Гензерих.

„Той ще падне духом и ще се върне.” Това може да се отнася за отчаяните опити да се унищожи владичеството на Гензерих над морето. Първият опит направи Мажорий, а вторият - Лео; но и двата бяха съвсем неуспешни, и Рим трябваше да се помири с това, провинциите му да бъдат ограбвани и „вечният град” плячкосван от неприятели. (Виж Откр. 8:8).

„Ще се разяри против светия завет” - Това е Свещеното Писание, Книгата на завета. Един преврат от този род стана в Рим. Готите, хуните и вандалите, които завзеха Рим, приеха тъй нареченото арианско вероизповедание и така станаха врагове на католическата църква.

Със специална цел да изкорени тази ерес, император Юстиниан провъзгласи чрез един декрет папата за „глава на църквата и поправител на еретиците”. Тогава бе заявено от папите, че Библията била опасна книга и не трябвало да се чете от обикновения народ, а всички верски спорове трябвало да бъдат предоставени за разрешение на папата. Така той „се разяри” против Божието слово. А императорите на Източната римска империя, която още съществуваше, знаеха или търпяха тези произволи на римската църква, която беше отстъпила от завета, за да изкорени ересите. Така „човекът на греха” - папата (2 Солунци 2:3), като победи в 538 г. сл. Хр. готите - ариани, които владееха Рим, се възкачи на своя безбожен трон.

Покръстването на езичниците от Римо-католическата църква

Дан. 11:31 - „И от него ще се повдигнат сили, които ще осквернят светилището на силата, да! крепостта, ще премахнат всекидневната жертва, и ще постави мерзостта на запустението.”

Императорската сила беше използвана, за да подкрепи гореспоменатото дело. Казва се, че те щяха да „осквернят светилището на силата” или Рим. Ако това се отнася за варварите, то е буквално изпълнено; Рим бе ограбен от готи, хуни и вандали. А със завладяването на Рим от Одоакър бе сложен край на Западната Римска империя. Ако този пророчески стих се отнася за ония владетели на империята, които действаха за папството, против езическите и другите противни религии, то трябва да означава пренасянето на столицата на империята от Рим в Константинопол, което допринесе повече от всичко друго за западането на Рим. Тогава този текст би бил един паралел към Дан. 8:11 и Откр. 13:2.

„Ще премахнат всекидневната жертва”. При обяснението на Данаил 8:13 ние вече казахме, че тук думата „жертва” е неправилно добавена и че правилната дума е „запустение”, а също, че под това се разбира една опустошаваща сила, противна на „мерзостта на запустението”, която се явява по-късно след него.

„Всекидневното опустошение” беше езичесвото, а **„мерзостта на запустението”** е папството.

Би могло да се запита, защо това да е папството, тъй като Христос беше свързал мерзостта на запустението с разрушението на Ерусалим (Мат. 24:15). За отговор може да послужи това, че Христос тогава се е позовал върху Данаил 9 глава, която съдържа едно предсказание за разрушението на Ерусалим, а не върху този стих от 11 глава.

В Данаил 9 глава се говори за опустошения и мерзости в множествено число. Затова църквата ще бъде опустошавана от повече от една мерзост, с други думи, по отношение на църквата, и езичесвото и папството са мерзости. Но, за да се различават едно от друго, има разлика в наименованията: едното е наречено „всекидневното опустошение”, а другото – „мерзостта на запустението”.

Как бе премахнато всекидневното опустошение или езичеството? Тъй като тук се говори във връзка с наставането на мерзостта на запустението, или на папството, то това трябва да е било не само една номинална промяна на религията на империята от езичество в християнство, чрез т. нар. покръстване на Константин, но и такова изкореняване на езичеството в Западната римска империя, че да се отвори път на папските мерзости, та те да се въздигнат и да наложат надменните си претенции. Такъв явен преврат стана, но не по-рано от 200 години след смъртта на Константин.

Приближавайки към 508 г. сл. Хр., ние виждаме, че се идва до една важна криза между католицизма и още не съвсем загасналото езическо влияние в империята. До времето на покръстването на Клодвиг, царя на франките, в 496 г. сл. Хр., галите и другите народи на Западната империя бяха езичници, обаче след това събитие, старанията за покръстването на езичниците в християнството бяха увенчани с голям успех. При покръстването на този франкски цар, на него е била дадена титлата - „негово християнско светейшество”, „Най-големият син на църквата”. През периода от това време до 508 г. сл. Хр. бяха подчинени чрез съюзи, доброволно предаване, подчинение и други, римските владения на запад, великобританците, бургундите и вестготите. От времето на пълното постигане на тези успехи, значи от 508 г., папството възтържествува над езичеството, макар че последното, несъмнено, забави напредъка на католицизма; все пак, макар и да искаше, то нямаше силата да потисне вярата и да попречи на домогванията на римския епископ. Когато най-първите сили на Европа се отвърнаха от езичеството, това стана само за да се продължи тази мерзост в друга форма; понеже християнството, което се упражняваше в католическата църква, беше само едно покръстено езичество.

Артур, първият християнски крал на Англия, основа християнското богослужение върху развалините на езичеството. Рапин (точка 2, стр. 124), който претендира да е дал

най-точната хронология на събитията, твърди, че Артур е бил избран за крал на Англия в 508 г.

Положението, в което се намираше римският престол по това време, беше също особено. В 498 г. на папския престол се възкачи Симах, който току-що се бе обърнал от езичеството. Той управлява до 514 г. Дьо-Пен ни съобщава, че за папския престол той се борил с един противник, и че това не е станало без кръвопролитие. Като „наследник на ап. Петър”, на него са му били оказани всички възможни ласкателства, и той дал основния тон на всички по-късни папски претенции и домогвания, като се осмелил да отлъчи от църквата император Анастасий. Най-ниските ласкатели на папата сега поддържаха, че той бил съдия, поставен на мястото на Бога и заместник на Всевишния Бог на земята.

Това беше посоката, в която се развиваха събитията на запад. А как се развиваха те в същото време на изток? Сега във всички части на империята съществуваше една силна папска партия. Насърчени от успеха на „братята” си на запад, последователите на папизма в Константинопол, считаха за безопасно, в полза на своя глава в Рим, да се обявят враждебни към неговите противници. В 508 г. тяхната партизанска ревност внезапно избухна и се разрази в истински ураган от фанатизъм и гражданска война, който бушуваше с огън и кръв из улиците на източната столица - Константинопол.

Гибон, описвайки събитията през периода от 508-518г., казва следното върху вълненията в Константинопол: „Статиите на императора бяха строшени, докато той сам се криеше в едно предградие; едва след три дни той се осмели да излезе от скривалището си и да моли поданиците си за милост. Анастасий се яви на трона на арената без корона и в положението на молец се. Католиците ликуваха, когато той провъзгласи чрез един глашатай, че се отказва от пурпурната одежда; те чуха неговото увещание, че тъй като не всички можеха да царуват, те трябваше засега да се обединят под един монарх, и те се задоволиха с кръвта на двама от противните

на тяхната вяра проповедници, които жалкият император без колебание заповяда да бъдат хвърлени в лъвовата яма. Тези яростни, но кратковременни бунтове бяха насърчени от успехите на Виталий, който с една армия от хуни и българи, състояща се от повече идолопоклонници, се повдигна като защитник на католическата вяра. В това религиозно възстание той обезлюди Тракия, обсади Константинопол и изби 65 000 от неговите християни, а на императора наложи да призове назад католическите епископи, спечели си благоволенieto на папата, и прокара свикването на Халкидонския събор; бе направен и един ортодоксален договор, който беше колебливо подписан от умиращия Анастасий, но затова пък толкова по-ревностно бе заведен в изпълнение от чичото на Юстиниан.” („Залязване и упадък”, стр. 526). И така, нека да не се забравя, че в тази година - 508, езичеството така отпадна и католицизмът толкова много се засили, че католическата църква за първи път се видя в състояние да поведе успешна борба срещу цивилните власти и църквата на Източната империя. Унищожението на 65 000 „еретици”(християни) беше резултатът на тези католически „старания”.

Други доказателства относно времето намираме в Дан. 12:11, където се казва, че: „От времето, когато се прекрати всекидневната жертва (езичеството) и се постави мерзостта на запустението (папството), ще минат 1290 дни.”

Тъй като ст. 4, 6, 7, 8 и 9 от тази глава говорят за „последното време”, можем с право да заключим, че и в ст. 11 се говори за същото време. Като изброим 1290 „дни” или години назад от „последното време”, което започна в 1798 г., идваме до 508 г. сл. Хр.

От тези факти, се вижда ясно, че всекидневното запустение или езичеството, бе премахнато в 508 г. сл. Хр. Това беше началото за въздигането или провъзгласяването на папството, което беше едно особено събитие, последвало след това. И пророчеството ни кара да заговорим сега за това събитие.

„И ще постави мерзостта на запустението“. – След като обстойно разяснихме какво трябва да се разбира под премахване на всекидневното запустение или езичеството, ние питаме: Кога беше въздгната или възстановена мерзостта на запустението (папството)? Малкият рог имаше очи, като човешки очи, и веднага виждаше, когато му се предлагаше път за усиляване на властта му, или за въздигане. От 508 г. неговият напредък по пътя за световно владичество беше безпримерен.

Когато в 533 г. Юстиниан възнамеряваше да обяви война на вандалите, едно начинание, свързано с не малко трудности и от голяма важност, той поиска да се осигури с влиянието на римския епископ, който тогава заемаше между по-голямата част на християнството, едно положение, което даваше голяма тежест на думата му. Затова Юстиниан се зае да разреши съществуващия от дълго време между епископските седалища на Рим и Константинопол спор за първенство, като даде предимство на Рим и заяви най-ясно и категорично, че епископът на този град трябва да бъде главата на цялото духовенство на империята.

Едно съчинение върху Откровението от пастор Джордж Кролей в Англия, издадено в 1827г., дава обстоен доклад върху събитията, които гарантираха върховната власт на папата в Рим. Той цитира декрета на Юстиниан, както е бил първоначално издаден, така: „Юстиниан, благочестив, блажен, прочут, победоносен император и консул, - до Йоан, пресветия епископ на нашия град Рим, и патриарх:

„Като засвидетелстваме чрез това всяка почест към апостолския престол и Ваше Светейшество, както винаги сме правили това и желаем и за в бъдеще да правим, и като почитаме Вашето благословение като отец, ние бързаем да усведоим Ваше Светейшество за всички неща, които се отнасят за състоянието на църквите. През всички времена, нашето най-силно желание е било да поддържаме единството на Вашия

апостолски престол и учредяването на светите Божии църкви, което е било досега и ще бъде и за в бъдеще.

Затова, ние не се поколебахме да обединим свещениците от цялата източна страна с Ваше Светейшество и да ги подчиним на Вашата власт. Ние не можем да си позволим да разрешим каквото и да е, отнасящо се за състоянието на църквата, колкото и очевидно и несъмнено да е то, без знанието на Ваше Светейшество, което е глава на всички свети църкви! Защото, както вече заявихме, ние се стараем да възвеличим във всички неща славата и върховното владичество на Вашия апостолски престол.”

„Писмото на императора”, продължава Кролей, „трябва да е било изпратено преди 25 март 533 г., понеже в писмото си от тази дата до Епифан той казва, че писмото до епископа било вече изпратено, и повтаря решението си да отправя всички въпроси, които засягат църквата, до папата, главата на всички епископи и истинският и действителен наказател на всички еретици.”

„В писмото си, което изпраща в същия месец на следващата година (534г.), папата казва, че между добродетелите на Юстиниан една „блести като звезда” - неговото страхопочитание пред апостолския престол, в който той обединявал всички църкви и ги правил зависими от него, понеже той е истинският глава на всички.”

Към края на шестия век Йоан, епископът на Константинопол, отказа признаването на върховната власт на римския престол и си даде сам титлата Всемирен епископ, поради което папа Григорий Велики, разгневен от такова себевъзвишение, порица Йоан, и без сам да съзнава истинността на думите си, заяви, че оня, който си прикача титлата Всемирен епископ, е антихристът. В 606 г. Фока потуши претенциите на константинополския епископ и защити епископа от Рим.

Такива бяха обстоятелствата, при които бе издаден декретът на Юстиниан. Обаче мерките, които бяха предписани в този

декрет, не можеха да бъдат веднага поставени в сила, понеже Рим и Италия бяха завзети от остготите, които изповядваха арианското учение и упорито се противопоставяха на вероизповеданието на Юстиниан и на папата. Затова беше неизбежно остготите да бъдат изгонени от Рим, преди папата да можеше да прояви властта, която му беше дадена. За постигането на тази цел, през 534г. започна италианската война. Главното ръководство на похода бе поверено на Велизар. Когато той наближи Рим, различни градове напуснаха Витига, своя готски и еретически господар, за да се присъединят към войските на католическия император. Готите решиха да отложат офанзивите си до пролетта и позволиха на Велизар да влезе без съпротива в Рим. Представителите на папата и на духовенството, както и тези на сената и на народа помолиха пълководеца на Юстиниан да приеме тяхното доброволно присъединяване.

Велизар влезе на 10 декември 536 г. в Рим. Но това не беше краят на войната; защото готите събраха отново силите си и решиха да се борят за завладяването на града чрез една редовна обсада. Сраженията започнаха през март 537 г. Велизар се страхуваше, да не би народът да се отчая и да се предаде. Много сенатори и папа Силверий, заподозрени в предателски планове, бяха изпратени на заточение. Императорът заповяда на духовенството да си избере нов епископ. Те избраха дякон Вигилия, който с един подкуп от 200 фунта злато си купи тази почест.

Целият остготски народ се беше събрал за обсадата на Рим, обаче усилията им останаха безуспешни. Техните войски се разрешиха в честите и кръвопролитни боеве под стените на града, и през време на обсадата, която продължи една година и девет дни, погина почти целият им народ. През март 538 г. се появиха опасности от друга страна; затова те вдигнаха обсадата, изгориха палатките и се оттеглиха от града в голям хаос и суматоха. Техният брой едва беше достатъчен, за да запази съществуването им като нация или да им даде право да се наричат и след това народ.

Началото на папското владичество

Така и готският рог, последният от трите, бе изтръгнат, за да отсъпи пред споменатия в Данаил 7 глава малък рог (папството). Сега вече нищо не пречеше на папството да упражнява властта, която му бе дадена преди 5 години от Юстиниан. Светиите, времената и законите бяха сега в ръцете му, не само по предписание, а и фактически. Затова тази година трябваше да се вземе за годината, когато бе въздигната мерзостта на запустението и от която трябва да се брой началото на 1260-те години на върховното владичество на папството, според пророчеството.

Дан. 11:32 - „И ще привлече с измама ония, които постъпват нечестиво против завета; но людете, които почитат своя Бог, ще се укрепят и ще вършат подвизи.”

Ония, които постъпват нечестиво против завета, Свещеното Писание, и държат повече на декретите на папите и решенията на съборите, отколкото на Словото Божие,- тях папата „ще привлече с измама”, т.е. за ревността им към него ще ги възнагради с богатства, с тлъсти служби и почести.

През същото време, обаче, ще има един народ, „люде, които почитат своя Бог”, и те „ще се укрепят и ще вършат подвизи”. Това бяха ония, които през тъмните векове на папското владичество поддържаха жива истинската религия на земята и извършиха чудни дела на себепожертвование и религиозен героизъм заради вярата си. Достойни за споменаване между тях са валдензите, албигойците, хугенотите и други.

Дан. 11:33 - „И разумните между народа ще научат мнозина; при все това ще падат от меч и от пламък, чрез плен и грабеж много дни.”

Тук се говори за дългия период на папските преследвания срещу ония, които се бореха за упазването на истината и които

поучаваха ближните си в пътищата на правдата. Числото на дните, през които те трябваше да бъдат жертва на убежденията си, е дадено в Дан. 7:25; 12:7; Откр. 12:6,14; 13:5. Периодът е изразен с думите: „Време, и времена и половин време”; „1260 дни” или 42 месеца.” Всички тези текстове показват, че папското владичество щеше да трае 1260 години (от 538 г. до 1798 г.), когато Франция нанесе смъртоносна рана на папството (Откр. 13:3).

Реформацията в Европа и борбата ѝ против папството

Дан. 11:34 - „И във време на страданието си ще им се достави малко помощ; обаче мнозина ще се присъединят към тях чрез ласкателства.”

В Откровение 12 глава се говори за същите папски преследвания. Там ние четем, че земята помогна на жената, като се разтвори и погълна реката, която змеят изпусна из устата си. Под това трябва да се разбира голямата реформация на Мартин Лутер и на неговите сподвижници, чрез която дойде помощта през 16 век. Много немски князе се заеха с протестантската кауза, закриляха реформаторите и възпираха повече или по-малко преследванията, които папската църква извършваше най-яростно. Но, когато щеше да им бъде помогнато и делото им щеше да стане популярно, мнозина се присъединиха към тях чрез ласкателство; това ще рече, че те се присъединяваха към тяхната вяра от недостойни подбуждения, бяха неверни, повърхностни, и си служеха с благи и любезни думи, само за да прокарат измамническите си планове.

Дан. 11:35 - „Дори и някои от разумните ще пострадат, за да бъдат опитани, та да се очистят и да се избелят, до края на времето; защото и то ще стане в последното време.”

Последното време започна в 1798г. след като Франция детронира папството (Откр. 13:10).

Макар че преследванията бяха спряни, духът на преследване не беше изчезнал. Те постоянно избухваха отново, щом им се предоставяше удобен случай. Такъв беше случаят особено в Англия. Религиозното състояние на кралството беше променливо. То изпадаше ту в протестантско, ту под папско владичество, според това какво беше вероизповеданието на властващата фамилия. Кръвожадната кралица Мария беше смъртен враг на протестантството и много народ падна в жертва на нейните немилостиви преследвания. И това положение на нещата трябваше да се запази в по-голям или в по-малък мащаб до „последното време”. Естественият резултат щеше да бъде, че когато настане последното време, властта, която римската църква притежаваше за да наказва еретици, причина за такива големи преследвания, и макар и от време на време ограничавана, щеше да ѝ бъде напълно отнета. А също така естествено би било заключението, че премахването на папското владичество трябва да отбелязва началото на периода, който в нашия стих е наречен „последното време”. Ако това приложение е правилно, то последното време е започнало в 1798г., защото, както вече споменахме, тогава папството бе детронирано от Франция, и от тогава то никога вече не е имало онази власт, която притежаваше до тогава.

Появата на една нова атеистична сила (Франция) през 18 век

Дан. 11:36 - „И царят ще действа според волята си, ще се надигне и ще се възвеличи над всякакъв бог, и ще говори чудесно и надменно против Бога на боговете; и ще благоденства, докато се изчерпи негодуванието; защото определеното ще се изпълни.”

Някои от най-добрите библейски тълкуватели, между които Меде Уинтле, Ботройд и др., превеждат този текст така: „Един известен цар ще постъпва по волята си”. А това значи,

че на сцената се явява една нова (атеистична) сила. В тази сила личат три особени качества според пророчеството: 1. Тя трябва да прояви описания в пророчеството характер към началото на последното време, за което се говори в стих 35; 2. Тя ще бъде една своеволна сила; 3. Ще бъде една богоотричаща сила.

Двете последни качества могат да се съединят в понятието, че своеволието ѝ ще се развие в едно атеистично направление. Една революция, която отговаря точно на това описание, стана във Франция по времето, което ни извежда пророческия период. Волтер беше посял семето, което сега принесе своите естествени, пагубни плодове. Този тщестлавен атеист в своето високомерно, но безсилно самообладание беше казал: „Уморен съм да слушам хора да повтарят, че дванадесет мъже учредили християнската религия. Аз ще докажа, че един мъж ще бъде достатъчен, за да я събори.”

Като привлече към себе си мъже като Русо, Д'Аламберт, Дидро и др., той се опита да осъществи това, което беше заявил. Но те, както се казва, посяха вятър и пожънаха буря. Последницата от техните старания беше революцията от 1793 г., когато по решение на Конвента (Народното събрание), Библията бе премахната и съществуването на Бога отречено.

Историкът описва този голям религиозен преврат със следните думи:

„За една новородена нация”, казваха те, „не е достатъчно да сваля земните царе; тя трябва да простре ръката си предизвикателно към ония сили, които суеверието (папските заблуди) е наложило като властници, управляващи върху едно неограничено пространство.” (Скот, Наполеон, точка 1, стр. 172). По-нататък той казва: „Законният епископ на Париж бе доведен, за да поеме главната роля в тази безсрамна и скандална комедия, каквато някога се е играла пред лицето на едно народно представителство. Той бе доведен в пълна процесия, за да заяви на Конвента, че религията, която

проповядвал толкова години, била във всяко отношение една папска измама, която нямала никакво основание нито в историята, нито в осветената истина. Той отрече с най-тържествени и ясни изрази съществуването на Бога, на Когото бил посветен да служи, и заяви, че за в бъдеще ще се посвети на верноподаническия дълг да служи на свободата, равенството, добродетелността и морала. След това той сложи на масата своите епископски декларации и бе братски прегърнат от президента на Конвента. Много отпаднали свещеници последваха примера на прелата...Светът за пръв път чу едно събрание от мъже, родени и възпитани в цивилизация и претендирайки за правото да управляват един от най-издигнатите европейски народи, да вдигнат обединените си гласове, за да отрекат най-важната истина, която душата на един човек може да възприеме и единомушно да отрекат вярата и поклонението на Бога.” (Пак там, т.1, стр.173).

Друг един писател, в „Бляквудс Магазин” от ноември 1870г., казва: „Франция е единственият народ на света, за която съществува атеистичния доклад, че нейният народ, като нация, е повдигнал ръка в явен бунт против Твореца на Вселената. Днес има достатъчно богохулници и богоотрицатели, и ги е имало винаги в Англия, Германия, Испания, САЩ и другаде, обаче Франция стои в световната история сама, като една държава, която по нареждане на законодателното си тяло е заявила, че няма Бог. След това нейно заявление, цялото население на нейната столица, и големи множества другаде, жени и мъже, са пяли и танцували от радост.

Дан. 11:37 - „И няма да зачита боговете на бащите си, ни желание на жени, нито ще зачита някакъв бог; защото ще направи себе си на по-велик от всички тях.”

Епископ Нютон казва: „Тясно свързан с тези закони, които засегнаха религията, беше законът, който обезцени брачната връзка - най-святото отношение, в което могат да стъпят

човешки същества, и чието спазване допринася най-много за поддържането на обществения ред и на морала, - и го промени във формата на един взаимен договор от преходен характер, в който две лица могат да стъпят в брак и който могат да го нарушат всякога, когато пожелаят, според промяната на вкуса си или насищането на страстите си. Ако дяволите биха се заели да измислят един план, по който да би могло да бъде най-основно унищожено всичко достойно за уважение, насърчаващо и привързващо към семейния живот, и в същото време да си издействаха гаранция, че злото, което целяха да причинят, щеше да се пренася от едно поколение на другите не биха съставили друг план, освен този: обезценяване на брака до една временна връзка или до една позволена от закона проституция. Софи Арнулд, една артистка, прочута чрез саркастичната си критика, е описала републиканския брак като тайнство на прелюбодеянието. Тези антирелигиозни и антисоциални нареждания не отговаряха дори и на целите на безумните и безразсъдни фанатици, които ги въведоха в сила.” (Скот, „Наполеон”).

„Нито ще зачита никакъв бог.” - Към приведеното свидетелство, което подкрепя пълната безбожност на този народ по онова време, може да се прибави още и ужасния език на безумие и дързост, който е изразен в следното описание: „Страхът Господен е толкова далече от това, да бъде начало на мъдростта, че е станал начало на глупостта. Нравствеността е само едно изображение на префинения разкош. Най-великият Бог, Богът на юдеите и на християните, е само един фантом (призрак). А Исус Христос е един измамник.”

Друг един автор пише: „На 26 август 1792г. Народният конвент отрече публично съществуването на Бога; и из цяла Франция безстрашно бяха основани подобни атеистични общества и клубове. Кланетата и своеволията на терора достигнаха до ужас.” (Смит, „Ключът на откровението”, стр. 323).

„Хеберт, Шомет и техните другари застанаха пред съда

и заявиха, че „нямало Бог”. (Алисон, точка 1, стр. 150). През това време всяко богослужение беше забранено. Златните и сребърните църковни съдове бяха разграбени и осквернени, църквите бяха затворени. Камбаните бяха разтопени и превърнати в топове. Библиите се изгаряха публично. Съдовете за светото тайнство бяха натоварени на едно магаре, в знак на презрение, и така разкарвани из улиците на града. Бе въведена една седмица от десет дни вместо седмицата от седем дни, и над всеки гроб бе надписано с големи букви, че смъртта означава вечен сън. Но, за да се постави венец на богохулствата, ако бесовските оргии въобще могат да се разделят по степени, един комедиант на име Монвел, представляващ в илюминация „свещеника на светлината”, бе натоварен да изговаря следните чудовищни думи: „Боже, ако Ти съществуващ, отмъсти за оскърбеното Си име! Аз те похулвам. Ти не отговаряш. Ти не смееш да ни поразииш с гръмовете Си. Кой ще вярва след това в Твоето съществуване? Цялата духовна институция е пропаднала! (Скот, „Наполеон”, точка 1, стр. 173).

Но Бог казва: „Понеже си сторил това и Аз премълчах, ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе.” (Псалом 50:21).

Вижте, какво е човекът, когато бъде предоставен на себе си, и какво е неверието, когато ограниченията на закона бъдат премахнати и само то вземе надмощие. Може ли да се съмняваме в това, че Всемогъщият е предвидял тези неща и е наредил да се запишат на страниците на Священото Писание, където се загатва, че ще се въздигне едно царство, което ще се опълчи против всяко божество и ще презре всичко?

Дан. 11:38 - „А вместо Него ще почита бога на крепостите; да! със злато и сребро, със скъпоценни камъни и с желателни вещи, ще почита един бог, когото бащите му не са познавали.”

Изглежда, като че в този стих има едно противоречие. Как може един народ да презира всяко божество, и пак да почита

бога на крепостите? - Той не може същевременно да заема двете становища; обаче той може през известно време да презира всяко божество, а след това да въведе друг вид богослужение, покланяйки се на бога на крепостите. Стана ли такава промяна по онова време във Франция? - Да. Опитът да се направи Франция един безбожен народ, имаше за последица такова разпадане на всички установени наредби, такава анархия, че водачите се изплашиха да не изгубят съвсем властта и контрола от ръцете си, и затова се убедиха, че е една политическа необходимост да се въведе някакъв вид религия или богослужение.

В 1793г. бе въведено поклонението на богинята на разума, което събитие историкът ни описва така: „Една от церемониите на онова време на безумие, по отношение на извратен вкус, смесен с безбожие, е ненадмината. Вратите на Народния конвент се разтвориха от една музикална банда, зад която следваха в тържествена процесия членовете на Общинския съд, пеейки химн в чест на свободата и придружавайки предмета на бъдещото им поклонение, една забулена лека жена, която трябваше да представлява богинята на разума. След като тази жена бе доведена пред оградата на събранието, лицето ѝ бе разкрито с голяма тържественост, посочено ѝ бе място от дясно на президента, при което се установи, че това бе една всеизвестна балетна танцьорка от операта, чийто чар бе познат на много хора от сцената. А на мнозина отношенията с тази дама бяха дори и по-интимни. На тази личност, като най-сполучлива представителка на оня разум, на който те се покланяха, Народното събрание поднесе своето поклонение. Този безбожен и смешен маскарад стана нещо като мода и провъзгласяването на богинята на разума бе въведено и извършвано по подражание из цялата страна, т. е. в ония места, където жителите искаха да се покажат на същата степен на революцията.” (Скот, „Наполеон”, точка 1, стр. 17).

Върху въвеждането на това поклонение на разума в 1794г.

Шомет казва: „На 11 ноември Народното дружество на музея влезе в халите на Общинския съд, провиквайки се: „Да живее разумът!“ Те носеха високо един сандък с останките на полуизгорели различни книги, между които църковни молитвеници, Старият и Новият завет и други, чрез които, както президентът различно забелязва, сега трябваше да бъдат изгорени в един голям огън всички „глупости“, които те са карали човешката раса да върши.”

Наистина, това беше един „чужд бог“, за когото бащите не знаеха нищо. Никакво подобно божество не е бивало някога въздигано като предмет на поклонение. И то с право може да се нарече „бог на крепостите“, тъй като целта на движението беше, да се накара народа да поднови завета си и да повтори клетвата си за благоденствието на френската армия. Нека прочетем още един път от извлечението, което по-рано цитирахме:

„Ние напуснахме неговите храмове; те са преобразени. Днес огромно множество народ се събира под техните готически покриви, под които за пръв път ще се разнесе гласа на истината. Там французите ще отпразнуват своето истинско богослужение - поклонението на свободата и на разума. Там ние ще подновим клетвата си за благоденствието на армията на републиката.”

Дан. 11:39 - „И ще устрои яка крепост с помощта на един чужд бог; на ония, които го признаят, ще увеличи почестите им, ще им даде власт над мнозина, и ще им раздаде земя за награда.”

Системата на езичеството, която бе отново въведена във Франция, както това ни показва поклонението на идола - в лицето на богинята на разума, и която Народното събрание бе заповядало да се прилага от френския народ, според езическите наредби, остана в сила до назначаването на Наполеон като временен консул на Франция до 1799г.

Френските армии, като поддръжници на тази чужда религия, устройха яка крепост, „на този чужд бог”, както пророчеството казва. Обаче онова, което ни дава най-голямо основание да приложим това пророчество за Франция, и което действа по-убедително от всичко друго, е последната част на този стих, а именно: „и ще им раздаде земя за награда”. Преди революцията, земята във Франция се владееше само от мнозина едри земевладелци, които притежаваха огромни пространства земя. Техните земи според закона не можеха да се разпределят, така че нито наследниците, нито завещателите можеха да отчуждават едно притежание. Обаче революцията не признава закони; и в беззаконието, което сега владееше, бяха премахнати титлите на благородниците, и земите им бяха разпоредени на малки парчета в полза на обществената съкровищница. Правителството се нуждаеше от пари, и тези големи земи бяха конфискувани и чрез публична продажба бяха произволно разпокъсани. Историкът съобщава следното относно тези своеобразни продажби: „Конфискуването на две трети от земевладенията в царството, като резултат на декретите, които Конвентът издаде срещу емигрантите, духовенството и осъдените от революционния съд лица, създаде на правителството един фонд от повече от 700 млн. фунта стерлинги.” (Алисон, точка 4, стр. 151).

Кога и в коя страна е станало такова нещо, което така точно е изпълнило пророчеството, както в тази страна? След като нацията се опомни, се наложи една по-мъдра религия, и езическият обичай бе отново премахнат. В своята книга „Животът на Наполеон”, том 1, стр. 154, Логхарт описва това събитие по следния начин:

„Трета и по-смела мярка беше премахването на езическото идолослужение и възстановяването на християнското богослужение; и тази добра постъпка трябва да се припише само на Наполеон, който трябваше да се бори с философските предразсъдъци на почти всичките си колеги. В разискванията си с тях, той съвсем не се опитваше да се представи за

подръжник на християнството, а само настояваше за необходимостта, да се даде на народа случай да извършва редовно богослужение, за да има спокойствие. Свещениците, които вече бяха заявили, че ще дадат клетва за верност на правителството, отново бяха поставени на длъжностите им, а след тази мъдра мярка последва и възвръщането на не помалко от 20 000 духовни пастири, които до тогава гинеха из тъмниците на Франция.”

Така завърши властта на терора и революцията на неверието. Из развалините на това движение се издигна Наполеон Бонапарт, за да използва общия хаос за своето лично въздигане; да застане на чело на френското управление и да изпълни с ужас сърцата на всички народи.

**След около два века затишие, в края на времето
започна битката
между южния цар (Египет) и Франция
и между северния цар Турция и Франция**

Дан. 11:40 - „И в края на времето, южният цар (Египет) ще се сблъска с него (Франция); и северният цар (Турция) ще дойде против него (Франция) като вихрушка, с колесници и конници и много кораби; и като влезе в страните ще ги наводни и ще премине през тях.”

След дълга пауза южният цар и северният цар отново се явяват на сцената. Тук ние не срещаме нищо, което да показва, че поради появяването на тези сили, трябва да се обърнем към други страни, а не към ония, които те бяха завзели наскоро след смъртта на Александър, и които, както видяхме, предствляват южната и северната области на онова световно царство. Южният цар владееше по онова време в Египет, а северният цар притежаваше Сирия, заедно с Тракия и Мала - Азия. Египет, по общото мнение, е все още южният цар, докато земите, които някога принадлежаха на северния

цар, от последните пет столетия са напълно присъединени към владенията на турския султан.

Според приложението на пророчеството, трябваше да се повдигне една война между Египет и Франция, и между Турция и Франция в 1798г., като годината, както видяхме, е началото на последното време; и ако историята потвърждава, че в онази година е избухнала такава тройна война, това ще бъде и окончателно доказателство за това, че приложението е правилно.

Затова ние питаме: Наистина ли в последното време южният цар Египет се удари с „него” (Франция), т.е. оказа една относително слаба съпротива, а Турция се „впусна като вихрушка върху него”, т.е. срещу управлението на Франция? Ние вече приведохме доказателства, че последното време започваше в 1798 г., и едва ли е нужно да казваме на онзи, който е добре запознат с историята, че в онази година настана едно положение на явна вражда между Франция и Египет.

Когато Бонапарт навлезе в страната, като най-напред се укрепи в Александрия, той веднага заяви, че „не е дошъл, за да опустоши страната или да я отнеме от Турция, а само да я изтръгне от властта на мамелюците (една кръвожадна войска на султана) и да отмъсти за обидите, които те причинили на Франция.” (Тиер, „Френската революция”, т. 4, стр. 268.)

Друг един исторически доклад гласи: „Освен това той (Бонапарт) имаше големи основания да бъде против тях (мамелюците); защото те никога не пропускаха случай да малтретират французите.”

Началото на 1798 г. завари Франция заета с големи проекти срещу Англия. Директорията настояваше Бонапарт веднага да подхване военни действия срещу Англия; той обаче виждаше, че не беше благоразумно да се предприеме една истинска офанзива преди есента; и не беше склонен да рискува името си като въздигащ се пълководец чрез един летен поход, необещаващ никакъв успех.

„Обаче”, казва историкът, „той видя една много по-далечна страна, където можеше да си спечели слава, която чрез романтичното и тайнственото, което я обгръщаше, можеше да има нов чар в очите на сънародниците му. Египет, страната на фараоните и птоломеите, щеше да бъде славно поле за нови триумфи.” (Уайт, „История на Франция”, стр. 469). Но, докато очите на Бонапарт в така интересните, от гледище на историята, източни страни виждаха все по-големи полета за слава, които изглежда обхващаха не само Египет, а се простираха и до Сирия, Персия, Индия и дори до водите на Ганг, на него не му беше трудно да убеди Директорията, че тъкмо Египет е болното място, в което Англия би могла да бъде чувствително засегната, като чрез една война в онази страна би се попречило на източната търговия на британците. Затова египетският поход бе предприет под посочения по-горе предлог. Падането на папството, което отбелязва изтичането на 1260-те години и според стих 35 представляше началото на последното време, стана на 10 февруари 1798г., когато Рим падна в ръцете на френския генерал Бертие. На 5 март същата година Бонапарт получи от Директорията пълномощно да потегли срещу Египет. Той напусна Париж на 3 май, а на 19 май потегли с една добре въоръжена флота от 500 кораба, които имаха 40 000 войници и 10 000 моряци на борда. На 5 юли бе превзета Александрия и веднага укрепена. Следващото сблъскване стана още на 23 юли, което беше най-забелжителното и решаващо сражение между пирамидите; в това сражение мамелюците с голяма храброст и отчаяно съпротивление се опитваха да си запазят полето, обаче не можеха да мерят силите си с по-добре дисциплинираните френски войски. Морат Бей изгуби всичките си топове, 400 камили и 3000 мъже. Загубата на французите беше сравнително малка. На 24 юли Бонапарт влезе в Кайро, столицата на Египет, и чака само докато наводните води на Нил се оттеглят в коритото си, за да преследва Морат в горен Египет, където този беше избягал

с разнебитената си конница, и да довърши завладяването на цялата страна. Ето така северният цар можа да окаже само слаба съпротива. Между това, обаче, положението на Наполеон започна да става несигурно. Френската флота, която беше неговото единствено средство за съобщение с родината, бе поразена от англичаните, под водителството на адмирал Нелсон, при Абукир; а на 2 септември същата година (в 1798 г.), турският султан, който бе хитро подбуден от английските посланици в Константинопол и чиято ревност и без това беше предизвикана от победите в Египет, който беше в полузависимост от Отоманската империя, обяви война на Франция, за да попречи на Египет да стане френска провинция. Така северният цар - Турция „се впусна като вихрушка върху него” (Франция), в същата година, в която южният цар (Египет) „се удари с него”, и двете събития станаха „към свършека” (началото на последното време), което представя друго важно доказателство, че 1798г. е точката, от която започва този период. А всичко това потвърждава, че приложението на пророчеството е правилно, защото не биха могли толкова много предсказания да се изпълнят в онази година, ако пророчеството беше погрешно.

Беше ли появата на северния цар (Турция) нападателна, или както в Библията се казва бясна „като вихрушка”? Наполеон беше почти унищожил египетските войски. Той се опита да направи същото и с войските на султана, които го застрашаваха с едно нападение от към азиатската страна. На 27 февруари 1799г., Наполеон потегли с 18 000 войници на поход от Кайро за Сирия. Между това в Сен Жан Д’арк се беше укрепила една турска войска и множество мохамедански конници се събраха в планината на Самария, за да нападнат французите от страни, когато те щяха да обсадят Акра. В същото време сър Сидней Смит се яви с два английски кораба пред Сен Жан Д’арк, подкрепи турския гарнизон на онова място и плени войските, които държаха обсадата, и които Наполеон беше изпратил от Александрия тук. Наскорю пристигна и още

една турска флота, която, заедно с руските и английските кораби, които тогава действаха задружно, представляваше „многобройни кораби”, които стояха на разположение на северния цар (Турция).

На 18 март започна обсадата. Наполеон бе на два пъти отзован от сражението, за да спаси някои френски войскове части, които иначе биха паднали в ръцете на сновящите из онази област мохамедански конни отряди. На два пъти бяха пробивани зидовете на града, но нападателите се натъкнаха на такава упорита съпротива от страна на турския гарнизон, че въпреки най-храбрите усилия, те бяха принудени да се откажат от борбата. След 60 дневна обсада Наполеон трябваше да се откаже от плана си и за пръв път във военното си поприще трябваше да отстъпи, като на 21 май 1799г. се отправи за Египет.

„Ще ги наводни и ще премине през тях.” – До тук ние установихме, че споменатото в пророчеството удряне на южния цар и „впусчането като вихрушка” на северния цар срещу французите, се съгласува напълно с историческите факти.

Турция, която сега заема северната част на някогашната Александрова империя – Сирия, Мала - Азия и Тракия, представлява северното царство в това пророчество.

Южният цар и северният цар са единствените сили, за които може да се отнесе пророчеството. Затова изпълнението трябва да се търси между тях.

Някои точки в този текст говорят в полза на мисълта, че в последната част на ст. 40 трябва да се търси едно пренасяне на главното съдържание на пророчеството от френската сила върху турската сила. Северният цар е представен като една сила, която „ще се впусне като вихрушка срещу „него” (Франция), с колесници, конници и многобройни кораби”.

Ние вече споменахме за сблъскването между тази сила и

французите. Северният цар, с помощта на съюзниците си спечели победата, и французите, които бяха надвити, бяха отблъснати в Египет. Сега ни се вижда по-естествено израза „ще ги наводни и ще премине през тях” - да се отнася до силата, която излезе с триумф от онази война; а тази сила беше Турция. Ние ще добавим още, че един добър познавач на еврейския език ни уверява, че смисълът на този израз ни кара да приемем, че думите „ще наводни и ще премине” се отнасят за северния цар - Турция, тъй като те са една последица от думите „ще се впусне като вихрушка върху него с колесници, конници и многобройни кораби”.

Поражението на Франция

Дан. 11:41 - „И ще влезе и в славната земя, и много области ще се разорят; но следните ще се избавят от ръката му: Едом, Моав и главния град на амонците.”

Приведените събития относно похода на французите срещу турците и оттеглянето на французите от Жана Д’арк, ние сме взели главно от Американската енциклопедия. От същия източник ние извличаме и други подробности относно връщането на французите в Египет и по-нататъшния щастлив обрат, който накара последните да напуснат онази страна. Отказвайки се от един поход, в който една трета от армията падна в жертва на войната, болестите и бедствията, французите се оттеглиха от Жана Д’арк и след усилено 26 дневно маршируване стигнаха отново в Кайро, Египет. По този начин те се отказаха от всичките си завоевания в Юдея; и най-хубавата от земите, „славната земя”, Палестина, заедно с всичките ѝ провинции, тук дадени с израза „много области”, паднаха отново под гнета на турското владичество. Едом, Моав и Амон бяха извън границите на Палестина, южно и източно от Мъртво море и Йордан, значи не лежаха на пътя

на турците от Сирия за Египет, и избегнаха опустошенията на похода.

Дан. 11:42 - „Ще простре ръката си върху страните; и Египетската земя няма да се спаси.”

При завръщането на французите в Египет една турска флота от 18 000 мъже се беше установила в Абукир. Наполеон веднага нападна това място, разби турците и ги обърна в бягство и възстанови властта си в Египет. Но през това време различни поражения, нанесени на френските войски в Европа, повикаха Наполеон обратно във Франция, за да им бъде в помощ. Началството на войските в Египет бе предадено на генерал Клебер, който след един период на неуморима дейност за доброто на армията, бе убит от един турчин в Кайро, след което началството пое Абдал Менон.

Между това английското управление, като съюзник на турците, реши да изтръгне отново Египет от французите. На 13 март 1800 г. една английска флота стовари един отряд войска в Абукир. На другия ден французите предприеха едно сражение, но бяха принудени да се оттеглят. На 18 март Абукир се предаде. На 28 март дойдоха подкрепления с турската флота и Великият везир се приближаваше с огромна армия от Сирия. На 19 март се предаде Розета на съюзените войски на англичани и турци. В Романие един френски корпус, състоящ се от 4000 мъже, бе поразен от 8 000 англичани и 6 000 турци. В Елменае на 16 май 5 000 французи бяха принудени да се оттеглят, тъй като Великият везир се приближаваше с 20 000 войска към Кайро. Сега цялата френска армия беше затворена в Александрия и Кайро. Кайро капитулира на 27 юни, а Александрия на 2 септември. Четири седмици по-късно, на 1 октомври 1801 г. бе подписан мирния договор в Лондон. Египет бе даден на Турция, а 20 000-те войници, които останаха още от френската армия в Египет, бяха върнати в отечеството си на английски кораби.

„Но няма да се спаси и Египетската земя” - гласи пророчеството. Тези думи изглежда да показват, че Египет ще бъде подчинен от една сила, от която би желал да бъде освободен. Какво беше общото мнение на египтяните за Франция и Турция? Те предпочитаха френското владичество. В пътните си бележки върху Египет, Нубия, Турция и Палестина, през годините 1824-1827г. издадени в Лондон в 1829 г., Р.Маден казва, че египтяните много съжалявали за поражението на французите и те считали французите като свои благодетели; че „през краткото време на пребиваването си там, те оставили следи на подобрене” и че, „ако можели да затвърдят властта си там, Египет сега би бил сравнително цивилизован”. Предвид това свидетелство, изглежда, че французите не са срещали голяма съпротива в Египет, и затова египтяните нямаха особено силно желание да се избавят от ръката им. Напротив, тяхното желание беше да избегнат властта на турците, но не можаха.

Дан. 11:43 - „Защото ще завладее съкровищата на златото, на среброто и на всичките скъпоценности на Египет; и ливийците и етиопяните ще бъдат заставени да следват по стъпките му.”

За да обясним по-добре този стих, ние привеждаме следното извлечение из „Историческият отзвук на гласа на Бога”, стр. 49: „Историята ни докладва следните факти: Когато французите бяха изгонени от Египет и турците го завладяха, султанът разреши на египтяните да учредят управлението си пак така, както беше преди завладяването на страната от французите. Той не поиска от египтяните нито войници, нито топове, нито крепости, а им предостави да уреждат независимо работите си, с единственото важно изключение, че ги задължи да му плащат данък. В параграфите на мирния договор между султана и египетския паша, се стигна до споразумението, египтяните да плащат на турското правителство всяка година една сума в злато и сребро, 600 хил. мери жито и 400 хил. мери ечемик.”

„Ливийците и етиопяните”, непобедимите араби, всички търсеха приятелството на турците, и много от тях и до днес още са задължени да им плащат данък.

Краят на северния цар - Турция

Дан. 11:44 - „Но слухове от изток и от север ще го смутят; и ще излезе той с голяма ярост, за да изтребва и да погубва мнозина. **45.** И ще постави шатрите на палата си между моретата, върху славния свят хълм; но при все това, ще дойде към свършека си, и никой не ще му помогне.”

До тук ние следвахме пророчеството в 11 глава на Данаиловата книга стъпка по стъпка, стих по стих, и установихме, че всички предсказани събития до 44 стих са се изпълнили.

Нека забележим още, колко сполучливо може да се приложи този така изразен стих за тази сила: „Но ще дойде към свършека си, и никой не ще му помогне” (стих 45). Тези думи ясно загатват, че на тази сила по-рано е помагано. А на кои факти бихме могли да се позовем в потвърждение на това?- Във войната срещу Франция през 1798 - 1801 г. Англия и Русия подкрепиха султана. Във войната между Турция и Египет, през 1838-1840 г., Англия, Русия, Австро-Унгария и Прусия, се намесиха в полза на Турция. В Кримската война в 1853-56 г., Англия, Франция и Сардиния подкрепиха турците. И в последната руско-турска война Великите сили на Европа възпряха Русия. Без тези помощи в различните критически моменти на войната, Турция не би могла да се държи по-дълго. И известен факт е, че това царство е устояло от разбиването на Отоманската империя в 1840 г., само чрез споразумението и съгласието на европейските Велики сили. Без тази гарантирана помощ Турция не би могла да води дълго дори едно привидно съществуване; и когато тази подкрепа престане, разклатеният апарат на мохамеданската измама ще се сгромоляса. Пророчеството казва, че „ще дойде към

свършека си, и никой не ще му помогне” и тя идва към този край, както наистина можем да констатираме, защото никой не ѝ помага. Тъй като оказаната ѝ помощ е оттеглена.

По средата на 19 век Турция се подчини на Великите сили - Англия, Русия, Австро-Унгария и Прусия.

На 27 юли 1449г. умря гръцкият император на Константинопол, Йоан Палеолог. Той нямаше наследник, и неговият брат Константин наследи царството. Той, обаче, не смееше да се възкачи на престола без одобрението на турския султан Амурат. Той заяви: „Аз мога да управлявам само с вашето решение.”

На 11 юли 1849 г. се навършиха точно 391 години и 15 дни (от 27 юли 1449 г.) на турското господство в света - според пророчеството от Откр. 9:15.

Библейската мярка е 1 ден = 1 година; (Виж Числа 14:34, Езекиил 4:6); по еврейския лунен календар 1 година е 360 дни.

Със стих 45 от даденото пророчество, нашето внимание бива насочено от настоящето към бъдещето време, тъй като и днес още описаните от него събития не са се изпълнили от никоя сила. Но те трябва да се изпълнят; - и ще бъдат изпълнени от силата, за която се говори непрекъснато в пророчеството от 40 до 45 стих.

Когато се разиграят събитията, посочени в ст. 45 от 11 глава, и северният цар постави шатрите си в Ерусалим (Захария 14:1-3), тогава ще се повдигне Великият Княз Михаил - Исус Христос (Дан. 12:1-3). Тогава ще приключи и благодатното време за света. Съдбата на всеки човек ще бъде решена завинаги (Откр. 22:11,12).

Краят на голямото пророческо видение на пророк Данаил от 11 гл., не приключва със стих 45, а в стих 3 на 12 гл.

В 1877г. Джеймс Вайт, един от пионерите на ЦАСД писа по повод стих 45 от Данаил 11 гл. следното: „Тълкуванието на

неизпълнените пророчества, които историята не е написала и предположенията не трябва да се правят с голяма точност и положителност, за да не блуждаем в полето на фантазията.”

Само един единствен стих - 45 от 11 глава не се е изпълнил. И той предстои да се изпълни в близкото бъдеще. Бог предсказва събитията, но историята наименува участниците. За нас, като Божий народ, от решаващо значение е да бъдем готови за срещата с Великия Княз Михаил - Исус Христос. Амин!

Кратък поглед върху Данаил 11 глава:

Данаил 11:1, 2 - Мидо - Персия и царете на империята.

Данаил 11:3,4 - Гръко - Македонското царство.

Данаил 11:5-15 - Борбата между северният цар на селевките - Сирия и Мала-Азия и южният цар на птоломеите - Египет, на разделеното вече Гръцко царство.

Данаил 11:16-30 - четвъртото царство на земята - Римското.

Данаил 11:31-35 - възникването на папството и преследванията на Божия народ.

Данаил 11:36-39 - появата на една нова атеистична сила - Франция.

Данаил 11:40-44 - след около два века затишие, в края на времето (1798г.) започна борбата между южния цар - Египет и Франция и между северния цар - Турция и Франция.

Данаил 11:45 - този стих предстои да се изпълни в близкото бъдеще - преди Второто пришествие на Христос.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОСЛЕДНИТЕ СЦЕНИ НА ЧОВЕШКАТА ИСТОРИЯ

Данаил 12:1 - „И в онова време ще се повдигне Михаил, Великият Княз, Който брани синовете на твоя народ; и ще настане време на страдание, каквото никога не е бивало, откак народ съществува до онова време; и в онова време ще се отърват твоите люде, всеки, който се намери записан в книгата.”

В този стих се посочва едно определено време, не време дадено чрез някакво наименование или символ, отнасящи се за определена година, месец или ден, а време, което се характеризира чрез наставането на известно събитие, и е свързано с него.

„В онова време”. В кое време? - Времето, в което ни извежда последният стих на 11 глава, времето, в което северният цар „ще разпъне царските си шатри между морето и планината на преславното светилище”.

Но кой е Михаил? И за какво ще се повдигне? – В Юдовото послание, стих 9, Михаил е наречен Архангел. Това означава Главата на всички ангели. Има само една глава. Кой е тази глава? Това е Оня, Чийто глас ще се чуе от небето при възкресението на мъртвите (1 Солунци 4:16). А чий глас се чува във връзка с това събитие?- Гласът на нашия Господ Исус Христос (Йоан 5:26-29).

Ако се върнем в доказателството си назад и вземем тези факти като основа, ние идваме до следното заключение: Гласът на Божия Син е гласът на Архангела. Но Архангелът е Михаил; затова Михаил е Синът Божий. Самият Данаилов израз „Михаил, Великият Княз, Който брани синовете на твоя народ” е достатъчен, за да се познае Оня, за Когото се говори,

Спасителят на човечите. Той е Князът на живота (Деян. 3:15); и Бог Го е въздигнал за Началник и Спасител (Деян. 5:31). Той е Великият Княз. Няма друг по-велик от Него, освен сам Отец.

„Който брани синовете на твоя народ“; „Стоящият от към синовете на твоите люде“. Той се снишава, за да заеме положението на смъртните Божии чада, за да ги избави и издигне като поданици на Неговото идващо царство. Той се застъпва за нас. Той се нуждае от Своя народ за бъдещите Си цели, и те са една неделима част от изкупеното наследство; те са главната причина за радостта, с оглед на която Христос принесе всяка жертва и претърпя страдания, които характеризират Неговото застъпничество в полза на падналото човечество. Каква чест, която не можем да обхванем! Нека да бъде на Него вечна благодарност за снизхождението и милостта Му! На Него да бъде царство, и сила, и слава во веки веков!

Не е необходимо да се впускаме специално в подробности в изследване на всички тези събития, които са неразделно свързани с промяната на положението на нашия Господ или които съставляват тази промяна. Достатъчно е да кажем, че царството на този свят ще стане царство „на нашия Господ и на Неговия Христос“. Своите свещенически дрехи Той ще замени в царска одежда. Делото на благодатта е приключено и пробното време за човешката раса е свършено. Божият Дух, Който обуздава демонските сили, се оттегля от земята. Тогава оня, който е нечист, остава без надежда за очистиране, и който е свят, ще бъде без опасност за падане. Участиа на всекиго е решена. И от това време, докато ужасените народи видят величествената фигура на оскърбения от тях Цар да идва на небесните облаци, те ще бъдат поразявани като железен скиптер и разтрошавани на парчета като глинени съдове (Псал. 2:9); те ще минат през такова време на скръб, каквото никога не е бивало, през редица бедствия, небивали

в историята на света. И всичко ще свърши с това, че нашият Господ и Спасител ще се яви в огнени пламъци на небето, за да отмъсти на онези, които не признават Бога и не са послушни на Евангелието на нашия Господ Исус Христос. (2 Солунци 1:7,8; Откр. 11:15; 22:11,12).

Толкова важни са събитията, които ще станат, когато се повдигне Михаил. И така, Той се повдига или приема царството, като отбелязва настъпването на този съдбоносен период в историята на човечеството в едно време, преди да е дошъл Той лично на земята. Затова колко важно е да познаваме Неговото лично положение, за да можем да следим развитието на делото Му и да разберем кога се приближава страшния момент, когато Неговото ходатайство в полза на човечеството ще престане и нашата участ ще бъде завинаги запечатана! (Откр. 22:11,12).

Но как можем да знаем ние това? Как можем да определим, какво става в далечното небе, в светилището горе? – Бог е добър и ни е дал средствата, за да можем да узнаем това. Той ни е открил, какво ще става в небето през същото време, докато на този свят ще се извършват известни големи събития. Ние виждаме от видимите неща развоя на събитията, които са невидими. Както от природата узнаваме нейния Творец, така и от земните явления и светските движения, ние можем да съдим за онова, което става в небето. Когато северният цар разпъне царските си шатри между моретата и святата планина, „ще се повдигне Михаил”, нашият Господ. Тогава Исус ще завърши делото Си като наш Велик Първосвещеник, и пробното време на човечеството свършва. Големият пророкуван период от 2300 денонощия (Дан. 8:14) ни дава точното начало на последната част от делото в Небесното светилище. Настоящият стих съдържа напътствието, чрез което ние можем да определим приблизително времето, когато то ще бъде привършено.

Във връзка с „повдигането” на Михаил, наставка такова време на скръб, каквото никога досега не е било. В Матей 24:21 ние четем за една голяма скръб, „каквато не е бивала досега и няма да бъде”. Тази скръб, предизвикана от страна на папската власт чрез угнетенията и мъченията на Христовата църква, е вече минала, докато времето на скръбта, за което се говори в Дан. 12:1, според нашите схващания, е още в близкото бъдеще. Но как може да има две времена на скръб, които са с много години отдалечени едно от друго, и всяко от които е такова, каквото не е било никога досега и няма да бъде? За да се избегнат трудностите, трябва добре да се запомни разликата между двете скърби, както ще я обясним. Скръбта, за която се говори в Евангелието на Матей, е една скръб, която се отнасяше за църквата. Христос говори на учениците Си, които Го заобикаляха тогава, и на бъдещите Си ученици. Те бяха ония, за които се отнасяше тази скръб, и поради тях дните на скръбта щяха да бъдат прекратени - чрез реформацията в 16 век - (Мат. 24:22). А споменатото в книгата на Данаил време на скръб, е време не на религиозни преследвания, но скръб, която засяга всички народи, „каквато не е имало, откак съществуват люде”. В Евангелието на Матей се дават указания за времето след онази скръб; казва се, че след като тя премине, никога вече не ще настане подобно време над Божия народ. В книгата на Данаил, обаче, не се споменава за никакво бъдеще време след скръбта, за която се говори, тъй като с нея се приключва историята на света. Тя обхваща в себе си описаните в Откр. 16 глава седем последни язви и завършва с явлението на Господ Исус, Който ще дойде сред огнени пламъци в облаците, за да погуби враговете Си, които са потъпквали Неговите заповеди. Но в това скръбно време ще бъде спасен всеки, който е записан в Книгата на живота; „защото на планината Сион ще бъде спасение, както казва Господ, и останалите, които ще повика Господ.” (Йоил 2:32).

Дан. 12:2 - „И много от спящите в гръбта на земята ще се събудят, едни за вечен живот, а други за вечен укор и презрение.“

Този стих също доказва, колко е важен периодът, в който Михаил ще се повдигне, или както споменахме в ст. 1 на тази глава, с който ще се сложи началото на Христовото царуване; понеже описаното тук събитие означава ясно възкресението на мъртвите. Общото възкресение ли е това, което ще стане при второто идване на Христос? Или между приемането на царството от Христос и откриването Му на света в пълната слава на явлението Му (Лука 21:27) ще има едно особено възкресение, отговарящо на даденото описание? В частичното възкресение, за което се говори в разглеждания 2-ри стих, възкръсват из гробовете си и праведните, и безбожните (Откр. 1:7). Обаче фактът, че в текстът се казва, че някои от многото са безбожни и ще бъдат събудени за вечен укор и презрение, не позволява да го приложим за първото възкресение, когато идва нашия Господ (1 Солунци 4:15-17; 1 Коринт. 15:51-57), защото в първото възкресение ще участват само праведните, а другите мъртви не ще оживеят, докато не се свършат хилядата години (Откр. 12:5).

Има ли, обаче, действително основание да се приеме, че ще има едно особено или ограничено възкресение, преди да дойде нашия Господ? Възкресението, за което се говори в този стих, ще настане, когато Божият народ бъде избавен от голямата скръб, с която приключва историята на този свят. А от Откр. 22:11,12 се вижда, че това избавление ще настане преди да дойде Господ. Настава страшния момент, когато оня, който е нечист и несправеден, бива обявен завинаги за нечист и несправеден. И оня, който е праведен и свят, бива обявен завинаги за праведен и свят. Тогава се решава вечната участ на всички. Обаче през това време Господ още не се е явил, тъй като веднага след това описание се казва: „Ето, ида скоро!“ Изговарянето на тържествената присъда, която дава

на праведните вечен живот, а на безбожните вечна смърт, вероятно ще бъде равнозначещо с високия вик, който се чува от престола на Всевишния в небето и който казва: „Свърши се!“ (Откр. 16:17). И това, очевидно, е Божият глас, Който се споменава така често при описанието на сцените, свързани с последните дни. Йоил говори за него и казва: „И ще загърми Господ от Сион, и ще издаде гласа Си от Ерусалим, ще потреперят небето и земята, но Господ ще бъде защита за Своя народ и крепост на израилтяните.“ (Йоил 3:16).

Тогава, по това време, когато се чуе Божият глас, когато бъдат определени завинаги участите на всички човеци и настане последната чудна сцена над осъдения свят, Бог дава на удивените народи още едно доказателство и гаранция за силата Си, като възкресява измежду лежащите в пръстта едно множество, които са спали дълго там.

В Откр. 1:7 се казва: „Ето, иде с облаците (това е, безспорно, Второто пришествие), и ще Го види всяко око (народите, които тогава ще живеят по света), и ония, които Го прободоха (ония, които бяха участвали в ужасното разпятие на Спасителя); и ще заплачат пред Него всички земни племена.“

Ето защо, съвсем подходящо е, щото някои, които са се проявили със светостта си и са работили и страдали поради надеждата за идващия Изкупител, но са заспали без да Го видят, да бъдат малко преди това възкресени, за да бъдат очевидци на чудесните сцени на Неговото явление; също така, както и при първото Му възкресение, едно множество излязоха из гробовете си, за да видят възкръсналата Му слава (Мат. 27:52,53) и да Го придружат във възвеличаването Му отдясно на Небесното Величие (Ефес. 4:8). А също така и някои от най-големите безбожници, които най-много са хулили името на Христос и са вредили на делото Му, особено ония, които се бяха провинили в жестокото Му разпятие и Му се присмиваха и подиграваха в смъртната Му борба, да бъдат възкресени, за да видят Неговата слава и да видят като част от справедливото си наказание Неговото пришествие

на небесните облаци, като Победител, в непоносимо за тях величие и слава. Нека ни бъде позволена още една забележка, преди да привършим с този стих. Казаното тук мнозина считат за достатъчно доказателство, че безбожните ще трябва да страдат вечно, тъй като според този стих някои ще бъдат възкресени за вечен укор и презрение. Срамът поради безбожността и покварата им ще гори в душите им, докато те съзнават съществуването си. А когато погинат и бъдат изгорени поради греховете си, техните отвратителни характери и срамни дела само ще предизвикват презрение и укор от страна на праведните. Затова в този стих не може да се намери доказателство за някакви вечни мъки на безбожните.

Дан. 12:3 - „И разумните ще сияят със светлината на простора, и ония, които обръщат мнозина в правда - като звездите во вечни векове.”

Някои преводи вместо „разумните” казват „учителите”. Учителите ще сияят като светилата на небето; тия, които поучават в истината, и други, които малко преди края на времето, преди да се изпълнят описаните в последните стихове събития, ще наставляват и обучават другите в нея. И тъй като светът преценява печалби и загуби, то и това, да бъдеш учител на тези неща в последните дни, коства нещо. То коства уважение, удобства и често притежания; то включва работа, грижи, жертви, загуба на приятели, подигравки и не рядко гонения. И често се задава въпросът: Как можете да изпълните всичко това? Как може да пазите съботата, и чрез това, може би, да изгубите службата си, да намалите приходите си или дори да се лишите от всички средства за живот? О, сляп, измамлив, скъпернически въпрос! Какво късогледство да се гледа на послушанието, което дължим на Божия закон, от парична гледна точка! Колко малко прилича това на благородните мъченици, които не считаха за нищо дори и живота си. Но, по-добре е да питаме: а как може Бог да понася това с нас? Когато Бог ни заповядва

нещо, ние не бива да си позволяваме да бъдем непослушни. И когато бъдем запитани: „Как ви е възможно да пазите съботата и да вършите другите си задължения, спадащи към послушанието спрямо Бога?” - ние просто трябва да зададем обратния въпрос: „А как вие можете да не правите това?” И в идващия ден, когато ония, които са се опитвали да упазят живота си, ще го изгубят, а ония, които са били готови да пожертват всичко заради истината и Божествения си Учител, ще получат славната награда, обещана в този стих, и ще бъдат възкресени, за да сияят като небесната светлина, и като звездите от векове на векове - тогава ще се види, кой е постъпвал мъдро, и кой, напротив, е бил сляп и безумен. Безбожните и светските хора гледат на християните като на безумни и побъркани и се хвалят, че са по-умни и че са свободни от „глупостта” и загубите на християните. Ние не считаме за нужно да даваме отговор на това, понеже ония, които сега преценяват нещата така, скоро ще бъдат заставени да вземат присъдата си обратно и да я приложат за себе си, и то съвсем искрено, макар тогава вече без полза за тях.

Впрочем, за християнина е ценна привилегия да се радва на утешенията на чудесните обещания. Истинско понятие за тяхното величие можем да получим само при гледката на звездните светове. Какво са тези звезди подобно на учителите на правдата, които ще сияят от векове на векове? Колко блясък, и слава, и столетия са включени в тези думи? И в такъв блясък ще сияят ония, които са наставлявали мнозина в правда и с това са възраждали дори сърцето на Спасителя; и така и техните години, ще бъдат от векове на векове.

Дан. 12:4 - „А ти, Данаиле, затвори думите и запечатай книгата до края на времето, когато мнозина ще я изследват, и знанието ще се умножи.”

„Думите” и „книгата”, за които се говори тук, се отнасят безспорно за неща, които са били открити на Данаил в това пророчество. Тези неща трябваше да бъдат скрити и

запечатани до последното време, което е започнало от 1798г. А щом тази книга трябваше да бъде скрита и запечатана до края на времето, то следва ясно, че когато онова време настане, книгата трябва да бъде разкрита. С други думи, след онова време, народът трябваше да получи по-добро разбиране на Данаиловите пророчества и да обърне всеобщото внимание особено върху тази част от Боговдъхновеното слово. Едва ли е нужно да припомним на читателя какво е станало от онова време насам, по отношение разкриването на пророчествата. Пророчествата, особено тези на Данаил, са били изучавани от всички изследователи, доколкото светлината на цивилизацията е била разпръсната над света. А и в края на разглеждания стих, ни е дадено едно предсказание за онова, което ще бъде в „последното време“; там се казва: „мнозина ще я изследват и знанието ще се умножи“. Дали тези думи трябва да се разбират така, че хората в последно време ще правят големи открития и прогреси в съобщителните средства и други области, или че хората сериозно и усърдно ще изследват пророческите истини, е все едно за тълкуването на последното изречение, тъй като то явно се е изпълнило пред очите ни и в двата случая. Нашата съвременна епоха е едно живо доказателство за истиността на това пророчество.

Така е и с умножаването на знанието, т.е. науката. Това трябва да се отнася или за нарастването на общите познания, за развитието на изкуствата и науките, или за едно нарастване на познанията относно нещата, които Данаил разкрива, но които бяха скрити и запечатани до последното време; както и да го приложим, все ще се констатира едно съвършено изпълнение на пророчеството. Разгледайте чудесните постижения на човешкия разум и изкусните дела на човешката ръка, извършени от сто години насам. Те ще надминават и най-смелите бянове на хората от древните времена.

Списанието „Американецът на науката“ твърди, че това време от сто години във всички научни области и във всичко, което служи за лични удобства, за бързи търговски съобщения

между хората, е било направено повече, отколкото дават изобретенията на последните три столетия заедно. И целият този напредък е извършен почти пред очите на последното поколение, тъй като идеята за никое от тези постижения не е по-стара от сто години. Как удивителен е прогресът на науката в наши дни, обкръжени като от светло сияние от всички открития и големи постижения!

Наистина, погледнато от това становище, ние сме достигнали века на знанието, когато „знанието ще се умножи“, както казва пророкът.

И за слава на християнството, нека не забравяме, в кои страни и от кого са били направени тези открития, които са допринесли толкова много за облекчението и удобството на живота. Това стана в християнските страни, между християни, и то след голямата реформация. Не на тъмните векове, в които на християнството се приписват само смешни работи, не на езичниците, които в голямото си невежество нямаха и понятие за истинския Бог, нито на ония, които в християнски страни отричаха Всемогъщия, се дължи този голям прогрес на духа. Наистина, това е същият дух на равенство и равноправие, присъщ на Христовото евангелие, когато то се проповядва в пълната му чистота; той освобождава човешките членове, разкъсва оковите на човешкия разсъдък, подтиква човека към най-интензивна употреба на способностите му и е довел човечеството до такъв век на свободна мисъл и дейност, че са могли да бъдат постигнати такива чудеса!

Но на всичко това ние гледаме в друга светлина, като приписваме нарастването на общото познание изключително на увеличението на библейското познание; и за да съзнаем истинността на това твърдение, ние трябва да посочим само на чудесното познание, на светлината, която е огряла през последните сто години толкова много тъмни места от Свещеното Писание. Изпълнението на пророчествата е доказано чрез изпълнението на историческите събития. Приложението на чистите принципи в изследване на

Библията ни е довело до важни заключения и открития, чрез които по несъмнен и непоколебим начин е установено, че ние сме близо до края на времето. Наистина, печатът на книгата е разчупен и „мнозина са я прочели и знанието се е умножило”, както Всемогъщият Бог ни е открил в свящото Си слово. Ние вярваме, че в това отношение пророчеството се е изпълнило особено очевидно; и то можеше да се изпълни точно така само в един век, като нашия.

А това, че ние живеем в последното време, когато книгата на това пророчество не ще бъде повече запечатана, а ще бъде разкрита и разбрана, ни се показва в Откр.10:1-3, където се говори за един силен ангел, който слиза от небето с разтворена малка книжка в ръка. За доказателство, че тази книжка, която там е представена „разгъната”, е същата, чието съдържание тук трябваше да бъде скрито и запечатано, и че ангелът проповядва своята вест на съвременния род, ние препоръчваме да се прочетат обясненията върху Откр. 10:1-7.

Дан. 12:5 - „Тогава, като погледнах аз, Данаил, ето, стояха двама други, един на брега отсам реката, и един на брега, оттам реката. **6.** И единият рече на облечения в ленени дрехи човек, който бе над водата на реката: До кога ще се чака за края на тия чудеса? **7.** И чух облеченият в ленени дрехи човек, който бе над водата на реката, когато издигна десницата си и левицата си към небето и се закле в Оня, Който живеше до века, че това ще бъде след време, времена и половин време, и че всичко това ще се изпълни, когато ще са свършили да смажат силата на светите люде.”

Въпросът: „Кога ще бъде краят на тия чудеса?” се отняся безспорно за всичко споменато до тук, включително и за идването на Михаил, времето на скръбта, избавлението на Божия народ и частичното възкресение, за което се говори в стих 2.

И изглежда, че отговорът се дава в две части: първо е отбелязан един особен пророчески период, и после следва

един неопределен период, преди да настане краят на всичко; също така, както беше посочено в Дан. 8:13,14. Когато там бе зададен въпросът: „Колко време обхваща това видение, когато светилището и множеството ще бъдат потъпквани?“ в отговора бе споменат един определен период от 2300 денонощия, а след това един неопределен период за почистване на светилището. Със стиха, който сега разгледахме е същото: определеният период е „време, времена и половин време“, или 1260 години, а неопределеният период е отбелязан с разпръсването или със „сваляне силата на светия народ“.

1260-те години отбелязват периода на папското върховно владичество. Защо се споменава тук този период? Може би затова, защото тази власт повече от всяка друга в световната история е допринесла за разпръсването на светия народ или за угнетението на Божията църква. Но какво трябва да разбираме под думите: „когато се свърши свалянето на силата на светия народ“? В Лука 21:24 се казва: „И Ерусалим ще бъде потъпкан от народите, докато се изпълнят времената на езичниците“. Също така важно е и пророчеството в Дан. 8:13: „До кога ще се простира видението за всекидневната жертва, когато светилището и множеството ще бъдат потъпкани?“ Кой ги поставя в такова положение? – Бог. Защо? – За да ги дисциплинира; за да „очисти и избели людете Си“. До кога? – Докато светилището се очисти от греховете на народа.

Дан. 12:8 - „И аз чух това, но не разбрах. Тогава рекох: Господарю мой, какво ще бъде подир това? **9.** А той ми рече: Иди си, Данаиле; защото тия думи са затворени и запечатани до края на времето. **10.** Мнозина ще се очистят и избелят, и ще бъдат опитани; а нечестивите ще вършат нечестие, и никой от нечестивите не ще разбере; но разумните ще разберат.“

Как живо Данаиловата грижа да разбере всичко, което му бе показано, ни напомня думите, които ап. Петър, говорейки за пророците, каза: „За това спасение претърсиха и изследваха пророците, които пророкуваха за благодатта,

която бе назначена за вас; като издирваха кое или какво време посочваше Христовия Дух, Който беше в тях, когато предизвестяваше Христовите страдания и след тях славата; и откри им се, че не за себе си, а за вас служиха те, в това, което сега ви се проповядва чрез ония, които ви проповядваха благовестието чрез Светия Дух, изпратен от небесата; в което и самите ангели желаят да надникнат.” (1 Петр. 1:10-12).

Колко малко бе позволено на някои пророци да разберат от онова, което пишеха! Но поради това те не отказваха да пишат. Те знаеха, че когато времето наближи, Бог щеше да обърне внимание на народа Си върху написаното и щеше да му позволи да се ползва от него. Последното време беше времето, когато Божият дух щеше да разчупи печата на тази книга, и затова то беше и времето, когато разумните щяха да я изследват, докато безбожните, изгубили всяко понятие за ценността на вечната истина, щяха да закоравят сърцата си в греха и постоянно да затыват в безбожие и слепота. Старанията, които разумните полагат, за да го разберат, те наричат глупост и въображение, и питат с презрение и подигравка: „Къде е обещанието за Неговото пришествие?” (2 Петр. 3:3,4). На въпроса: За кое време и за кой човешки род е предсказал пророкът това?- може да се даде тържественият отговор: за сегашното време и за поколението, което живее днес! Казаното от пророка се изпълнява най-точно в настоящето време. Изразът от Дан 12:10 на пръв поглед изглежда малко особен: „Мнозина ще се очистят и избелят и ще бъдат опитани.” Може би някой ще попита: Как е възможно първо да бъдат избелени и след това опитани, когато те ще се избелват и очистват само след като бъдат опитани? - Този стих несъмнено описва един друг процес, който често се повтаря в опитността на тези, които през това време се приготвят за идването и царуването на Господа. В сравнение с по-раншното си състояние те са очистени и избелени. След това те биват отново опитани: биват поставени на по-големи изпитания. Издържат ли и тези изпитания, делото на очистването се усъвършенства,

-процесът на избелването достига до по-висша степен. Като достигнат до това състояние, те пак биват опитани, чрез което стават още по-чисти и бели. И така процесът продължава, докато се развият характери, които ще могат да устоят на изпита във великия ден и достигне до едно духовно състояние, което не се нуждае от повече опитване.

Дан. 12:11 - „От времето, когато се прекрати всекидневната жертва и се постави мерзостта на запустението, ще минат 1290 дни.”

Тук ни е даден един нов пророчески период , а именно един период от 1290 пророчески дни, равнозначни на толкова години. От времето, когато се прекрати „всекидневната „жертва” и се постави мерзостта на запустението, ще минат 1290 дни.”

„Всекидневната”, както вече обяснихме, беше не всекидневната жертва на юдеите, а всекидневната и продължителната мерзост (запустението), а именно - езичеството. (Виж обясненията върху глава 8:13). Тази мерзост (запустението) трябваше да бъде отнета, за да се направи място на папството.

Относно историческите събития, които предизвикаха това в 508 г., ние молим уважаемия читател да прочете нашите обяснения към глава 11:31. Не ни се казва направо до кое събитие се простират тези 1290 дни, но доколкото тяхното начало е отбелязано чрез едно дело, което допринесе, за да се приготви чрез него пътя за въздигането на папството, почти естествено е да се заключи, че края на този период също трябва да съвпада с края на владичеството на папството. И в действителност това е така. Когато се върнем 1290 години назад от 1798г., ние стигаме в 508-та година, същата година, както посочихме, езичеството бе премахнато, за да отстъпи място на папството, което след 30 години получи върховна власт. Затова този период трябва да се смята от премахването

мерзостта на запустението (езичеството) в 508г. И двата периода от 1290 и от 1260 дни завършват в 1798г., единият започва в 508г., а другият в 538г., значи тридесет години по-късно.

Едно духовно пробуждане в 19 век

Дан. 12:12 - „Блажен, който изтърпи и стигне до хиляда и триста и тридесет и пет дни. **13.** Но ти си иди, догдето настане краят; и в края на дните ще застанеш в жребия си.”

Тук ни е даден друг пророчески период от 1335 години. Сведенията относно този период, както и ония относно 1290-те години, са много оскъдни. Може ли да се установи кога този период започна, или кога свършва? Единствената помощ, която имаме на разположение при разрешението на този въпрос е фактът, че за този период се заговорва веднага след споменаването на периода от 1290 години, който, както доказахме, започваше в 508 г. От тази точка, както пророкът казва, трябваше да изминат 1290 години. И следващото изречение гласи: „Блажен, който очаква и стигне до 1335 дни.” От коя точка? – Несъмнено от същата точка, от която са смятани 1290-те дни, а именно от 508г. Ако не смятаме от тази точка, невъзможно е те да се пресметнат по някакъв друг начин. А че те трябва да се приложат за Данаиловото пророчество, доказват думите на Христос в Мат. 24:15-„Който чете, нека разбира!” Пресметнат от посочената година (508г.), този период се простира до 1843г., тъй като 1335 и 508 дават 1843 години.

Единственото нещо, което е обещано в края на 1335 дни, е едно блаженство за ония, които очакват и които доживеят до онова време. Какво е това блаженство?- След като изтече периодът в 1843г., какво се представи пред нас? - Ние видяхме едно забележително изпълнение на пророчеството в голямото оповестяване за Пришествието на нашия Господ,

което в онази година се проповядва навсякъде. Четиридесет и пет години преди 1843г., в 1798г., беше започнало последното време, книгата се разтвори и „мнозина я изследваха и знанието се умножи”. През 1843г. изведнъж се разпространи една голяма и силна светлина над всички пророчества, и мнозина разбраха, че пророчествата имаха една кулминационна точка - една точка, в която завършваха и се подкрепяха всички предсказания. Възвестяването на истината за близкото настъпване на Божието царство, стана с голяма сила и развълнува света. Това стана причина истинските Христови последователи да заживеят нов живот. Невярващите бяха укорявани, църквите изпитвани, и настана едно духовно пробуждане, каквото не е било по-рано.

Това ли беше блаженството? Чуйте думите на Спасителя към учениците Му: „А вашите очи са блажени, защото виждат, и ушите ви, защото чуват” (Мат. 13:16). И пак им каза, че пророци и царе са искали да видят нещата, които те виждаха, но не им беше позволено да ги видят. Но „блажени очите, каза Той, „които виждат това, което вие виждате” (Лука 10:23,24). Ако една нова и чудесна истина беше едно блаженство за ония, които я получиха в дните на Христос, защо тя да не бъде също такава и в 1843 г.?

Може да се възрази, че ония, които участваха в движението в 1843г., бяха разочаровани в очакванията си; но и Христовите ученици при Неговото смърт изпитаха не по-малко разочарование; те се чувстваха, може би, десет пъти по-разочаровани. Те ликуваха пред Него, когато Той влизаше в Ерусалим, и очакваха, че Той щеше да въздигне царството Си; обаче единственият трон, който Го очакваше там, беше кръстът. И, вместо да бъде приет като цар в някой царски палат, поставиха безжизненото Му тяло в новоизсечения гроб на Йосиф от Ариматея. Но поради това те бяха не по-малко блажени, че слушаха и възприемаха истината.

Може да се възрази още, че блаженството, което беше дадено на Божиите чада в 1843г., не беше от такъв голям обхват, за да

може да се приеме с право, че чрез него се отбелязва края на един голям пророчески период. И защо не, когато времето, през което то щеше да бъде дадено, а именно, последното време, е установено чрез един пророчески период; и когато нашият Господ в Своето голямо пророчество (Мат. 24:14) споменава особено за това движение; и когато за същото се говори и в Откр. 14:6,7, където то е символизирано чрез летящия ангел, който лети посред небето, за да възвести вечното Евангелие на живеещите на земята? Библията дава голямо значение на това движение. Ние не съзнаваме и наполовина от това, колко голямо е това блаженство и от каква важност е то.

Трябва да вземем под внимание цялото пророчество от Данаил 8 глава. Деветата, десетата, единадесетата и дванадесетата глави са едно продължение и обяснение на видението от 8 глава; затова ние можем да приемем, че във видението от 8 глава, както то бе изложено и обяснено, се съдържат четири пророчески периода, а именно: от 2300, 1260, 1290 и 1335 дни. Първият е най-главният и най-дългият период, докато другите са само части и подразделения от него. И сега, когато ангелът в края на обясненията си казва на Данаил, че той трябва да застане в дела си в края на дните, без особено да посочва кой период се разбира под това, не трябваше ли, съвсем естествено, Данаиловите мисли да бъдат наведени по-скоро върху главния и най-дългия период? Септуагинтата предава извънредно ясно този текст като казва: „Но ти си иди, и почини си; защото има още дни и времена до пълното завършване (на тези неща); и ти ще застанеш в жребия си в края на дните.” (Дан. 12:13). Тези думи явно връщат мисълта назад към дългия период, за който се говореше в първото видение и с оглед, на който бяха дадени тези по-късни обяснения и поучения.

2300-та денонощия, както показахме в предишните глави, свършваха в 1844г., и затова свършекът на този период ни извежда във времето, когато се очиства Небесното светилище.

Ние изнасяме тези думи върху пророчеството на Данаил със

забележката в края, че се захем с това дело с най-голяма любов, и че считаме времето и изучаванията, които посветихме за обяснението на тези чудесни пророчества и за изучаването на характера на този възлюбен и най-забележителен от всички пророци, за най-ценните моменти от нашия живот. Бог не гледа на лице, и оня, който се стареа да бъде по характер подобен на Данаил, може още в тези дни, като него, да си осигури Божието благоволение в също такава степен. Нека да се стараем да подражаваме на неговите добродетели и да си издействаме Божието благоволение, за да можем да живеем после във вечната родина между творенията на Неговата слава, във вечен мир! Амин!

Последните сцени на човешката история

- Северният цар ще постави шатрите си в Ерусалим.
- Христовото царство. - Сигурен знак за Неговото приближаване.
- Какви събития стоят във връзка с това? - Времето на скръбта.
- Възкресението. - Един поглед в бъдещето. - Някои за вечен живот, а други за вечен укор и презрение (Дан. 12:2).
- Запечатаната книга разкрита. - Чудното увеличение на знанието (Дан. 12:4).
- „Разумните ще разберат”. (Дан. 12:10).
- Обещаните награди се дават в последния ден.
- Данаил ще стане да получи жребия си в края на дните. (Дан. 12:13).

Автобиография на Урия Смит (1832 - 1903 г.)

Урия Смит е роден в западен Уилтън, щата Ню Хемпшир. Още в детските си години се запознал с Адвентното движение от 1834 - 1844г., но на 13-годишна възраст пострадал тежко. Получил инфекция на левия крак. Лекарите в онези години не могли да я ограничат и се наложило кракът му да бъде ампутиран над коляното. Това му донесло много трудности в бъдеще. От 1848 г. до 1851 г. посещавал академията „Филипс Ексетер”, но след време я напуснал. Продължил образованието си в академията „Маунт Вернон” в Ню Хемпшир с надеждата да спечели средства за обучението си. Трудно било за един младеж на 18 години да се издържа сам, особено когато е с физически недъг, затова и не могъл да продължи.

В края на 1852 г. приел съботната истина и станал адвентист от седмия ден. Неговият първи принос към адвентната литература е поемата „Предупредителният глас на времето и пророчествата” публикувана в „Ривю енд Херълд”. През 1853 г. Урия Смит се включил в издаването на списанието. През 1855 г. редакцията се установила в Батъл Крийк, Мичигън. В същата година У. Смит бил на 23 години и името му се появило за първи път като издател. В този първи брой, отпечатан в Батъл Крийк, той пише: „Аз не поемам тази длъжност, защото е по-лека, по-спокойна или с по-голям светски престиж. Аз виждам, че моята връзка с „Ривю” няма да ми даде нито една от тези привилегии.”

Примитивните условия на работа не уплашили бодрия дух на младия човек. Често се случвало да разрязва с джобното си ножче страниците на някоя новоотпечатана брошура поради липса на машини. В ранните години пред него се изправили много финансови проблеми. Той бил едновременно издател, коректор и разпространител.

В 1863 г., когато Адвентното движение се оформило в църква, Урия Смит бил избран за секретар на Генералната

конференция. Той бил също един от най-даровитите писатели и вещ познавач на световната история. Бил всепризнат изследовател в областта на пророчествата и изтъкнат богослов. Книгите, с които Урия Смит е известен не само в Адвентните среди са „Данаил” и „Откровението”. Те са получили горещата подкрепа от Елена Вайт и са оказали несъмнено влияние върху учението на адвентистите. Двете книги, комбинирани в един том и спонсорирани от един от най-добрите колпортьори в онези дни - Джордж Кинг, били включени като една от най-важните книги за колпортажна работа. Те и днес са едни от най-популярните изследвания върху библейските пророчества. Други книги, написани от него, са: „Съединените щати в пророчеството”, „Гук и в бъдеще” и „Гледащи към Исус”.

В своите публикации Урия Смит решително издигал глас за отделянето на църквата от държавата. Защищавал невоюващата позиция на църквата, бил против робството и участието на адвентистите в политическия живот. Обявил се и срещу издаването на неделни закони.

Последните думи отправени от У. Смит към Генералната конференция през 1903г., разкриват целта, която е преследвал цял живот: „Аз съм с вас в стремежа да изиявим пред тази генерация Евангелието на царството за свидетелство на всичките народи. И когато това се изпълни, то ще бъде сигнал за коронацията на нашия идващ Цар.”

Урия Смит починал на път към „Ривю”, носещ своята последна редакционна статия.

ПРИЛОЖЕНИЕ:

ТАЙНАТА НА ЧИСЛОТО 666

И БЕЛЕГЪТ НА ЗВЯРА

Откровение 13:18: „Тук е нужно мъдрост, който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестотин шестдесет и шест.”

Властта на звяра олицетворява системата на подмяна на истинското богослужение с фалшиво и числото и е „шестотин шестдесет и шест.” Съгласно католическия седмичник „Нашият неделен посетител“, на папската митра са написани следните думи: „Vicarius Filii Dei”, което преведено означава: „Заместник на Божия Син”. (18 април 1915 г.)”

Папата се явява наследник на Христос. Думата „викар” е латинска, от която произлиза думата „вице”, например: „вице-президент”, т.е. заместник на президента или този, който временно е в ролята си на президент. По този начин папата претендира, че заема мястото на Христос в качеството си на заместник на Божия Син.

„VICARIUS FILII DEI” се явява една от най-възвишените титли на римския папа. След като сметнем цифровите значения на римските (латинските) букви, ние намираме изумителен факт - точно така, както казва пророчеството. Тяхната сума е 666.

V...5	F...0	D...500
I...1	I...1	E...0
C...100	L...50	I...1
A...0	I...1	-----
R...0	I...1	=501
I...1	-----	
U...5	=53	
S...0		
=112		

$$112+53+501=666$$

При събирането на тези цифри получаваме 666. В това няма никакво съмнение. Властта на звяра от Откр. 13 гл. това е папската система на поклонение. Нека сумираме тези шест определящи признака:

1. Папството получава своето управление, своята власт и авторитет от езическия Рим в 538 г.
2. Папството представлява всемирна система на поклонение.
3. То претендира за привилегиите и прерогативите на Бога.
4. По неговото собствено признание, то преследва и унищожава тези, които не приемат ученията му.
5. Неговото непрекъснато управление продължава 1260 години - от 538 до 1798 г. През този период чрез инквизицията папството изби около 100 милиона християни.
6. Папската титла (Vicarius Filii Dei) сумирана в цифри прави 666.

Остава въпросът: „Какво е белегът на звяра и как можем да го избегнем?“ В Откр. 14:12, Библията описва тези, които противостоят на покланящите се на звяра, а в Откр. 14:9 става въпрос за тези, които получават белега на звяра. Ето какво се казва за истинските вярващи: „Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и имат вярата Исусова.“

Едната група получава белега на звяра, а другата е съставена от хора, предани на Бога, съблюдаващи всичките Му заповеди. По този начин, проблемът, към който се приближава света, и който е свързан с белега на звяра, има някакво особено отношение към заповедите. В Откр. 7:1-3 ангелът имащ печата на живия Бог, слиза от небето и слага печата на челата на Божия народ. Получаващите този печат са защитени от последните язви. И така, описани са две категории хора:

Тези, които получават белега на звяра и страдат по времето

на язвите. - Откр. 16 гл. И тези, които пазят Божиите заповеди и по този начин получават печат от ангела и защита по време на изливането на язвите. В Исая 8:16 пророкът говори: „Запечатай поуката между учениците Ми.” Божият печат се съдържа в Неговия закон. Последната борба ще се разгърне по въпроса за Божия печат и белега на звяра - между Божията събота и фалшивата събота (неделята).

Печатът удостоверява истинността на документа. Той трябва да отразява три важни аспекта: името, титлата и пълномощията на притежателя.

Божият печат съдържа името Му, Неговата титла и територията Му. Те се намират в сърцето на Божия закон, защото финалният конфликт на историята на този свят се концентрира в Божия закон. В Библията намираме Божия печат:

„Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиши и да вършиши всичките си дела; а на седмия ден, който е събота на Господа, твоя Бог, да не вършиши никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът, който е в дома ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина; затова Господ благослови съботния ден и го освети.” (Изход 20:8-11).

**Тройната ангелска вест - (Откр. 14:6-12)
и последното предупреждение на Бога
към света преди изливането на седемте язви -
(Откр. 16 глава)**

Откр. 14:6,7 „И видях друг ангел, че летеше посред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде и каза със силен глас: **Бойте се от Бога, и въздайте Нему слава, защото настана часът, когато той ще съди; И поклонете се на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори**”. Първата ангелска вест сочи времето на Божия съд. Чрез първия ангел хората са призвани да се боят от Бога, да Му отдадат слава и почит и да Му се поклонят като Творец на небето и земята. За да изпълнят това, те трябва да бъдат послушни на Неговия свят закон. Мъдрецът казва: „**Бой се от Бога и пази заповедите Му, понеже това е всичко за човека**” - Екл. 12:13.

Никакво богослужение не може да задоволи Бога, ако няма послушание към Неговите заповеди. Делото на съда който започна през 1844г. трябва да продължи, докато бъдат решени случаите на всички - както на живите, така и на мъртвите. От това следва, че то ще продължи до края на благодатното време - Откр. 22:11,12.

Откр. 14:8 обявява: „**Падна, падна Вавилон, който напои всичките народи от виното на своето разпалено блудстване**”.

Вавилон символизира всички религиозни системи в последното време. Той представлява световният съюз между папството, падналите протестантски църкви, православните църкви и съвременния спиритизъм. Дъщерите на Вавилон са църкви, които някога са били чисти, но после са се покварили. Две от най-страшните лъжеучения на Вавилон са: док-

трината за безсмъртието на душата и спазването на неделята, заемаща мястото на съботата - Господния ден.

Откр. 14:9,10: „И друг, трети ангел вървеше подир тях и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще и да пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето.”

Третата ангелска вест е заключителната фаза във великата борба между доброто и злото. Във вестта на третия ангел се съдържа най-страшната заплаха, отправена някога към човешките същества. Тя трябва да е някакъв ужасен грях, след като предизвиква изливането на Божия гняв без милост Откр. 16 гл. Получаването на Божия печат или белега на звяра показва какъв е бил духовният живот на всеки човек. Съботата ще бъде големият изпит за вярност. Белегът на звяра е спазването на папската неделя. Божият народ получава печата на живия Бог и бива запазен във времето на скръбта - Данаил 12:1.

Третата ангелска вест, която е настоящата истина, ще приготи един народ в света, който ще стои твърдо в принципите на истината в последната световна криза преди идването на Нашия Спасител Исус Христос - Откр. 22:20.

Седемте последни язви и участта на невярващите - (Откр. 16 гл.)

„Поклонете се на Господа в свята премяна; треперете пред Него, всички земи...пред Господа, защото Той иде, защото иде да съди земята; ще съди света с правда и племената - във верността Си.” (Псалом 96:9;13).

„Търсете Господа, всички кротки на земята, които извършват съдбите Му; търсете правда, търсете кротост, дано бъдете покрити в деня на гнева Господен.” (Соф. 2:3).

Великият ден на скръб ще започне след края на благодатното време, когато Исус Христос преустанови ходатайственото Си дело пред Бога в полза на човека в Небесното светилище. Тогава светът скоро ще бъде напуснат от ангелите на милостта и Божия Дух ще се отдръпне от земята.

Първите две язви:

„И чух из храма силен глас, който казваше на седемте ангела: Идете та излейте на земята седемте чаши на Божия гняв. И първият отиде та изля чашата си на земята; и появи се лоша и люта рана на онези човечеци, които носеха белега (неделята) на звяра (папството), и които се покланяха на неговия образ. Вторият ангел изля чашата си в морето; и то стана кръв като на мъртвец и всяка жива твар в морето умря.” (Откр. 16:1-3).

Третата язва:

„Третият ангел изля чашата си в реките и във водните извори; и водата им стана кръв. И чух ангела на водите да казва: Праведен си Ти, Пресвяти, Който си и Който си бил, за това, че си отсъдил така; понеже те проляха кръвта на светии и на пророци, то и Ти си им дал да пият кръв. Те заслужават това.” (Откр. 16:4-6).

Тези язви ще подбудят нечестивите против праведните, и ще мислят, че заради праведните са излети Божиите съдби над тях.

При следващата язва е дадена мощ на слънцето да гори човечите с огън.

Четвъртата язва:

„Четвъртият ангел изля чашата си върху слънцето, на което бе позволено да изгаря човечите с огън. И голяма жега изнури човечите; и те похулиха името на Бога, Който

има власт над тези язви, и не се покаяха да Му отдадат слава.” (Откр. 16:8,9).

Пророк Йоил описва състоянието на земята в това ужасно време: „Господи, към Тебе викам; защото огънят изгори пасбищата на целината и пламъкът изгори всичките полски дървета. Даже и полските животни, задъхвайки се, поглеждат към Тебе; защото водните потоци пресъхнаха и огън изгори пасбищата на целината.” (Йоил 1:19,20).

Петата язва:

„Петият ангел изля чашата си върху престола на звяра; и царството му потъмня и човеците хапеха езиците си от болки, и похулиха Небесния Бог поради болките и раните си, и не се покаяха за делата си.” (Откр. 16:10,11).

Тази язва засяга престола на звяра (Ватикана) - Откр. 13:1-8. Поклонението на неделята е символ на „бога на слънцето”. В католическата църква съществуват символи на слънцето. Тяхното поклонение Бог го превръща в проклятие.

Шестата язва:

„И видях да излизат от устата на змея и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка три нечисти духа, подобни на жаби; защото те са духове на бесове, които, като вършат знамения, отиват при царете на цялата земя, за да ги събират за войната във великия ден на Всемогъщия Бог. И ги събраха на мястото, което на еврейски се нарича Армагедон.” (Откр. 16:13,14,16).

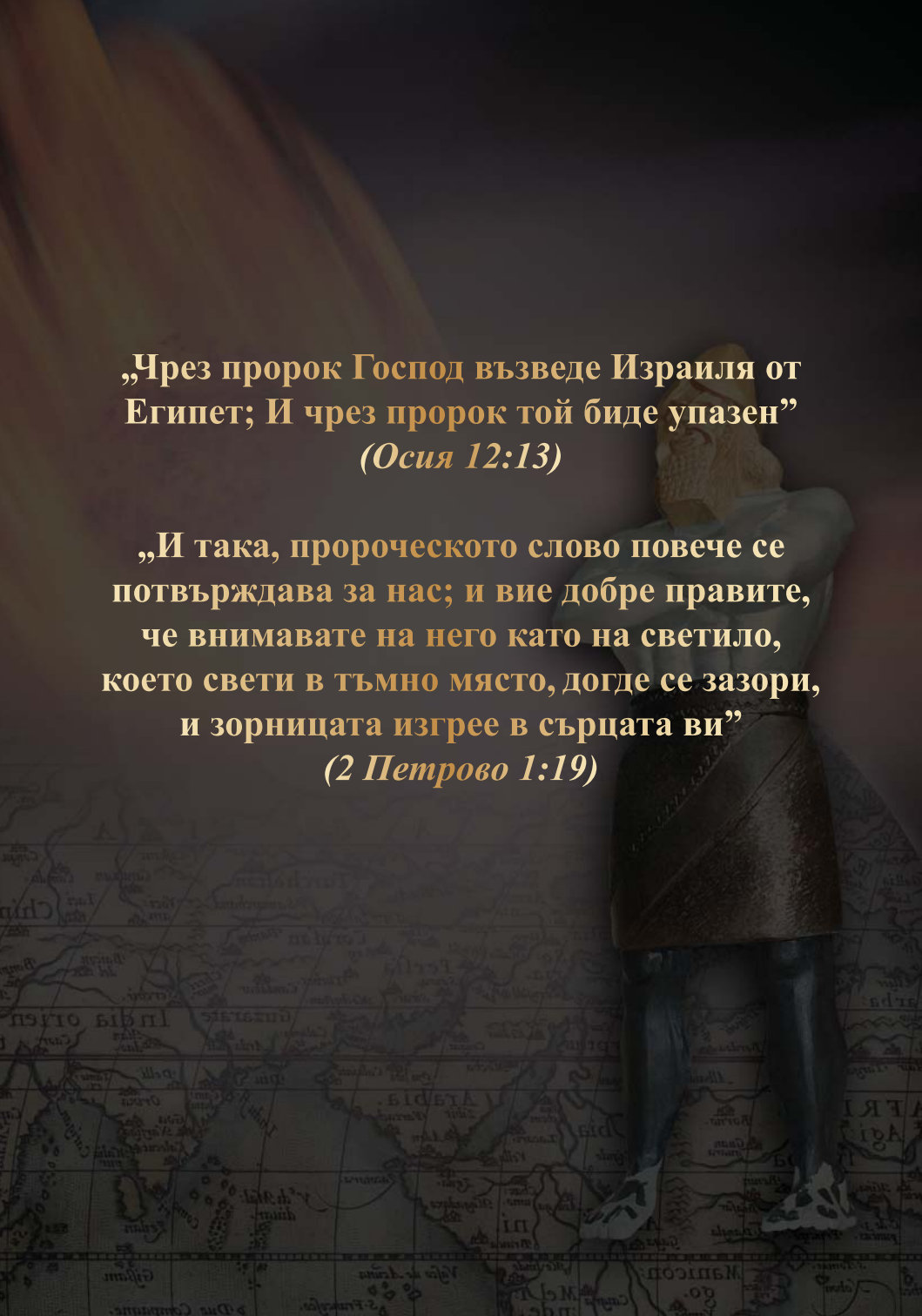
Сатана подготвя силите си, отивайки при „царете на цялата земя”, за да ги събере под своето знаме и да ги подготви за битката в оня велик ден - Армагедон.

Гласът на тръбата дава ясно известие: „Ето, ида като крадец. Блажен онзи, който бди и пази дрехите си (Христовата правда), за да не ходи гол и да не гледат срамотите му.” (Откр. 16:15).

Седмата язва:

„Тогава седмият ангел изля чашата си във въздуха; и от храма излезе силен глас от престола и каза: Сбъдна се. И произлязоха светкавици и гласове, и гръмове, и стана силен трус, небивал откакто съществуват човечи на земята, такъв трус, толкова силен. А великият град се раздели на три части и градовете на народите паднаха; и Бог си спомни за великия Вавилон, да му даде чашата с виното от яростния Си гняв. И всеки остров побегна и планините не се намериха. И едър град, тежък около един талант, падаше от небето върху човеците и човеците похулиха Бога поради язвата на града, защото тази язва беше твърде голяма.” (Откр. 16:17-21).

Цялата земя ще се вълнува и бушува като разпенено море. Горните земни пластове ще се пропукаат. Основите като че ли ще бъдат подронени. Планински вериги ще потъват. Населявани острови ще изчезнат. Пристанищните градове, приличащи по безчестието си на Содом и Гомор ще бъдат погълнати от разбеснелите се води... Най-гордите градове на този свят ще бъдат сринати. Дворците, плод на разточителството на великите мъже на земята и построени за себевъзвеличаване, ще бъдат сринати пред очите им.

**„Чрез пророк Господ възведе Израиля от
Египет; И чрез пророк той биде упазен”
(Осия 12:13)**

**„И така, пророческото слово повече се
потвърждава за нас; и вие добре правите,
че внимавате на него като на светило,
което свети в тъмно място, догде се зазори,
и зорницата изгрее в сърцата ви”
(2 Петрово 1:19)**